EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

SCAUNUL MORŢII

PROLOG.

Un om se oprise în faţa porţilor înalte ale clădirii Cainbuiy House, unde se aflau o mulţime de birouri. Se uită nehotărât la plăcile de aramă de pe ambele părţi ale uşii, pe care erau înscrise numele firmelor şi găsi în cele din urmă în vestibul ceea ce căuta.

Scoase din buzunar o tăietură dintr-un jurnal şi verifică exactitatea inscripţiei pe care o descoperise:

Redacţia ziarului „INDISCRETUL”

Se îndreptă hotărât spre lift. Arăta ca un sărăntoc, hainele îi erau mototolite, pantofii sdlciaţi. Era galben la faţă, cu ochii şi părul negru, nasul acvilin. Pălăria îi era decolorată de vechime, mănuşile găurite. Îi ceru liftierului să-l ducă la etajul 5. Vorbea cu un accent străin. Ajuns sus începu din nou să ezite, examinând uşa pe care i-o arătase liftierul şi pe care citi din nou: „INDISCRETUL'* bateţi în uşă.

Răspunzând invitaţiei omul bătu şi, imediat, spre surprinderea lui, uşa se deschise singură. Gândi că era un aparat electric care acţiona uşa din interior. Păşi într-o încăpere mobilată sumar cu un scaun şi o masă pe care se aflau râteva ziare. Pe pereţi, una în faţa celeilalte, o hartă a Angliei şi o litografie înfăţişând un peisaj – în partea cealaltă o uşă. Se duse şi bătu.

— Intră! Auzi strigându-se şi împinse uşor uşa.

Camera era mai mare şi mai confortabilă. Pe un birou marc, tn centru, erau puse două lămpi cu abajururi frumoase. O biblioicui acoperea un perete întreg şi pe birou erau răspândite şpalturi de ziar.

La birou era aşezat un bărbat; era solid, de vârstă mijim ic, judecind după voce, căci capul îi era înfăşurat într-o biiuiiA de mătase, un soi de voaletă foarte deasă, de fapt, care i undcu.

Complet părul, urechile, toate trăsăturile.

Începu să râdă văzând surprinderea noului venit.

— Luaţi loc, zise el şi nu vă fie frică.

— Domnule, făcu celălalt cu dezinvoltură, fiţi sigur că sunt foarte liniştit Nu m-am temut niciodată pe lumea asta decât de sărăcie… Da, de clnd mă ştiu mi-a fost frică să nu mor în mizerie, domnule!

Omul voalat tăcu un moment, apoi:

— Aţi venit pentru anunţ?

— Da, domnule, am înţeles că doriţi un asistent discret, vorbind limbi străine şi sărac. Corespund tuturor acestor condiţii şi îndrăznesc să adaug că dacă aţi fi cerut şi un caracter aventuros şi lipsit de scrupule, v-aş fi satisfăcut, de asemenea, -

După o lungă tăcere, în timpul căreia candidatul se simţi atent observat de către omul căruia nu-i putea vedea trăsăturile, acesta declară:

— Cred că sunteţi ceea ce trebuie.

— Sunt sigur, zise candidatul. Şi acum, domnule, vă cer şi eu câteva lucruri, cu voia dumneavoastră, pentru că orice înţelegere e bilaterală, nu? Mai întâi, ce muncă doriţi să-mi încredinţaţi? * ' >»

Omul voalat se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunar.

— Conduc, spuse el, un mic jurnal care este răspândit mai ales printre servitorii de casă mare. Aceştia sunt şi colaboratorii mei cei mai apropiaţi; primesc de la cameriste franţuzoaice şi de la valeţi italieni numeroase scrisori privitoare la faptele şi purtările stăpânilor lor din marea aristocraţie engleză. Iar eu nu prea am talent la limbile străine şi nu sunt în măsură să înţeleg toate nuanţele gândurilor autorilor acestor scrisori. Am deci nevoie de un om discret care să-mi citească corespondenţa străină, să o

traducă în engleză şi să-mi facă rezumate din jalbele acestor oameni cumsecade. Ştiţi, continuă el ridicând din umeri, că bărbaţii nu sunt > > ' '» perfecţi, femeile şi mai puţin iar persoanele care au servitori, încă mai puţin. Aceşti servitori” au, deci, foarte adesea lucruri foarte interesante de povestit despre stăpânii lor şi nu întotdeauna ceva frumos… Mă înţelegeţi, nu-i aşa, scumpe prietene… Apropo, cum vă numiţi?

Străinul ezită.

— Poltavo, răspunse în cele din urmă.

— Sunteţi… Italian sau polonez?

— Polonez.

— Ei bine, cum vă spuneam, ziarul meu ţine să fie la curent cu tot ce se întâmplă în înalta societate. Dacă informaţiile primite pot fi publicate, le tipărim, dacă nu… Nu. Dar, zise el ridicând mâna, în acest din urmă caz, să nu credeţi că informaţiile acestea sunt de aruncat la coş. Dimpotrivă, le păstrăm… Pentru distracţia noastră proprie.

Aceste ultime cuvinte nu-l înşelară pe Poltavo, cu tot tonul degajat cu care fuseseră spuse. Se lăsă din nou liniştea.

— Unde locuiţi? Întrebă în sfârşit omul voalat.

— Într-o căsuţă din Bloomsbury, la etajul 4.

— Bine; de când sunteţi în Anglia?

— De şase luni.

— De ce aţi venit aici? Poltavo ridică din umeri.

— De ce? Insistă omul voalat.

— Oh, din cauza unei uşoare neînţelegeri intervenite între mine şi şeful poliţiei din San-Sebastian.

— Perfect. Dacă mi-aţi fi spus altceva nu v-aş fi angajat.

— De ce?

— Pentru că ăsta e adevărul. Neînţelegerea dumitale cu acest poliţist se datorează unei sume de bani care a dispărut dintr-o cameră alăturată celei în care locuiai dumneata la hotel. Iar plecarea dumitale a fost grăbită şi de imposibilitatea în care te găseai de a-ţi plăti nota.

— Uite un director de ziar bine informat! Exclamă Poltavo fără nici o jenă.

Asta e meseria mea, zise celălalt, cu modestie. Spune-mi domnul Brown, te rog şi dacă mi.se întâmplă să nu răspund când o să mă chemi astfel, n-ai decât să-ţi aduci -aminte că nu mă cheamă * > asa. Eşti exact omul de care am nevoie.»

— Ceea ce mă surprinde este că aţi dat de mine, zise Poltavo. Tăietura de jurnal care conţinea anunţul mi-a fost trimisă de un prieten necunoscut…

— Eu sunt prietenul necunoscut. Înţelegi situaţia?

— Da, cam văd cum stau lucrurile… Dar nu şi ce leafă o să am.

» >

Omul voalat spuse o sumă destul de generoasă şi păru satisfăcut să o vadă acceptată fără surpriză şi fără mare grabă.

— O să mă vezi foarte puţin pe la birou, mai spuse el. Daci o s. i fiu mulţumit de munca dumitale şi o să-ţi acord încredere o s. l ti» t» dublez leafa; dar dacă ceva nu merge bine, o să-ţi pară rău. Se ridică.

— Nu te mai reţin. Vino mâine dimineaţă. Uite chcilc biroului şi ale dulapului în care păstrez corespondenţa. O sa găseşti acolo multe motive să blestemi societatea şi câteva chiar ca să mă urăşti pe mine. Sper că o să munceşti cum trebuie.

— Puteţi fi sigur.

— Aşteaptă, n-am terminat. Vreau să sper că n-o să-ţi pierzi vremea încercând să-mi descoperi adevărata identitate. Printr-un mijloc simplu, pe care n-o să ţi-l explic, pot să ies din acest birou şi din clădire fără să mă vadă nimeni. Când o să citeşti scrisorile, fii bun şi tradu-le pe cele care-ţi vor părea interesante şi le vei preda unui curier care va veni în fiecare seară la ora cinci. Salariul îţi va»

Fi plătit regulat şi altceva nu ai de făcut la jurnal. Şi acum, treci, te rog, în cealaltă cameră şi aşteaptă un moment. Pe

urmă poţi să vii înapoi şi să începi chiar de azi să desfaci corespondenţa care abia a venit.

Poltavo se supuse şi închise cu grijă uşa dintre cele două încăperi. Auzi aproape imediat un uşor „clic”… ca cel al unui comutator electric. După cinci minute socoti că se poate întoarce în biroul directorial, intră şi văzu că patronul dispăruse. Mai era în încăpere o altă uşă care dădea acces direct spre coridor, dar ceva îi spunea lui Poltavo că nu pe-acolo ieşise directorul. Examină minuţios toată camera: nu exista altă ieşire. În spatele fotoliului se găsea un dulap mare plin cu cărţi şi cu rechizite de birou. Toate sertarele eraii descuiate şi, de altfel, Poltavo era convins că un om de felul şefului lui n-ar fi obişnuit să-şi lase hârtii compromiţătoare la îndemâna oricui, Se aşează, îşi scoase o ţigară şi atacă teancul de scrisori venite la ultima poştă.

* * *

De şase săptămâni Poltavo se dedica cu devotament noii sale munci. In fiecare vineri găsea pe masă un plic conţinând salariul. În fiecare zi, la ora cinci, un om cu aspect morocănos venea să ia traducerile zilei. Polonezul citea cu atenţie în fiecare săptămână numărul”Indiscretului” dar nu prea găsise ceva care să provină din traducerile lui. Era clar că domnul Brown se servea de jurnal pentru alte scopuri decât publicarea unor mici scandaluri mai mult sau mai puţin inofensive şi Poltavo află câte ceva despre aceasta în cursul unei vizite neaşteptate pe care o primi într-o după-amiază. Cineva bătu la uşa din afară; el apăsă butonul electric de sub tăblia mesei. Imediat auzi bătându-se la uşă… O tânără apăru în prag. Părea nehotărâtă.

— Intraţi, vă rog! Zise Poltavo, ridieându-se.

— Sunteţi directorul ziarului? Întrebă ea închizând usa.

» >

Poltavo se înclină. Era oricând gata să accepte orice titlu i s-ar fi dat. Să fi fost întrebat dacă el este domnul Brown, tot s-ar fi înclinat.

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, zise tânăra, făcând un pas înainte şi privindu-l cu un fel de teamă amestecată cu dispreţ.

Poltavo se înclină din nou. Nu scrisese altcuiva în afară de domnul Brown, dar avea o conştiinţă elastică.

— Scriu atâtea scrisori, răspunse el, că nu prea îmi mai aduc aminte ce v-am scris. Aţi p. utea să-mi arătaţi scrisoarea?

Ea îşi deschise gentuţa, scoase un plic din care trase afară o foaie şi o întinse tânărului. Hârtia purta antetul 'Indiscretuluidar numele şi adresa destinatarului fuseseră rupte. Poltavo citi: „Doamnă, Am în posesie informaţii foarte neplăcute în legătură cu relaţiile dumneavoastră cu căpitanul Brackfy. Nici nu vă închipuiţi cât se vorbeşte despre aceasta în calitate de fiică şi de moştenitoare a răposatului Sir George Billk, aţi crezut probabil că bogăţia şi înalta dumneavoastră poziţie socială vă ridică deasupra oricăror bănuieli, dar pot să vă încredinţez că, dacă documentele pe care le am i-ar cădea sub ochi soţului dumneavoastră, consecinţele ar fi dezastruoase.

Pentru a evita ca situaţia să se înrăutăţească şi pentru a impune tăcerea celor ce vă buf esc, Biroul nostru Special de Anchete este dispus să înlăture toate cauzele comentariilor răuvoitoare la adresa dumneavoastră. Aceasta vă va costa zece mii de lire plătibile în bancnote. Dacă acceptaţi, daţi un anunţ în „Moming Mist” şi voi aranja o înălnire ca să-mi daţi banii în nici un caz să nu-mi scrieţi şi să nu încercaţi să veniţi la birourile jurnalului.

Binevoiţi să… Etc…

J. Brown”

Poltavo citi scrisoarea cu atenţie. Aflase acum cu ce fel de afaceri se ocupa directorul Râi. Dădu înapoi scrisoarea tinerei.

— Nu mă prea pricep eu, zise ea, dar nu cred că mă înşel cânc numesc asta şantaj.

Poltavo nu se tulbură.

— N-am scris eu scrisoarea aceasta, spuse el cu amabilitate. Nici nu ştiu nimic despre ea. Sunt numai redactorul şef al ziarului, iar domnul Brown îl conduce din depărtare. Sunt la curent cu toate, de altfel, se grăbi el să adauge ca să-şi dea aere în faţa vizitatoarei şi regret pentru dumneavoastră.

Doamna zâmbi. Poltavo, care se pricepea la oameni, înţelese că nu are în faţă o fiinţă timidă şi uşor de speriat.

— Căpitanul Brackly şi soţul meu se vor ocupa de asta, zise ea; o să le arăt această scrisoare şi o voi da apoi avocatului meu.

Da, dar scrisoarea data deja de patru zile, după cum observase Poltavo şi îşi zise că dacă doamna nu le arătase scrisoarea căpitanului, soţului şi avocatului în primul moment de mânie şi de surprindere indignată, era de prevăzut că nu o va face niciodată.

— Cred că e foarte înţelept, spuse el cu politeţea cea mai delicată posibil. În fond, ce e aşa de neplăcut în asta? Publicarea câtorva scrisori nu are mare importanţă…

— Domnul Brown are aceste scrisori? Întrebă repede tânăra, cu vocea schimbată.

Poltavo se înclină.

— O să mi le dea înapoi?

Poltavo făcu semn că da.

— Înţeleg, spuse vizitatoarea muşcându-şi buzele. Se uită din nou la scrisoare, ca şi când i-ar fi cântărit cuvintele, apoi ieşi.

Poltavo o însoţi până Ia uşa de pe palier.

— Şantajul ăsta e foarte bine condus, spuse ea fără cea mai mică emoţie. Rămâne să mă gândesc ce am de făcut.

Polonezul închise uşa după ea şi, trecând din nou pragul biroului, rămase trăsnit: chiar pe fotoliul de pe care abia se ridicase stătea omul voalat. Râdea în hohote.

— Bine jucat, Poltavo! Exclamă el. Felicitările mele.

— Deci aţi auzit totul?

— Nu mi-a scăpat nici o vorbă… Ei, ce crezi despre treaba asta?

Poltavo îşi luă un scaun şi se aşează în fata şefului său.» >» >

— Consider, zise el, că e extrem de ingenioasă şi dcasemenea că leafa mea e prea mică.

— Ai dreptate şi o să am grijă de asta: Dar femeia asta trebuie să fie nebună să se aventureze aici!

— Nebună sau actriţă proastă.

— Ce vrei să spui?

Poltavo ridică din umeri:

— După umila mea părere, fise el după un moment de gândire, toată chestia asta e numai o comedie foarte isteaţă… şi eficace, > > ' pentru că şi-a atins scopul.

— Care scop?

— Acela de a-mi dezvălui cu ce vă ocupaţi cu adevărat Am mai multe dovezi. Prima şi cea mai importantă este că, după numele «Tis pe plic – pe care l-am întrezărit – doamna s-ar numi Cruxbury… Ori, iniţiala de pe poşetă şi cea de pe batistă este G şi nu C. Deci nu ea a primit scrisoarea aceea – într-o împrejurare atât de delicată ludy Cruxbury ar fi venit ea însăşi… Dar, în fond, cred că lady Cruxbury nici nu există şi că totul a fost pus la cale ca să fiu pus la încercare şi să vă dea posibilitatea să auziţi ce-o să zic, să aflaţi până unde o să merg cu discreţia…

Domnul Brown începu iar să râdă.

— Eşti deştept şi meriţi din plin să-ţi măresc leafa. Vreau să fiu sincer cu dumneata! Să zicem că ţi-am întins o cursă ca să te încerc: ai aflat deci cu ce mă îndeletnicesc… Ei, în cazul ăsta, rămâi alături de mine?

— Depinde de preţul pe care o să-l acordaţi serviciilor mele.

— Spune o cifră.

— Nu sunt decât un biet sărac, începu Poltavo; n-am avut noroc de la…

Fără pălăvrăgeli, i-o tăie scurt domnul Brown. N-aş avea posibilitatea să-ţi ofer averi… Doar cele necesare şi un oarecare confort…

Poltavo se ridică, se duse la fereastră, îşi vârî mâinile în buzunare… Apoi se întoarse spre interlocutor.

— Necesarul, pentru mine, este un apartament în strada Saint-James, un automobil, o lojă la operă…

— N-o să ai nimic din toate astea. Fii rezonabil.

Poltavo surise.

— Serviciile mele merită o avere, zise el, pentru că eu am imaginaţie. Uite, de exemplu, aceasta, urmă el luând dintr-un maldăr de pe birou o hârtie acoperită cu un scris jieândemânatic. Ei bine, scrisoarea aceasta, care pentru un spirit obtuz n-ar reprezenta decât o grămadă informă de detajii plictisitoare, înseamnă pentru mine un izvor infinit de posibilităţi. Valorează o sumă enormă.

Întinse braţul şi flutură scrisoarea. Avu o sclipire ciudată în ochi.

Este scrisoarea unui tânăr italian dornic să cointereseze un mare ziar de care a auzit vorbindu-se – Dumnezeu ştie cum – la descoperirea unui oarecare domn Fallock.

Omul voalat tresări.

— Fallock! Repetă el.

Da, acest Fallock a construit un palat „magnific”, zice scrisoarea. Sub acest palat ar fi. Îngropate milioane de lire… Asta nu vă stimulează imaginaţia?

— Ei şi? Făcu domnul Brown cu o voce pe care se străduia vizibil să o focă să pară indiferentă.

— Corespondenţii noştri – v-am spus, nu-i aşa, că scrisoarea e semnată de două persoane – ne asigură că ştiu adresa actuală a acestui domn Fallock, un ticălos, un criminal, dar că au nevoie de ajutor.

Omul voalat bătea cu degetele în masă şi stătea cu capul plecat, ca absorbit în rezolvarea unei probleme grele.

— Poveştile astea cu comori îngropate sunt basme de adormit copiii! Câte am auzit eu! Italienii dumitale au

imaginaţie, asta-i tot! Ce-ţi cer? Să li se trimită bani de drum, nu?

— Într-adevăr.

— Asta-i şmecheria puşcăriaşilor spanioli, spuse domnul Brown cu un râs cam strepezit. Doar nu te-or păcăli aşa uşor.

Se sculă în picioare. Poltavo răspunse cu voce înceată.

— Un om care a tânjit el însuşi în închisorile din Castilia şi care a scris şi el unor englezi generoşi scrisori implorând ajutor financiar pentru a căpăta libertatea, înţelege foarte uşor şmecheria spaniolă, cum o numiţi dumneavoastră. Aşa că pot să vă spun că noi, puşcăriaşii spanioli, nu scriem niciodată în limba, noastră, ci în limba engleză – englezilor, în limba franceză – francezilor. Ştirii bine că destinatarii jalbelor noastre nu s-ar osteni să le traducă… Nu, nu, scrisoarea asta nu e o şmecherie spaniolă; e autentică.

Vrei să mi-o arăţi?

»

Poltavo îi dădu documentul domnului Brown, care, întorcându-i spatele, îşi ridică un moment voalul ca să poată citi mai bine – după care băgă scrisoarea în buzunar.

— O să mă mai gândesc, se răsti el.

— Dacă sinict i mulţumii de mine, ar mai fi ccva în afară de bani… Începu Poltavo.

— Ce?

— Am şi eu o slăbiciune, nu-mi place singurătatea. Îmi lipseşte imens societatea oamenilor inteligenţi, influenţi, puternici, a bancherilor, a marilor avocaţi, a celor din înalta societate. Ador saloanele în care se ascultă muzică bună, unde poţi conversa cu femei frumoase…

— Ei şi, ce?

Prezentaţi-mă celor din lumea bună! Şi mai ales marelui bancher ale cărui fapte le aflu din ziare, domnului- cum îl cheamă? A, da, domnului Farrington.

Omul voalat rămase tăcut multă vreme; apoi se duse la dulapul ccl mare din fundul camerei – îl deschise, vârî mâna

înăuntru… se auzi un declic şi dulapul pivotă, lăsând să se vadă intrarea în altă încăpere. Domnul Brown rămase o clipă în pragul acestui al doilea birou, cu capul înclinat, cu mâinile la spate.

— Eşti un om abil, Poltavo, spuse el în cele din urmă, apoi trecu dincolo şi dulapul reveni la locul său.

Capitolul I INIŢIALELE LADY-ei DEX

— Asasinule!

Strigătul sfâşie liniştea nopţii şi atrase atenţia unui locuitor din Brakely Square, care nu dormea. Domnul Gregory Farrington, suferind de insomnie, lăsă jos cartea şi încruntă sprâncenele. $e sCulă din fotoliu, îmbrăcă un halat de catifea şi se apropie de fereastră. Întredeschise puţin obloanele.

O ceaţă uşoară plutea peste strada pustie şi lămpile electrice se vedeau doar ca nişte pete luminoase.

Totuşi, domnul Farrington zări destul de clar doi oameni în fâţa uşii lui. Se certau şi mai ales dădeau din mâini ca oamenii din clasele» i de jos ale popoarelor sudice. La un moment dat părură că se încaieră, ţeava unui pistol luci în întuneric.

— Oh, oh! Făcu domnul Farrington.

Era^ingur acasă. Valetul, bucătarul, cameristele şi şoferul erau toţi la un bal al servitorilor.

Cei doi tipi ţipau din ce în ce mai tare.

— Hoţule! Urlă unul pe franţuzeşte. O să mă lipsesc de…

Restul frazei se pierdu.

De obicei pe partea cealaltă a pieţei se afla un agent de poliţie şi domnul Farrington se uită speriat în toate părţile, cu speranţa să-l vadă apărând de undeva.

În aşteptarea lui, coborî în hol şi, prin deschizătura cutiei de scrisori, putu să audă mai bine ce spuneau cele două păsări de noapte.

— Ce folos? Spunea unul. Erau destui bani în treaba asta pentru douăzeci de oameni. Cât despre el, nu, niciodată.

Destul că ne-am întâlnit aşa^din întâmplare, dar te asigur că nu mi-a venii niciodată ideea să te trădez!

Domnul Farrington, muşcând din ţigară, ascultă conversaţia care urmă. Din câteva cuvinte şi aluzii, înţelese că cei doi lucrau, sau lucraseră, pentru Montague Fallock, celebrul şantajist, căutat de toate poliţiile din Europa. Fără nici o îndoială, cei doi complotaseră, fiecare pe partea lui, să-l denunţe sau să-l şantajeze pe Fallock la rândul lui. Mai curând să-l denunţe. Domnul Farrington îşi aminti, într-adevăr, că M. T. B. Smith, şeful Siguranţei, locuia pe aceeaşi stradă şi se ştia din ziare că însărcinarea lui specială era de a-l găsi pe Fallock...

— Îţi repet, zise încă odată unul din cei doi, că am întâlnire cu el... Crede-mă!

— O să mergem împreună, răspunse celălalt. N-am încredere în nimeni şi cu atât mai puţin într-un nenorocit de napolitan.

*

* *

V Agentul de serviciu Habit nu auzise cearta, după cum îi spuse mai târziu şefului său M. T. B. Smith. Dar, deodată, auzi două focuri de armă aproape simultane, urmate de o fluierătură lungă; alergă într-acolo suflând în fluierul de poliţist.

Găsi două cadavre întinse pe caldarâm în faţa uşii domnului Farrington. Acesta stătea tremurând în prag, cu un fluier la gură.

Zece minute mai târziu, M. T. B. Smith sosi la locul crimei, unde deja se îngrămădea o mulţime de curioşi, în timp ce la_ toate ferestrele de pe stradă apăruseră chipuri neliniştite. Domnul Smith îi examină pe cei doi morţi. Se vedea că nu sunt englezi. Umil din ci era îmbrăcat corect, aproape ca un om bogat; celălalt pfirta un smoking de chelner pe sub un pardesiu lung. Cadavrele zăceau unul lângă altul, unul cu faţa la pământl, celălalt pe-o parte.

Poliţia îndepărtă curioşii în timp ce se făceau primele constatări. Domnul M. T. B. Smith descoperi un revolver pe jos şi altul sub trupul omului căzut pe o parte, apoi îl interogă pe domnul Farrington.

— Dacă ati fi bun să intraţi, zise milionarul tremurând în con- >» ' tinuare, vă voi spune tot ce ştiu.

Domnul Smith adulmecă uşor intrând în hol, dar nu spuse nimic. Avea un simţ al mirosului foarte fin, dar, în acelaşi timp, era un om plin de tact. Ştia, ca toată lumea, că domnul Farrington era de curând mutat în cartier şi că avea o avere imensă.

Sper, spuse el, că domnişoara fiica dumneavoastră nu s-a speriat prea tare.

— Sunt numai tutorele lui Doris, răspunse domnul Farrington. Din fericire nu e acasă. E la prietena noastră, lady Constance Dex, de care aţi auzit, poate.

Domnul Smith făcu semn din cap că da.

Nu pot, din păcate, să vă dau decât informaţii destul de neînsemnate, reluă domnul Farrington. Era încă palid şi tremura, ceea ce nu e de mirare când asişti la o crimă dublă în plină noapte. Am auzit un zgomot de ceartă, am coborât şi, cum nu mă hotărâm să deschid, am auzit două focuri de revolver aproape în acelaşi timp. Atunci am ieşit şi am văzut cele două cadavre, aşa cum le-a găsit agentul de poliţie.

— De ce se certau cei doi?

Domnul Farrington ezită.

— Sper că n-o să fiu obligat să viu ca martor?

Şeful nu răspunse.

Ei bine, continuă milionarul, cearta era în legătură cu acel criminal celebru, un anume Fallock, dacă nu mă înşel, care este căutat peste lot. Unul dintre ei amenin ţa să-l denunţe…

— Bine, zise domnul Smith cu un aer convins – şi al treilea?

— Al treilea? Bâlbâi domnul Farrington.

Da, cel care i-a omorât pe cei doi, pentru că e clar că au fost omorâţi amândoi de un al treilea… Ştiţi că nu lipsea nici

un cartuş din cele două arme găsite pe teren; în afară de asta, un felinar a fost atins de un glonte pe care niciunul din ei n-ar fi putut să-l tragă. Trag deci concluzia că se mai afla acolo şi un al treilea. Îmi daţi voie să fac câleva cercetări aici?

— Sigur, răspunse milionarul zâmbind. De unde vreţi să începeţi?

— De la parter… Unde se află bucătăria, nu?

Stăpânul casei îl conduse pe ofiţer. Aprinse lumina. În împărăţia bucătarului nimic nu dădea de bănuit că ar fi trecut pe acolo vreun intrus.

— Iată uşa pivniţei, arătă domnul Farrington şi iat-o şi pe cea a cămării, care are şi ieşire în curte; e închisă cu cheia.

Domnul Smith apăsă clanţa şi uşa se deschise larg.

— În orice caz cheia n-a fost răsucită, zise el intrând în culoarul îngust.

A uitat valetul, cu siguranţă, zise domnul Farrington, cu o figură uimită. Am dat totuşi ordine clare în privinţa asta; oricum, vom găsi zăvorităuşa de serviciu, Care dă în curte.

Smith înaintă şi-şi aprinse lampa de buzunar.

— Se pare că nu vi s-au executat ordinele, zise el. În fapt, uşa e întredeschisă.

Farrington scoase o exclamaţie de surprindere, întredeschisă! Repetă el.

Poliţistul ieşi din cămăruţa din care o scăriţă de piatră ducea în stradă. Roti înjur raza lanternei. Zări pe jos un lucruşor strălucitor şi îl adună. Era unul din micile flacoane cu dop de aur pe care le ţin în poşetă femeile bogate. Îl duse la nas.

— Asta era, zise el.

— Ce?

— Acelaşi parfum ca cel pe care l-am simţit în hol. Un parfum destul de neobişnuit. Mirosi din nou. Nu este cumva al pupilei dumneavoastră?

Domnul Farrington scutură din cap. Doris nu intră niciodată pe teritoriul servitorimii, zise el. Şi de altfel

detestă toate parfumurile.

Domnul Smith strecură flaconaşul în buzunar.

În restul casei nu se găsi nici o urmă a celui de al treilea om şi, după ce intrară peste tot, domnul Farrington îl invită pe poliţist să se aşeze un moment în cabinetul său de lucru.

— Ce părere aveţi? Îl întrebă el.

Domnul Smith nu răspunse pe loc. Se sculă din fotoliu şi se duse la fereastră: mulţimea din stradă se risipise.

Ceaţa se îndesea cu fiece clipă tot mai mult.

Cred, spuse el, că sunt în sfârşit pe urmele lui Montague Fallock.

Domnul Farrington îl privi cu gura căscată.

— Asa? Făcu el, cam neîncrezător.

— Aşa.

— Atunci, uşile acelea deschise de jos… Bănuiţi că Fallock a trecut pe acolo?

Smith aprobă din cap.

— A încercat el să mă şantajeze, reluă milionarul, dar îmi vine greu să cred.

— Am acum ceva neplăcut de făcut, mărturisi poliţistul, trebuie să mă duc să percheziţionez cadavrele.

— Oribil, zise domnul Farrington.

M. T. B. Smith se uită gânditor prin apartamentul bogat împodobit, cu mobile de preţ, cămin de marmură albă, covoare orientale, tablouri minunate. Pe biroul stăpânului casei era aşezată fotografia unei femei de o rară frumuseţe, într-o ramă de argint.

— Scuzaţi-mă, spuse poliţistul, apropiindu-se, esie portretul…

— Lady-ei Constance Dex, răspunse domnul Farrington, de care suntem foarte legaţi, pupila mea şi cu mine.

— E în oraş?

— Nu, se află acum la Bradley, unde locuieşte fratele ei, Rectorul parohiei.

— La Bradley, spuneţi! Făcu Smith, încreţind fruntea de parcă numele i-ar fi amintit ceva. Nu cumva e localitatea

aceea în care se găseşte faimoasa „Casă Magică”?

— Da, într-adevăr, cred că am auzit vorbindu-se de asta.

— C. D., zise poliţistul, ieşind.

— Cum? Ce spuneţi?

— Am remarcat că acestea sunt iniţialele lady-ei Constance Dex.

— Da, dar de ce?

— Figurează pe flaconul pe care l-am găsit adineauri.

Capitolul II DOSARUL FALLOCK.

M. T. B. Smith era singur în biroul lui de la Scotland Yard. Afară, cheiurile şi palatul Parlamentului erau înecate în ceaţa deasă care învăluia toată Londra de două zile şi care avea să mai dureze încă două zile, după previziunile meteorologice.

Încăperea era primitoare şi veselă, cu pereţii îmbrăcaţi în panouri de stejar, mobile de o eleganţă sobră şi cu un foc luminos în căminul deasupra căruia o mică pendulă de argint marca trecerea timpului.

Pe o măsuţă era aşezată o tavă cu prânzul frugal al şefului poliţiei.

Se uită la ceas; arăta unu şi douăzeci şi cinci. Apăsă bulonul de pe laterala biroului şi un agent se arătă în uşă.

— Adu-mi dosarul' G7941.

Agentul se retrase şi Smith îşi turnă o ceaşcă de ceai.

Fusese chemat de urgenţă din vacanţă ca să-l descopere şi să-l aresteze pe cel mai genial escroc al timpurilor moderne, Montague Fallock. Şi, de altfel, de la întoarcerea lui, ancheta devenise şi mai actuală şi mai urgentă, pentru că Fallock purta responsabilitatea crimei duble din Brakely Square.

Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Fallock, cel puţin sub acest nume; nu exista nici o fotografie a lui.

Unii dintre complicii lui fuseseră arestaţi, dar erau atât de neînsemnaţi că nu se putuse scoate nici o informaţie de la ei. El însuşi rămăsese necunoscut, invizibil. Se adăpostea

sub o reţea solidă de bănci şi de oameni de afaceri, anonim, inaccesibil, de negăsit.

Agentul aduse în curând dosarul cerut, într-o copertă de piele neagră şi-l puse pe birou.

Smith îl deschise şi scoase din el trei teancuri prinse cu câte o pănglicuţă roşie. Desfăcu unul şi luă trei fotografii, pe care le puse una lângă alta, în faţa lui.

Erau trei amprente digitale mărite şi nu era nevoie de un ochi prea exersai ca să vadă că erau amprentele aceluiaşi deget, deşi luate în împrejurări diferite.

Poliţistul le compară cu o fotografie mai mică pe care o scoase din buzunar. Nici aici nu putea fi vreo îndoială. Această a patra amprentă, obţinută ca prin minune dintr-o urmă aproape invizibilă găsită pe ultima scrisoare a şantajistului adresată lady-ei Constance Dex, era la fel cu celelalte trei.

Domnul Smith sună din nou.

— Domnul Ela este în biroul lui?

Da, domnule, face interogatoriile pentru cazul de jaf.

— Cazul de jaf? Ah, da, mi-aduc aminte. E vorba de cei doi care au fost prinşi jefuind depozitul vămii şi care au fugit, împuşcând un agent.

— Da, domnule, dar unul din ei a fost văzut de colegul agentului ucis şi au fost găsite urmele de sânge până la maşina care îi aşteptă.

— Da, da. Ei, roagă-l pe domnul Ela să vină la mine când termină.

Câteva momente după aceea, silueta lungă şi melancolică a domnului Ela apărea în cadrul uşii.

— Intră, te rog, Ela şi spune-mi ce nu merge.

E foarte greu să obţin declaraţii concordante de la martori. Imposibil să găsesc cel mai mic indiciu privind identitatea răufăcătorilor. Numărul maşinii lor era acoperit şi nu au putut fi urmăriţi decât până la Limehouse. Lucrez în gol. Singurul lucru cert este că unul dintre hoţi a fost

rănit sau chiar ucis şi a fost luat cu maşiqa de complicele lui, care o să-l lase pe undeva mai devreme au mai târziu.

— Dacă ar fi vorba de scumpul meu Fallock, zise Smith râzând, ar li un pas decisiv pentru mine. Dar ce contează nenorocitul ăsta de hoţ pe lângă escrocul meu faimos!

— Ei, las-o, spuse celălalt, râzând şi el. Hoţii mei nu par a fi chiar aşa obişnuiţi. Au dat lovitura la bagajele personale ale unui pasager de pe Mandavia, care tocmai a sosit de pe coasta Africii. Cufere mari, ştii, din cele pe care călătorii le lasă în docuri, la vamă, o zi sau două înainte să dea ordin să fie transportate la adresa lor. Cuferele pe care le-au atacat aparţineau primului secretar al înaltului Comisar al Congo-ului şi unei doamne – al cărui nume l-am uitat dar care e nevasta guvernatorului. Au forţat şi o lădiţă aparţinând doctorului Goldworthy, care revine din Congo, unde a studiat boala somnului.

E ciudat, zise Smith, că răufăcătorii au luat o maşină, s-au înarmat cu revolvere şi şi-au pus măşti – erau şi mascaţi, nu? Pentru o operaţie atât de simplă!… Dar se mai întâmplă să vezi şi omoruri pregătite cu grijă şi care nu-i aduc criminalului decât câţiva bănuţi…

— Fn schimb, spuse Ela, povesteşte-mi ce nu merge în treburile dumitale!

— Cazul Fallock! Mereu cazul Fallock! Suspină Smith. Tocmai a încercat să-i stoarcă modesta sumă de zece mii de lire lady-ei Constance Dex, sora reverendului Harry Dex, Rectorul de la Bradley, sub obişnuita ameninţare că va da la iveală ţin scandal vechi. Dex este un aristocrat gras şi blând, care are osfântă frică de soră-sa. Ea este o femeie afurisită, foarte frumoasă încă. În plus păcatul ei s-a şters mai mult sau mai puţin… Bărbatul a murit în Africa. Toate astea contează. Frate-su ştie tot, dar Fallock ăsta pretinde că o să facă publicitate mare poveştii respective. A ameninţat că o omoară pe doamnă dacă anunţă poliţia şi nu e prima dată că face aşa ceva. Şi domnul Farrington,

milionarul, a primit ameninţări. E ciudat faptul că e prieten cu lady Constance Dex.

— Toate astea sunt foarte ciudate, zise Ela. Dar în crima dublă de la Brakely n-ai găsit nici un indiciu?

Smith se plimba în lung şi în lat cu amândoiiă mâinile în buzunar; clătină din cap.

— Se numesc Ferreira şi Henri Sanz. Amândoi au fost în slujba lui Fallock la un moment dat. Primul era un om bine crescut care i-a servit poate de intermediar, era de meserie arhitect şi a fost cercetat la Paris pentru nişte probleme de bani. Qt despre Sanz, a fost curier-comisionar, mesager de încredere. N-am găsit nimic interesant asupra lor, decât asta.

Deschise sertarul şi scoase un mic medalion de argint, destul de frumos gravat, în stilul obişnuit al bijuteriilor ieftine. Avea o monogramă pe jumătate ştearsă. Poliţistul îl deschise. Înăuntru era o bucăţică de hârtie albă, rotundă.

— E o etichetă cu lipici pe spate, cum se găsesc în comerţ, explică Smith, dar inscripţia mi-a atras atenţia.

Ela luă medalionul şi citi pe etichetă: Mor: Cot.

God sav the Keng1 Foarte patriotic, dar imposibil de înţeles şi de altfel cu o ortografie barbară, zise domnul Smith strecurând medalionul în buzunar. Apoi închise dosarul şi îl vârî într-unui din sertare.

Ela căscă.

— Scuză-mă, dar mi-e graoznic de somn. Adineauri nu spuneai ceva de Bradley? Mi se pare că e o localitate cunoscută.

— Da, e un orăşel care are onoarea să conţină „Casa Magică”, dar excentricităţile milionarilor anâericani care construiesc case ca în > 1 evul mediu nu ne privesc pe noi, poliţia. Vii cu mine cu maşina să înfruntăm ceaţa până la Chelsea? S-ar putea să-l întâlnim pe dragul de Fallock.

Zicând acestea îşi puse mănuşile şi pardesiul.

— Ai noroc azi, poate faci vreo minune.

Vai de mine, aş prefera să mă duc să mă culc, replică Smith.

Afară era o ceaţă atât de deasă, că cei doi poliţişti ezitară. Şoferul lui Smith era un agent înţelept şi răbdător. Dar înţelepciunea însăşi îl avertiza că răbdarea o să-i fie pusă la grea încercare dacă se va încumeta să conducă până în Chelsea.

— E tot aşa groasă pe tot traseul, zise el. Tocmai am telefonat la comisariatul de la Westminister şi mi-au spus că ar fi o nebunie curată să ies cu maşina pe ceaţa asta.

— Bine, spuse Smith, o să mă culc aici. O să găseşti şi tu un pat pe aici, David. Şi dumneata, Ela?

— O să fac o mică plimbare pe jos, răspynse ironic colegul lui.

Se întoarseră la biroul lui Smith. Acesta aprinse lumina şi 1) Greşit în 1. Ţpgleză pentru „God save the King” („Dumnezeu să-l apere pe rege”) – imnulnaţional englez (n.t.) înţepeni o clipă în prag. Nu lipsise mai mult de zece minute, dar, în timpul acesta, două dintre sertarele biroului său fuseseră forţate; podeaua era acoperită cu hârtiile răspândite, pe care spărgătorul le aruncase împrejur, în căutarea lui grăbită.

Smith se apropie repede, examină unul din sertare. Dosarul Fallock dispăruse.

O fereastră era deschisă şi ceaţa intra fh valuri

— E o pată de sânge aici, zise Ela, arătând sugativa de pe masă.

— S-a tăiat când a spart fereastra, răspunse Smith. Se aplecă pe fereastră şi văzu, agăţată de marginea acoperişului, o scară lungă cu cârlige, ca acelea pe care le folosesc pompierii americani. Era făcută dintr-un material atât de uşor că nu le fu greu celor doi poliţişti să o tragă.

— Şi asta e pătată de sânge, observă Ela.

Şi îi dădu repede ordine plantonului, care sosise în fugă la chemarea soneriei:

— Repede, toţi oamenii disponibili la toate intrările în Scotland Yard, pe urmă dă telefon la comandamentul cazărmii din Cannon Row să încercuiască complet clădirea noastră. Să fie arestat oricine e rănit proaspăt la mână – transmite ordinul ăsta la toate posturile de poliţie.

— Mă tem că n-avem nici o şansă să punem mâna pe el, zise Smith examinând printr-o lupă puternică amprenta însângerată de pe sugativă.

— Ai identificat amprenta?

— Da, e a lui Fallock. Nici nu-şi putea semna mai bine foaia de prezenţă. Dar acum a aflat exact ceea ce trebuia să nu ştie…

— Şi anume?

Smith nu răspunse imediat. Continuă să se uite lung la pata de sânge.

— Ştie exact unde am ajuns cu cercetările… Dar dacă… Şi-ar putea închipui că mai am şi alte informaţii în rezervă, partida nu e pierdută.

Capitolul III

• ÎNCEATĂ •

Rar se mai văzuse aşa o noapte. Ceaţa sufoca complet oraşul, îl îneca sub o ploaie ca de cenuşă. Umplea ca o masă compactă străzile mari, astupând străduţele laterale, acoperind pieţele ca o stofă moale, cenuşie. Apăsa până la pământ cu substanţa ei groasă, vâscoasă şi de o opacitate care făcea ca vederea să nu atingă nici un metru. Rarii trecători păreau nişte fantome, care, ţţşnindu-ţi pe neaşteptate în faţă, se topeau imediat ca înghiţiţi de. Un fluid palpabil.

În unele locuri, fluviul de ceaţă părea că se evaporă. În faţa teatrului Jollity, de'exemplu, numeroasele felinare reuşeau să dea impresia unui spaţiu plin cu lumină gălbuie, în care un şir neîntrerupt de maşini, ca nişte insecte mari, lucioase, ieşeau din neant, se opreau să coboare cei dinăuntru, apoi se înfundau în golul negru.

Cât despre pietoni, semănau cu o procesiune de umbre chinezeşti trecând o clipă prin cercul galben al unei vechi lanterne magice.

La vedere, pe prima treaptă a teatrului, se ţinea un puşti cu trăsături şirete, care dădea impresia că vinde ziare, dar de fapt supraveghea, în cel mai vigilent mod, sosirea maşinilor. Dintr-o dată se repezi înainte, spre marginea trotuarului, unde se oprise un cupeu electric. Un bărbat coborî greoi şi se întoarse să întindă mâna unei tinere. Timp de o secundă atenţia copilului fu atrasă de superba făptură, învelită într-un imens mantou alb, înaltă şi subţire, cu ochii poate un pic cam mici în umbra buclelor, dar atât de strălucitoare în întregul ei încât pretinsul vânzător de ziare fu zăpăcit.

Fii atentă, mătuşă, se adresă tânăra unei doamne care se afla în fundul cupeului. Pavajul alunecă tare pe ceaţa asta.

Puştiul ieşi din ameţeală şi, amintindu-şi dintr-odată de misiunea lui, se apropie:

— Ziare, dom'le!

La început, omul păru gata să refuze, apoi, ceva în atitudinea micului vânzător îl făcu să se răzgândească.

În timp ce căuta în buzunar după mărunţiş, băiatul avu timp să -l examineze: faţa îi arăta ca un oval mare, de culoarea făinei, buzele subţiri, obrajii brăzdaţi de riduri adânci; mai ales între baza nasului şi maxilar; ochii îi erau stinşi, de un cenuşiu tulbure. „El e”, îşi spuse copilul, pregătindu-se să: şi îndeplinească comisionul. În momentul acesta, tânăra, după ce glumise pe seama setei de noutăţi a însoţitorului ei, se întoarse spre bărbatul în haine de seară care tocmai plătise taxiul şi se îndrepta spre ei.

Puştiul profită iute de ocazie. Se apropie mai mult de gentleman-ul care coborâse primul şi spuse încet, dar foarte clar:

— T. B. S.

Omul plăti şi banul pe care-l ţinea în mână se rostogoli pe caldarâm. Puştiul se aplecă şi îl înhăţă.

— Aici! Făcu omul.

— Sute de poliţai în jurul teatrului, răspunse repede copilul şi, prefăcându-se că-i dă restul, îi vârî în mână o bucăţică de hârtie albă, apoi se întoarse, făcu o plecăciune batjocoritoare tinerei, aruncă o privire ascuţită celuilalt bărbat şi se pierdu în mulţime.

Toată scena nu durase nici un minut şi, câteva momente mai târziu, cei patru îşi ocupau locurile în sală, în timp ce orchestra începea deja uvertura la „Strand Girr.

— Mi-ar place să fiu un golănel de stradŞ, zise tânăra, jucându-se cu violetele de pe corsajul rochiei. Închipuie-ţi! Ce aventuri o fi având! Ce zici, Frank?

Frank Doughton o privi cu un asemenea surâs în ochi, încât ea roşi.

— Nu, zise el, mie nu mi-ar place.

Ea rise şi-şi înălţă uşor umerii albi.

Pentru un tânăr ziarist pşti prea sensibil şi spontan, dragă Frank. Ar trebui să studiezi arta răspunsurilor indirecte, a subtilităţii, a fineţei.

— Sub conducerea prietenului nostru, contele Poltavo.

Mica ei răutate avu efectul dorit. La numele lui Poltavo, tânărul se încrunt^.

Vine şi el, astă seară? Întrebă eu o voce în. Care se. Simţea. ' * iritarea.

Tânăra făcu un semn afirmativ, zâmbind uşor.

— Realmente nu ştiu ce calităţi găseşti la individul ăsta, Doris! Pariez pe ce vrei că e o canalie. Da, un hoţoman zâmbitor şi îndatoritor, dar tot un hoţoman! Ce părere aveţi, lady Dinsmore?

— Nu fă apel la tanti Patricia, exclamă tânăra fată, ei i se pare că Poltavo e bărbatul cel mai interesant din Londra. Nu-i aşa, mătuşă?

— Ba da, zise liniştită doamna. Contele Poltavo…

— Se opri ca să-şi îndrepte lornieta spre balconul din faţă, unde apăruse o voaletă gri ca perla – contele Poltavo nu e doar interesant, e unic. Conversaţia cu el mă încântă.

Cunoaşte preţul nuanţelor şi al surâsului pe jumătate; îl citează pe Talleyrand; are spirit şi, în'acelasi timp, se simte că-şi păstrează cu grijă pentru el părerile personale, ca pe un şir de sticluţe pe o etajeră.

— Da, zise Doris gânditoare şi mie mi-ar place să cunosc conţinutul sticluţelor ăstora… Ceea ce se va întâmpla, poate, într-o bună zi.

— Pe etichete scrie probabil „otravă”, remarcă Frank cu glas amar.

De câtva timp, văzuse cum se schimbă din ce în ce mai mult atitudinea faţă de el a celei pe care o iubea. Părea că nu-l mai priveşte decât cu ochi batjocoritori, iritaţi, plini de duşmănie.

Râdea de tinereţea lui, de nevinovăţia lui, de simplitatea lui. Şi mai ales de timidele lui mărturisiri de dragoste. Iar dacă acum, acest străin cu aere pretenţioasş şi rafinate îi devenea rival, ce şanse îi mai rămâneau? Făcu apel la tutorele tinerei Doris:

— Ce părere aveţi, domnule Farrington?

Farrington tresări, părând că se trezeşte dintr-un vis urât; era groaznic de palid. În loc să-i răspundă tânărului, se întoarse către pupila sa:

— Doris, zise el, de când n-ai mai văzut-o pe lady Constance?

Fata păru uimită de întrebare.

N-am văzut-o astăzi. A plecat aseară la Bradley, nu-i aşa, mătuşă?

— Da, răspunse aceasta. N-a prea fost drăguţ din partea ei. Ce curaj să plece la ţară cu maşina pe asemenea ceaţă! Constance Dex îmi dă câteodată impresia că e cam nebună!

Nu mi se pare, zise Farrington, apoi se aplecă spre tânărul Doughton: Vrei să ai grijă de doamne? Eu trebuie să vă las, am uitat complet o treabă foarte importantă.

Ridicându-se, făcu un mic semn către Doughton, care îl urmă pe culoar.

— Ai aflat ceva? Întrebă domnul Farrington imediat ce închise usa.»

— Despre ce? Zise naiv tânărul.

— Chiar că pari că nu prea-ţi pasă de treburile importante cu care te însărcinez, ripostă celălalt ironic.

Ah, e vorba de cazul Tollington! Ei bine, nu, încă n-am descoperit nimic. Am impresia că nu sunt făcut pentru soiul ăsta de cercetări şi investigaţii. Pot destul de bine să-mi închipui şi să scriu aventuri cu poliţişti, dar în practică sunt un detectiv tare prost. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-mi încredinţaţi sarcina asta, dar…

Nu mai vorbi prostii, mormăi Farrington. N-am. Intenţionat să-ţi fac vreo plăcere, pur şi simplu aveam interes. Înţelege-mă bine: există pe undeva, pe aici, cineva care trebuie să moştenească milioanele lui Tollington. Eu sunt unul dintre executorii lui testamentari şi în mod normal doresc foarte mult să-l descopăr pe cel care mă va elibera de o responsabilitate atât de grea. S-a promis o recompensă mare celui care va ajuta la găsirea moştenitorului. Se uită la ceas.

— Şi apoi, adăugă el, voiam să-ţi vorbesc şi de… Doris. Rămăseseră în micul culoar prin care se intra în loji şi Frank se întreba de ce aborda Farrington asemenea subiect în acest moment. Dar se înclină. Era foarte mândru că fusese însărcinat să-l găsească pe moştenitorul necunoscut al milioanelor lui Tollington şi, deşi considera sarcina aproape imposibil de îndeplinit, era chiar mai mulţumit, pentru că astfel putea rămâne, pentru un timp nedefinit, în legătură cu tutorele lui Doris.

Îmi cunoşti sentimentele, urmă acesta, privind iar la ceas. Doresc să se mărite cu dumneata. E îneîntătoare şi e singura fiinţă din lume pentru care am o dragoste adâncă…

Vocea îi tremura şi nimeni nu s-ar fi putut îndoi de sinceritatea lui.

— Scuză-mă, încheie el, devin nervos… Crima aceea dublă, noaptea trecută, în faţa uşii mele, m-a zguduit. Hai,

încearcă să-i câştigi inima şi mâna!

A»

Ii întinse lui Frank o mână îngheţată, murmură ceva ce aducea a „mă întorc”, apoi coborî, traversă vestibulul şi ieşi în ceaţă. Un fluierat chemă o maşină.

— La Savoy! Zise Farrington.

După un minut îşi vârî capul prin portieră:

— Cobor aici, zise el.

Plăti şi, fără să asculte protestele cinstitului şofer, care nu voia să-l lase să se aventureze singur în asemenea ceaţă, îşi ridică gulerul pardesiului, apoi trecu într-o stradă alăturată, unde chemă alt taxi.

Capitolul IV.

COMPLICI?

Micul vânzător de ziare nu-şi îndeplinise decât pe jumătate misiunea, atunci când plecase de lângă domnul Farrington. Îşi aruncă pachetul de ziare într-un canal şi sări într-un autobuz ce mergea la Southwork. O jumătate de oră mai târziu cobora şi intra în străduţele strimte ce pornesc din Borough. Lumina era slabă şi ceaţa împiedica vederea de-a binelea. Din casele care nu se vedeau veneau din timp în timp zgomote de voci şi frânturi de cântec.

Puştiul, cunoscând bine locurile, alerga pe caldarâmul alunecos şi, din când în când; se uita în urmă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie urmărit. Totuşi, pe tot drumul, nu întâlni pe nimeni şi deja ajunsese la intrarea aleii pe care o căuta, când se lovi de un om voinic, căruia îi zări mâinile mari întinse spre el. Nu ezită nici o secundă, ci se aruncă în lături, cu omul după el, apoi se repezi cu capul în jos asupra urmăritorului şi îl muşcă cu cruzime de braţ. Omul trase un răcnet de durere în timp ce puştiul se întoarse şi dispăru într-o alee îngustă, pe care celălalt începu să o caute pe pipăite, fără succes.

Suflând din greu, micul curier aşteptă ca omul să se îndepărteze, apoi se duse să bată încet la o uşă din fundul culoarului în care se afla. Usa se deschise.

A > încăperea în care intră era sordidă, mobilată doar cu un pat amărât de brad şi câteva scaune.

Băiatul îşi frecă mâinile ca să şi le cureţe de noroi, uitându-se în» *» 7 acelaşi timp, peste umerii omului care îl aştepta, la o formă omenească nemişcată, învelită într-o mantie mare şi culcată pe pat, cu faţa la perete.

— Ei? Făcu omul care-i deschisese copilului. Avea o voce extrem de plăcută şi muzicală, era zvelt, foarte brun, iar trăsăturile lui fine aveau în acel moment o expresie misterioasă, o înţepeneală. Îşi pusese pe masă pardesiul şi pălăria de mătase şi purta la butoniera smokingului un buchet poate puţin cam mare – de violete de Parma.

Micul comisionar nu ştia altceva despre acest gentleman, decât că este străin, destul de original, că locuia într-o casă frumoasă din piaţa Portland şi că plătea foarte bine micile servicii pe care i le făcea.

Îi dădu socoteală de însărcinarea lui, fără să uite să-i spună de tacul pe care tocmai îl înfruntase pe stradă.

Omul îl ascultă cu atenţie, cu coatele pe masă şi capul în mâini. Un rubin mare, tăiat în formă de cap de şarpe, îi strălucea la degetul mic. Se ridică.

— Asta-i tot pentru seara asta, băiete, zise el. Scoase un ban de aur din portmoneu şi i-l dădu micului mesager. Ţine, pentru osteneala ta, spuse şi, dându-i al doilea ban:1a şi pentru că-ţi ţii gura… Înţelegi?

Puştiul dădu din cap, continuând să privească pe furiş silueta de pc pat, care nu mişca.

— Poţi să pleci.

Băiatul o întinse.

De-abia se închisese uşa în urma lui, că din încăperea alăturată Ieşi Farrington. Sosise doar cu câteva minute înaintea micului mesager. Văzându-l, omul cu rubinul se aşează.

În sfârşit! Exclamă el. A început; roţile au început să se tnvârtească.

Celălalt înclină capul. Nici el, de când intrase, părea că nu-şi mai poate lua ochii de la forma nemişcată de pe pat.

— Roţile se vor mai învârti de câteva ori în noaptea asta, răspunse el. Dar, scumpul meu Poltavo, nu-i aşa că nu trebuie să-ţi mai spun că trebuie să fim extrem de prudenţi? Un singur pas greşit la început, cea mai mică bănuială şi toată treaba se duce de râpă!

Foarte adevărat, domnule Farrington, murmură Poltavo, plecând capul ca să-şi miroase violetele, dar aţi uitat că eu habar n-am despre ce e vorba. Prudenţa de care daţi dovadă v-a împiedicat, până acum, să-mi daţi amănunte.

Spunând aceasta, se uita la interlocutorul său cu un aer ironic şi zâmbitor, dezminţit în mare măsură de asprimea şi fixitatea privirii.

— Nu-i asa? Mă lăsaţi în întunericul şi ceata de afară… Cum s-ar» > >» zice,… Şi nici măcar nu sunt la curent cu planurile dumneavoastră pentru orele care vin…

Farrington părea la strâmtoare.

Sunt treburi foarte complicate, începu el, cu o veselie prefăcută.

— Sunt altele mai urgente, îl întrerupse Poltavo. Văd, de exemplu, că mâna dumneavoastră dreaptă pare mai mare decât cea stângă. Presupun că aveţi un pansament pe sub mănuşă. Zău, domnule Farrington, pentru un om atât de bogat, umblaţi cu prea mulu ascunzişuri.

— Ei, hai, hai! Făcu Farrington cu o vocţ înăbuşită. Dar inter locutorul lui nu se lăsă întrerupt.

— Scumpul meu domn, urmă el cu gravitate, daţi-mi voie să va dau un sfat bun şi dezinteresat. Împărtăşiţi-mi planurile dumneavoastră. Ştiu că aveţi nevoie de un prieten, iar eu v-am dai destule dovezi ale devotamentului meu. Azi după amiază, când am fost la dumneavoastră, mi-aţi părut cam bănuitor atunci când v-am spus că un om de valoarfea mea v-ar putea fi de mare folos. Iar mai apoi, când v-am povestit despre experienţa pe care am căpătat-o lucrând la un pretins jurnal monden, am avut impresia că v-

am iritat. Dar, sincer, ce-aţi vrea să vă mai spun? N-am un ban, mi-am pierdut actele care dovedeau că am dveptul să port titlul de conte… Am trişat la cărţi, puţin a lipsit să nu devin ucigaş… Şi am absoluiî nevoie de un om bogat şi respectat care să mă patroneze… Cum aş putea să vorbesc cu mai multă sinceritate? Făcu o mică plecăciunc şi continuă:

Mi-aţi cerul dovezi ale capacităţii mele… Iată, astă seară, intrând la teatru, aţi fost avertizat prin grija mea că şeful poliţiei, T. B. Smith care este un om remarcabil de deştept vă supraveghează şi a înconjurai teatrul cu agenţi de poliţie. In afară de asta, micul curier pe care vi l-am trimis v-a servit şi pe dumneavoastră cu alte ocazii. În accst fel vă arăt chiar de la începui că sunt la curent cu planurile ascunse ale poliţiei şi că am descoperii locul secret al întâlnirilor dumneavoastră… Aici. Arătă camera cu un gest şi mâna i se opri intenţional în direcţia patului.

Mă interesezi, declară Farrington cu o voce aspră. Îşi privi ceasul. Vino cu mine la teatru; o să putem discuta şi.

— Cu aceeaşi ocazie, să dezorganizăm şi planurile simpaticului Smith.

Surâse pronunţând ultimele cuvinte, apoi dintr-odată posomori iar şi, arătând forma nemişcată de pe pat:

— Ai putea să-l înlocuieşti pe acest prieten pe care tocmai l-am pierdut… Apropo, e adevărat că te pricepi la mecanică?

— Am diploma de inginer în buzunar, răspunse Poltavo.

Capitolul.

DORIS.

La ora zece fix, în timp ce cădea cortina după primul act al piesei „Strand girl”, lady Dinsmore se întoarse şi îi întinse mâna contelui, care intrase în lojă împreună cu domnul Farrington.

— Dragul meu, exclamă ea, sunt supărată pe dumneata! Eu îţi cânr laude aici şi dumneata nu-ţi faci apariţia; te-a reţinut Farrington?

Îttii pare rău…

Poltavo avea un fel de a privi oamenii cu un soi de atenţie concentrată, care părea că pătrunde mai adânc decât cuvintele, până în suflet. Ştia şi să stea să asculte şi, cum acestei calităţi i se adăuga o plăcută vioiciune a spiritului, popularitatea lui în lumea bună era uşor de explicat.

— După ce veţi auzi scuzele mele cele mai umile, îmi veţi permite oare, lady Dinsmore, să vă expun circumstanţele atenuante…

— Nimic nu-ţi poate uşura vinovăţia, spuse doamna râzând, totuşi aşează-te aici şi povesteşte-mi despre scuzele dumitale… O cunoşti pe nepoata mea, cred şi pe domnul Doughton, scriitor de mare talent.

Contele îi salută pe cei doi tineri care vorbeau între ei şi se aşează lângă lady Dinsmore.

— Şi acum, explicaţiile, exclamă aceasta. Altfel nu te iert. Lipsa de punctualitate e o crimă, domnule, de care veţi fi iertat numai arătându-ne cauza.

Contele Poltavo se înclină zâmbind.

— A trebuit să rezolv o mică încurcătură de afaceri, care a făcui necesară şi prezenţa domnului Farrington.

— Afaceri, protestă doamna, de mult nu mai accept scuza asta! Domnul Farrington numai despre asta vorbeşte toată ziua. Toi timpul telefonează, dă ordine, descifrează mesaje cu tot felul de coduri… N-ai linişte nici ziua, nici noaptea, atunci când locuieşti în aceeaşi casă cu el. Până-iitr-atât că într-o zi i-am zis: „Gregory, vreau ca servitorii să aibă timp să şi doarmă şi nu vreau ca această casă să devină o sucursală a Bursei, ia-ţi hârţoagele, du-te la hotelul Savoy, distrează-te acolo cu telegramele tale şi lasă-ne, pe mine şi pe Doris” Şi aşa a şi fost.

Pollavo aruncă o privire în spate, ca şi cum de-abia atunci ar fi oBservat neliniştea vizibilă a lui Farrington.

Nu se simte bine? Întrebă cl mai încet.

— Ei, zise lady Dinsmore, n-are nimic, poate e un pic indispus şi exagerează ca să-l lăsăm în pace. Urăşte muzica.

Doris îşi face griji degeaba pentru el; scumpa de ea îşi adoră unchiul… Ştii, desigur, că e nepoata lui, ca şi a mea: e fiica surorii mele, iar Gregory este fratele bietului ei tată.

Contele se uită la fată: ea privea spectacolul cu uri aer absent, ca şi cum ar fi preocupat-o necazuri mari. Buna dispoziţie părea să o fi părăsit pentru moment şi feţişoara ei proaspătă căpătase o gravitate care te emoţiona.

— Ce frumoasă e! Spuse contele cu jumătate de voce. *

Era mai mult decât admiraţie în această exclamare.

Lady Dinsmore îl privi întrebător şi Poltavo răspunse cu sinceritate.

— E… logodită cu tânărul Doughton, nu-i aşa? Zise el. Vă rog să mi credeţi că nu întreb doar din curiozitate. Am un motiv.

Vorbea la fel de liniştii ca întotdeauna. Lady Dinsmore lăsă o clipă ochii în jos, gândind cu rapiditate.

— Mie nu prea-mi spune mare lucru, răspunse ea pe şoptit? Dar cred că e o fată foarte inteligentă şi cu judecată. Ceea ce ştiu, adăugă ea după o mică ezitare, este că dumneata îi eşti mai curând antipatic, îmi parc rău… Dar… Ea nu-şi aşcunde acest sentiment.

Contele Poltavo se înclină.

— Ştiam, dar aţi putea avea bunătatea să-mi spuneţi dş ce?

— Am să fac ceva mai mult, zise doamna zâmbind, am să-ţi dau ocazia să o întrebi singur. Frank, chemă ea aplecându-se şi lovindu-l uşor cu evantaiul pe tânărul Doughton, vrei să vii un moment lângă mine şi să-mi explici de ce duce directorul jurnalului dumitale o campanie anti-germană atât de violentă? Dacă o să continue aşa, o să fie imposibil să ne mai ducem la Baden…

Cei doi tineri îşi schimbară locurile. Contele se aşează lângă Doris…

— Domnişoară Gray, îi spuse el după o clipă de tăcere, mătuşa dumitale îmi oferă o ocazie – de care mă grăbesc să profit – de a-ţi pune o întrebare. Îmi dai voie?

Fata ridică sprâncenele şi făcu o mică strâmbătură.

O întrebare la care nici dumneata, nici mătuşa n-aţi găsit răspuns, se miră ea. Trebuie că e grea şi fără îndoială că nici eu nu voi reuşi.

Fără să pară că-şi dă seama de batjocura din glasul ei, Poltavo cxplică.

— E ceva care te priveşte pe dumneata.

Aşa, făcu ea, îndreptându-şi spatele. Îi aruncă o privire de dispreţ şi începu să bată nervos din picior. Râse scurt.

— Din punct de vedere al spiritului n-aş putea să-ţi ţin piept, îţi mărturisesc sincer. Ar fi trebuit totuşi să-mi fi dat seama de mult că dumneata nici nu spui ce gândeşti, nici nu gândeşti ce spui.

— Scuză-mă, domnişoară Gray, dacă-mi permit să-ţi spun că te înşeli complet asupra mea. Gândesc ce spun, mai ales când vorbesc cu dumneata. Dar să spui tot ce gândeşti, să spui în gura mare ce speri, ce visezi, ce îndrăzneşti să-ţi doreşti, să arăţi privirilor mulţimii ce porţi mai drag în suflet, ah… -%rmină el dintr-o suflare – asta ar fi curată prostie…

Făcu un gest larg de neputinţă.

— Dar, ca să vorbesc mai clar, probabil că te-am jignit cu ceva. Ceva ce am făcut, sau poate am neglijat să fac, sau ceva caje ţi-a displăcut la nenorocitul de mine. Aşa e?

De dată aceasta sinceritatea lui părea deplină. Dar fata rămase rece şi distrată. Timp de o clipă trăsăturile ei, un pic încruntate, le amintiră pe cele ale unchiului ei.

— Aceasta era întrebarea? Spuse ea.

Contele se înclină.

Atunci o să-ţi răspund! Vocea îi vibra de emoţie stăpânită. Sinceritate pentru sinceritate, nu? Aşa o să terminăm comedia.

— Este tot ce-mi doresc, murmură el.

Este adevărat că-mi eşti antipatic şi sunt bucuroasă că am ocazia să. Ţi-o spun în faţă. Spun antipatie, dar poate că ar trebui să întrebuinţez alt cunvânt, pentru că ceea ce nu-mi

place la dumneata, de fapt, sunt aerele dumitale secretoase, un ceva misterios care există în dumneata şi, în plus, influenţa dumitale asupra unchiului meu. Nu ne cunoaştem nici de două săptămâni şi vii să-mi faci declaraţii pe care nu pot decât să le judec ca fiind impertinente. Azi ai pus ţara la cale cu unchiul meu mai mult de trei ore… Mă întreb ce fel de afaceri faci dumneata cu el…

— Cât despre asta, începu el cu un zâmbet ironic… Dar se răzgândi şi reluă cu gravitate: nu cer decât să-ţi devin prieten pentru ziua în care vei avea nevoie de mine… Şi, crede-mă, ziua aceea nu e prea departe…

— Ah, dacă te-aş putea crede! Zise ea cu vocea dintr-o dată schimbată. Într-adevăr, o să am nevoie de un prieten. Sunt foarte neliniştită, temeri vagi, spaime nedefinite îmi dau târcoale. Simt, am impresia tot timpul că în jurul meu se întâmplă ceva anormal, sinistru. Nu pot să-ţi spun. Dar, stai, pot să te întreb ceva?

— Orice, dacă vrei.

— O să-mi răspunzi absolut sincer? Întrebă ea, cu vioiciune de copil.

— Dacă-ţi răspund, atunci o să fiu sincer.

— Atunci… Doctorul Fall este prieten cu dumneata?

— Este duşmanul meu cel mai cordial.

Îl cunoştea foarte puţin pe doctorul Fall, dar i se părea că fata aştepta acest fel de răspuns.

— Dar domnul Gorth? Mai întrebă ea.

El se mulţumi să clalfte din cap. Ea scoase un suspin de uşurare.

— Şi unchiul meu îţi este cu adevărat prieten?

Poltavo ezită.

— Nu ştiu, zise el în cele din urmă; dacă nu l-ar influenţa doctorul Fall, cred că mi-ar fi prieten.

Contele se aventura în necunoscut, dar încerca pur şi simplu să-şi potrivească răspunsurile cu dorinţele tinerei fete. Şi, într-adevăr, ea îl privi pentru prima oară cu interes.

— Pol să te întreb cum l-a cunoscut unchiul dumitale pe Gorth?

Puse întrebarea cu siguranţa unui om care e la curent cu toate, în afara acestui lucru.

— Nu prea ştiu, spuse ea. Cât despre doctor, îl cunoaştem dintotdeauna. Locuieşte la ţară unde mergem noi şi acolo ne tot vedem cu el. Are… se opri, apoi se hotărî dintr-odată să sfârşească fraza: are, crpd, o însărcinare grea… Îngrijeşte un biet nebun…

Poltavo păru foarte interesat.

— Continuă, te rog.

— Să nu crezi că bârfesc, răspunse Doris, zâmbind. Mie nu prea mi-e drag, dar unchiul zice că-i doar o toană din partea mea. E un om dintr-aceia calmi, mereu tăcuţi, în faţa cărora le simţi cam nătărău… Ai avut vreodată senzaţia asta? Probabil aşa te-ai simţi» >» dacă ai dansa tango în faţa Sfinxului.

Surâsul lui Poltavo dădu la iveală dinţii lui frumoşi.

— Nu, zise el, nu m-am simţit niciodată astfel.

— Ei bine, într-o bună zi o să-l întâlneşti pe doctorul Fall şi atunci o să vezi ce prăpădit te simţi în faţa lui.

Poltavo avea să-şi amintească această prezicere într-un moment în care n-avea să-i mai fie de nici un folos. Dar în clipa de faţă reveni cu întrebarea:

— Şi domnul Gorth?

Ea ridică din umeri.

— Ei, e un om foarte obişnuit, după părerea mea e un răufăcător, dar'cred că-l slujeşte cu devotament pe unchiul meu de mulţi ani Încoace.

— Spune-mi, reluă Poltavo, relaţiile între unchiul dumitale şi doctor par a fi… ca de la egal la egal?

— Desigur, spuse ea surprinsă, doar e un gentleman.

— Şi Gorth?

Revenea la acest nume pentru mai multe motive, dintre care unul era acela că fusese numit urmaşul omului

nemişcat, întins pe patul din căsuţa sărăcăcioasă în care îl primise pe vânzătorul de ziare.

— Mi-e g» cu să-ţi descriu relaţiile unchiului meu cu Gorth. Au fost multă vreme pe picior de egalitate, dar şi atunci unchiul se supăra adesea pe el şi pe bună. Dreptate, cred eu. Cunoşti un ziar care se numeşte”Indiscretul”?

Am auzit de el şi m-au amuzat deseori bârfelile pe care le publică.

— Ei bine, el era idealul literar al domnului Gorth, în timp ce unchiul meu nici nu voia să vadă prin casă fiţuica asta. De câtc ori venea domnul Gorth să-l vadă.

— Îl aştepta întotdeauna în oficiu rânjeacu gura până la urechi, distrându-se de vreun scandal publicat în jurnalul ăsta. Asta îl scotea din sărite pe unchiul. Am avut impresia că domnul Gorth era amestecat într-un fel în redactarea sau administrarea ziarului, dar, când am scăpat o vtorbă despre asta în faţa unchiului, m-a certat că am putut să-mi închipui aşa ceva.

În tot timpul discuţiei Poltavo se simţea observat cu nemulţumire de Farrington. Se întoarse şi se aplecă spre el.

— Ce sală frumoasă! Zise el.

— Da, răspunse sec milionarul.

Toate celebrităţile… de toate felurile… Sunt aici… Chiar şi Montague Fallock.

' Farrington dădu din cap.

— Şi omul acela cu figură energică, tânăr, care stă pe ultimul fotoliu din rândul patru… E un pic în umbră, dar cred că-l puteţi vedea…

— Este şeful siguranţei, M. T. B. Smith, îl întrerupse scurt Far-ringtonr Am văzut şi am recunoscut pe toată lumea… În afară de…

— În afară de?

— Doamna care stă singură în loja regală… E mai în spate, în umbră… Doar n-o fi un detectiv deghizat… Adăugă el, aruncând priviri bănuitoare în jur. Văzu că nepoata lui

vorbea cu lady Dinsmore şi cu Frank Doughton; atunci şopti:

— Poltavo, vreau să ştiu cine e femeia aceea din loja din faţă Am eu motivele mele.

Orchestra cântase deja preludiul actului doi şi deodată lustra se stinse în timp ce cortina se ridica. Cej care întârziaseră pe săli intrară, producând o mică învălmăşeală; un şir de figuranţi apăru pe scenă… Şi atunci un fulger ţâşni din loja regală, răsună o împuşcătură… *

Doamne, strigă domnul Farrington şi se dădu înapoi, clătinându-se.

Se făcu o gălăgie imensă, dar, aproape imediat, o voce poruncitoare de la parter ordonă să se facă lumină. Candelabrul se aprinse în timp ce cortina cădea încet.

M. T. B. Smith văzuse de unde fusese tras focul de armă şi din»

Câteva salturi ajunse la loja regală; era goală. Trecu repede în cămăruţa alăturată – goală de asemenea… Dar aici se găsea o uşiţă specială, care dădea direct afară.

Ofiţerul de poliţie ieşi, fluieră uşor. Un agent în uniformă apăru imediat…: nu, nu văzuse pe'nimeni ieşind pe acolo.

Domnul Smith reveni iute în sala în plină agitaţie şi se duse drept la loja lui Farrington.

— Unde e domnul Farrington? Îl întrebă pe Poltavo.

— A plecat, dar era aici când s-l tras împuşcătura din loja din faţă… În direcţia noastră, după cum se poate vedea şi după glonţul ăsta înfipt în lemnărie… Când s-a făcut lumină, domnul Farrington a dispărut.

Nu cred că a ajuns departe, spuse şeful siguranţei. Teatrul e înconjurai. Am un mandal de arestare pentru el…

La aceste cuvinte, Doris scoase un strigăt. Era palidă şi tremura.

Voiaţi să-l arestaţi? Dar de ce?

— Sub învinuirea de furt şi de tentativă de omor, la Antrepozitele vămii, în complicitate cu un anume Gorth.

Gorth! Exclamă fata cu indignare. Dacă e cineva vinovat, atunci sigur e nemernicul ăsta!

— Nu-l acuzaţi aşa de tare pe un mort, zise încetişor Smith. Am motive să cred că Gorth a decedat în urma rănilor pe care le-a primit… Aţi putea, oare, să-mi daţi vreo lămurire, domnule conte Poltavo?

Drept răspuns, acesta făcu un gest de neputinţă,

Domnul Smith ieşi în culoarul din faţa lojilor; acolo se afla încă o uşă care dădea afară, dar era încuiată. Descoperi pe jos o mănuşă, iar pe uşă urma unei mâini însângerate. Dar Farrington nu putu fi găsit.

Capitolul VI.

OPINIA LADY-EIDINSMORE.

Două zile mai târziu, la ora zece dimineaţa, Frank Doughton coborî din taxi în faţa clădirii ziarului”Evening Times”.

Ceaţa de zilele trecute dispăruse. În vitrina unei florării zări flori de liliac.

Urcă scara din două în două.

— Patronul nu e aici? Îl întrebă el pe Jamieson, şeful reporterilor, care se uita cu subînţeles la ceas.

— Nu, vai de mine, e de-abia ora zece.

Da, zise Doughton, dar m-am sculat aşa de devreme că am impresia că s-a lungit dimineaţa.

Se aşează la birou şi deschise ziarul „Times”. Voia să afle dacă s-a descoperit unde dispăruse Farrington. N-o mai văzuse pe Doris. Nu găsi nimic în „Times” şi se uită în ziarul „Evening1, dar de-abia se uită la el că scoase un strigăt de groază.

— Doamne!

— Ce e? Întrebă Jamieson, răsucindu-se pe scaun.

— Farrington! S-a sinucis Farrington!

Interesant ca fapt divers. Să facem şi noi un articol. Îl cunoşteai?

— Eram cu el la teatru în noaptea în care a dispărut. Trebuie să plec. Pot fi de ajutor… Doris…

— Da, spuse Jamieson, du-te la ea acasă. Poate se mai întâmplă ceva… Cine ştie? Poate e o greşeală… Ai citit că n-a fost găsit cadavrul…

Frank luă un taxi şi se duse la birourile lui Farrington, unde un funcţionar îi spuse că milionarul lăsase o scrisoare prin care îşi anunţa intenţia de a sfârşi cu viaţa care-l apăsa.

> > >»

— Dar n-avea nici un motiv…

Domnule, îi răspunse funcţionarul, nu vă pot spune prea multe, dar, fiind un prieten al familiei, pot să vă anunţ măcar că s-au descoperit azi dimineaţă, aici, fapte foarte grave. Toată lumea ştia că domnul Farrington era milionar… Aşa şi era, până azi, dar, examinându-se actele, s-a descoperit că a făcut speculaţii şi a pierdut nu numai averea lui, ci şi pe cea a nepoatei lui, al cărui tutore era. Ieri seară, într-un acces de disperare, şi-a pus capăt zilelor. Cât despre speculaţiile nenorocite pe care le-a făcut, nimeni nu ştie încă despre ce este vorba.

Doughton se uita la funcţionar cu cea mai adâncă, uimire. De Farrington îi vorbea el oare? De cel care, acum o săptămână, îl anunţa cu răceală că a mărit zestrea nepoatei lui cu un milion? Care, acum două zile, îi făcuse aluzie la o afacere splendidă pe care o făcuse? Şi acum, acelaşi om pierduse totul şi zăcea probabil, în fundul Tamisei!

— Groaznic, murmură el. Dar nu-mi vine să cred că era omul care să se lase pradă unui acces de disperare!

M. T. B. Smith, din poliţia secretă, se ocupă cu ancheta. Publicul nu ştie încă nimic. Dacă aflaţi ceva… ca ziarist, ca prieten…

— O să vă dau de ştire. Poftim adresa mea.

»

Se urcă din nou în taxi şi se duse acasă la Farrington, în Brakely Square.

Doris nu voia să vadă pe nimeni. Fu primit de lady Dinsmore, aflată într-o stare de agitaţie îndurerată. Ii

strânse mâna în tăcere.

— Eşti amabil că ai venit atât de repede. Ştii ce s-a întâmplat?

Da. Cum o duce Doris?

Rău, foarte rău. Nici o lacrimă, e ca de piatră. N-a vrut să creadă nimic până nu a văzut scrisul unchiului ei. Atunci a leşinat. IV urmfl; i trimis s.l-l cheme pe contele Poltavo.

IV omul. Ui? De u;?

Nu şiiii Doi is nu mi a spus nimic. Crede probabil că el ştie : i (.1 un> Inul ei esw vu lima unei intrigi…

Şi i ii, 1111 impiesia. ÎşI., /isc l i. ink.

I i,. Is' Mi ii l. iily I >insmoic, nu I cunoşti pe Gregory!

'lotuşi.1 lost asasinat, sau s a sinucis…

Sini convins.! C.1 nu i a venii niciodată id cea să facă un gest atât de de/intere, al.

— Şi atunci?

— De ce să spui cu atâta siguranţă că e mort?

Ce vreţi să spuneţi? Frank se întreba dacă doamna nu-şi pierduse minţile.

Pur şi simplu că Farrington nu e mai mort ca mine şi ca dumneata. Ce dovezi avem? O scrisoare scrisă de el şi care anunţă că a hotărât să sfârşească cu viaţa? Cunoscându-l, asta ar fi o dovadă că n-avea intenţia să o facă, pentru că Gregory nu spunea niciodată ce avea de gând să facă. Nu, crede-mă; nu e mort. Se preface, are el motivele lui. Se ascunde…

— Mi-ar place să cred… Dar mi se pare o nebunie…

Uşa salonului se deschise şi Doughton ridică ochii. Era Doris. Rămase o clipă nemişcată, nehotărâtă, cu privirea fixă. Cu rochia albă simplă, cu părul negru strâns spre spate, părea o fetiţă. Dar razele soarelui de primăvară dădeau la iveală urmele pe care recentele întâmplări le lăsaseră pe faţa ei: umbre uşoare, violete, sub ochi şi o paloare extraordinară. Tânărul se repezi, gândindu-se doar la durerea celei pe care o iubea. Îi strânse mâinile.

Ea îl privi lung şi, stăpânindu-şi suspinele, îi căzu în braţe.

Te rog, te rog, nu plânge, zise el, susţinând-o. O mângâie cu dragoste pe frunte. Parfumul ei îl vrăji; inima-i bătea tare.

— Dumneata, dumneata eşti bun cu mine, zise ea.

Pasiunea pe care o citi în ochii lui o făcu să roşească; se desprinse uşor şi se aşează.

Lady Dinsmore se aşează lângă ea şi-l pofti pe Frank să ia un scaun.

Acum, zise ea, să ne sfătuim. Daţi-mi voie să vă repet convingerea mea: Gregory n-a murit. Ceva îmi spune că e bine, sănătos.

Doris se întoarse spre tânăr.

— Ai veşti mai noi… Mai bune?

El scutură din cap.

— Nu, din păcate. Prefectura a fost anunţată şi T. B. Smith este însărcinat cu ancheta.

— El! Care a zis că vrea să-l aresteze pe unchiul!… Ce grozăvie! Mi-e greu să uit… Şi pe urmă s-a aruncat în apă… Sunt sigură… Parcă-l văd într-o apă neagră…

Lady Dinsmore, speriată de starea nepoatei, nu ştia ce să mai facă să o liniştească. Un servitor aduse o scrisoare şi i-o dădu. Ea citi plicul şi o întinse fetei.

— Trebuie să fie de la Poltavo, murmură bătrâna.

Doris luă iute scrisoarea, o citi dintr-o ochire. Scoase un strigăt de bucurie. Faţa îi prinse culoare. O reciti şi, dintr-o dată, căpătă o expresie de speranţă. Împături biletul, îl vârî în corsaj şi, fără un cuvânt, ieşi din salon.

Doughton o urmări cu privirea, palid de furie şi gelozie. Lady Dinsmore se ridică.

— Scuză-mă un moment, zise ea şi plecă după nepoată.

Tânărul, tremurând de enervare, începu să se plimbe prin salon.

Qt fusese de fericit adineauri, când o ţinea pe Doris în braţe, iar acum în ce abisuri ale bănuielii îl arunca purtarea ciudată a fetei! Oare ce scria în bilet? De ce îl ascunsese ca pe o scrisoare de dragoste?

Un servitor, care intrase pe nesimţite, tuşi uşor, ca să-şi semnaleze prezenţa.

— Doamna vă roagă să o scuzaţi, zise el şi vă transmite că o să vă scrie.

Deabia închise uşa, că îl zări pe contele Poltavo. Mormăi şi vru să se ferească din calea lui, dar Poltavo îl văzuse şi se îndreptă spre el:

Foarte trist, îi spuse. Aţi văzut doamnele? Cum suportă domnişoara Gray această încercare?

Doughton îl privi drept în ochi.

— Scrisoarea dumitale a consolat-o, zise el cu dispreţ.

— Scrisoarea mea? Dar eu nu i-am scris! Am venit eu însumi, după cum vedeţi…

Dar Frank nu-i dădu atenţie şi se îndepărtă, salutându-l scurt. Pierdut în gânduri, se lovi la colţul străzii de un gentleman surâzător, bronzat, care îşi ceru scuze şi-l întrebă:

— Domnul Doughton, nu? Sunt T. B. Smith, şeful poliţiei.

Încântat! Zise Frank. Aţi descoperit ceva nou?

— Da, s-a scos din Tamisa un cadavru purtând hainele domnului Farrington.

— Atunci… E adevărat… Că s-a sinucis?

Asta ar fi posibil numai dacă un om şi-ar putea tăia capul înainte de a se arunca în apă, pentru că trupului găsit îi lipsea capul. Întrucâi n-am mai văzut vreodată o sinucidere de genul ăsta, prefer să mă abţin de la comentarii.

* * *

Un bărbat înalt, voinic şi cu aspect tineresc coborî din trenul care abia sosise în gara Waterloo. Totuşi, văzut mai de aproape părea să fie ceva mai vârstnic, fie să fi trăit o viaţă de aventură: avea fire de argint pe la tâmple, riduri adânci în colţurile gurii şi pielea uşor gălbuie a celor care au trăit multă vreme în ţările calde.

La ieşire căută din ochi un taxi. O maşină se opri în faţa lui: Taxi, domnule?

— Da, zise călătorul. Du-mă la Hotel Mctropol.

Deschise portiera şi deja vârâse un picior în maşină, când se simţi iras uşor înapoi. Se întoarse şi întâlni privirea pătrunzătoare a doi ochi veseli.

Mai bine aţi lua altă maşină, domnule doctor Goldworthy, spuse noul venit.

— Dar, domnule… Începu doctorul, apoi se opri văzând că lângă şofer se aşează un agent de poliţie.

— Regret că vă întârzii, se scuză M. T. B. Smith, care îl împiedicase pe doctor să se urce în maşină, o să vă explic de ce. Pentru moment, aflaţi că puţin a lipsit să nu fiţi răpit în mijlocul Londrei de către acest şofer curajos pe care oamenii mei îl vor duce într-un loc bine păzit.

Şeful poliţiei îl conduse pe doctorul uluit la biroul său şi, cu încetul, află de la el povestea unui anume George Doughton, care murise în braţele lui. Mai află şi despre nişte documente pe care doctorul se însărcinase să le aducă lady-ei Constance Dex şi despre felul în care această doamnă primise vestea morţii logodnicului ei.

— Mulţumesc foarte mult, zise Smith după ce doctorul îi spusese tot ce ştia, acum cred că înţeleg.

Capitolul VII.

SPOVEDANIA LADY-EI DEX.

A doua zi după găsirea trupului lui Farrington, T. B. Smith, sculat dis-de-dimineaţă, mâncă iute ceva şi se apucă de lucru. Avea o mulţime de dosare de studiat înainte să plece la Prefectură. Nu prea primea vizite acasă, astfel că se miră când servitorul îi spuse că o doamnă cere să vorbească cu el. Servitorul îi întinse cartea de vizită. Citi: „Lady Constance Dex”.

— Să intre imediat.

Era o femeie foarte frumoasă. Gurile rele spuneau că e bărbătoasă, dar nu spuneau nimic de pielea ei delicată, de ochii căprui catifelaţi, de trăsăturile ei plăcute. La prima vedere Smith îi dădu mai puţin de treizeci de ani şi nu se înşela: lady Constânce Dex avea exact două zeci şi şapte de

ani şi se afla' în culmea strălucirii. Era îmbrăcată bogat şi cu mult gust.

Domnul Smith o pofti să ia loc.

— Cred că vă deranjez, domnule, dar doream neapărat să vorbesc cu dumneavoastră despre întâmplările din ultimele zile. De-abia am sosit în oraş, am venit imediat ce am auzit ce se întâmplă.

— Sunteţi, atfică eraţi prietenă cu domnul Farrington?

— Da, ne cunoşteam demult. E un om deosebit, foarte înzestrat.

— Nepoata lui a stat câtva timp la dumneavoastră, de curând?

Da, după ultimul bal pe care l-am dat a rămas să doarmă la mine, dar eu am plecat cu maşina la Bradley, în aceeaşi seară, după culcarea ei, aşa că n-am mai văzut-o de când i-am spus noapte bună. Mă întreb cum aş putea s-o ajut.

Părea calmă, dar se vedea că se stăpâneşte foarte greu.

— Am aflat, domnule, că aţi găsit un flaconaş de parfum cargrâmi aparţine. Mi-a scris domnul Farrington despre asta.

— Da, doamnă, l-am găsit acasă la el în noaptea când au fost ucişi doi oameni la uşa lui.

— Şi ce concluzii aţi tras?

— Că vă aflaţi la domnul Farrington în noaptea aceea. Vorbim sincer, nu, doamnă? Cred, deci, că eraţi acolo când s-a tras şi că, auzind împuşcăturile, aţi fugit prin bucătărie, pe uşa de serviciu. N-am fost mulţumit de primele cercetări şi m-am întors a doua zi. Nu nera ceaţă şi am găsit urme clare ale trecerii dumneavoastră, în strada din spatele casei sunt garate patru maşini, dar urma roţilor lor nu corespunde cu urmele găsite. După umila mea părere, aţi auzit cearta, aţi ieşit să trageţi cu urechea – nu ca să fugiţi – şi, când aţi văzut despre ce e vorba, aţi trecut în spatele casei, v-aţi urcat în maşina lăsată acolo şi aţi dispărut în ceaţă.

— Ce detectiv priceput sunteţi! Mi-aţi mai putea spune ceva?

Numai că dumneavoastră conduceaţi, că maşina are două» * i locuri şi demaror electric… Atât.

Probabil că aţi fost la Bradley, unde ştie toată lumea că îmi conduc singură o maşină de genul ăsta…

— Nu m-am ostenit. Dar aş fi curios să aflu, lady Dex% ce făceaţi la Farrington la ora aceea? Nu-mi trece prin cap să vă bănuiesc că i-aţi omorât pe cei doi; de altfel, am dovada că focurile au fost trase din alt loc decât cel în care puteaţi fi dumneavoastră…

— Şi dacă v-aş spune că în seara aceea am dat un bal şi n-am ieşil din casă?

— V-aţi contrazice singură fiindcă de-abia aţi spus că în noaptea aceea aţi făcut un drum lung cu maşina.

Ea căzu pe gânduri un moment.

V-aş putea spune multe lucruri pe care nu le ştiţi, poate, zise ea în cele din urmă. Motivul plecării mele neaşteptate la Bradley e simplu. Am primit chiar în acel moment vestea că un prieten, mai bine zis prietenul unui prieten, proaspăt sosit din Africa de Vest, plecase la Bradley ca să-mi aducă un mesaj de la cineva la care ţin foarte mult.

Vocea lady-ei Dex tremura; se vedea că în acea clipă spune adevărul.

Voiam neapărat să-l văd, zise ea.

— Daţi-mi voie, răspunse liniştit Smith. Prietenul de care vorbiţi, doctorul Thomas Goldworthy, s-a întors într-adevăr, de curând, dintr-o călătorie de studii medicale în Congo, dar povestea dumneavoastră nu se potriveşte cu faptele: doctorul a venit la Bradley în seara dinaintea balului şi dumneavoastră l-aţi primit imediat. Vă aducea o cutie, pe care abia o scosese din Antrepozitele vămii. Pe de altă parte, această cutie atrăsesedoi hoţi care dăduseră o spargere la Antrepozite; asta mi-a atras atenţia. Dar să revenim la faptele care vă privesc direct: doctorul Goldworthy vă telegrafiază că vine, vă aduce cutia la

Bradley, unde aveţi o lungă conversaţie. Exact aşa s-a întâmplat, dar înaintea balului pe care l-aţi dat în casa dumneavoastră din Londra. Zău, lady Dex, n-aveţi o memorie prea grozavă!

Ea îl privi cu un aer hotărât.

Unde vreţi să ajungeţi? Întrebă. Vă rog să nu-mi puneţi în spinare uciderea celor doi idioţi ai dumneavoastră şi în orice caz nu mă puteţi acuza că l-am aruncat pe domnul Farrington în apă… Şi atunci? Ascultaţi: dacă tot sunteţi aşa de bine informat de ce fac cu, am să vă completez cunoştinţele: aflaţi, deci, că am fost logodită, acum câţiva ani, cu un om pe care-l iubeam imens. Se numea George Doughton.

— Da, exploratorul, spuse calm domnul Smith.

— A plecat în Africa pe neaşteptate, fără să mă anunţe în nici un fel, rupând astfel logodna, în lipsa oricărui motiv plauzibil… Scrisorile, telgramele mele, toate eforturile pe care le-am făcut ca tfl iau legătura cu el au rămas zadarnice. Timp de patru ani nu am primit nici o veste, apoi, dintr-odată, am aflat că a murit. Mai întâi am crezut că a murit de febră tropicală, dar doctorul Goldworthy afirmă că George Doughton a fost otrăvit de cineva care avea interes ca el să moară.

Era în prada unei emoţii violente, dar se sili să continue:

— În tot timpul acesta, nu numai că nu l-am uitat nici o clipă pe George Doughton, dar am făcut posibilul şi imposibilul să descopăr ce putere vrăjmaşă l-a despărţit de mine. El n-ar fi putut fi capabil de trădare. Dragostea mea pentru el creştea şi mă împingea să acţionez. Acum ştiu de ce a plecat! Ah, ce greşeală au făcut criminalii că nu m-au ucis înaintea lui! El însuşi îmi spunea că, la vânătoarea de fiare, trebuie să împuşti întâi femela, pentru că, dacă rămâne în viaţă, urmăreşte orbeşte pe vânător şi-şi răzbună masculul. Ei bine, domnule Smith, pot să vă fac prevestirea că o răzbunare teribilă se pregăteşte contra cuiva în acest moment!

— Contra cui?

Ea zâmbi.

Ştiţi deja prea mult, răspunse. Folosiţi-vă măiestria profesională ca să descoperiţi restul. Nu vreau să mă văduviţi de răzbunarea mea. Tot ce v-am povestit pare, poate, oribil de melodramatic, dar ştiu extrem de bine ce spun şi ce fac, o să vă daţi curând seama de asta. George Doughton mi-a fost luat şi ucis. Criminalul care a făcut-o se numeşte Montague Fallock şi poate sunt singura fiinţă din lume care l-am văzut pe omul ăsta în carne şi oase, ştiind cine este. > ' >

Nu voi să spună mai multe, iar domnul Smith era prea deştept ca să încerce să obţină mai multe informaţii într-un asemenea moment. O însoţi până la uşă şi o ajută să urce în splendida ei limuzină.

— Sper să am ocazia să vă revăd curând, zise el.

— Fără mandat de arestare?

— Fără mandat de arestare, în afară de unul pe care să fie scris numele prietenului nostru Fallock.

Rămase un moment în prag, privind maşina care se îndepărta; de-abia dăduse colţul că un motociclist ieşi dintr-o fundătură alăturată şi o luă în direcţia în care plecase limuzina. Poliţistul făcu un gest aprobator, mulţumit să vadă că ordinele îi sunt executate cu stricteţe. Nu-i plăcea să lase nimic la voia întâmplării şi toate mişcările şi faptele lady-ei Dex urmau de-acum să fie supuse unei observaţii atente.»

— Nu mi-a spus o vorbă de Farrington, îşi spuse el, intrând în casă. Aproape s-ar zice că îl ştie în viaţă!

Era ora nouă seara când lady Dex, pilotând singură maşinuţa ei cu două locuri, sosi ca o furtună la Bradley. Când ajunse la primele case încetini, o luă pe un drum care înconjura orăşelul şi se găsi astfel în faţa casei parohiale, care se ridica afară din aglomeraţia oraşului, în mijlocul unor grădini splendide. Sări vioi jos din maşină.

»

Un servitor ieşise la auzul zgomotului motorului, dar lady Dex refuză să fie ajutată şi urcă repede în cameră la ea, încuie uşa şi aşteptă un moment înainte de a aprinde lumina. Sătuleţul nu avea lumină electrică, dar, datorită relaţiilor prieteneşti cu proprietarul „Casei Magice”, lady Dex n-avu decât să apese întrerupătorul şi lumina inundă apartamentul.

Marea clădire care fusese botezată astfel de către cei care locuiau în regiune se înălţa la trei mile depărtare, într-o adâncitură dintre coline. Se spunea că a fost construită de un om a cărui viaţă fusese zbrobită de o dragoste nefericită şi care voia să-şi ascundă durerea până la sfârşitul zilelor.

De altfel, casa se găsea exact într-o văiugă în care, altădată, fusese făptuită o crimă şi se potrivea foarte bine cu reputaţia proastă a locului. Pe proprietar nu-l zărise nimeni, niciodată şi numai secretarul şi cei doi servitori italieni se lăsau văzuţi. De ieşit, >» ' ieşea într-o maşină ermetic închisă, iar curioşii din Bradley erau nevoiţi să-şi pună nădejdea într-o pană de motor care să-l oblige pe misteriosul disperat să apară în public.

Făcând toate socotelile, locuitorii nu erau supăraţi pe el, dimpotrivă, îl plângeau şi se simţeau, în fond, mulţumiţi că nu sunt la fel cu el. Pentru că era cel puţin un original! Avea o mică uzină clectrâcă de la care căpăta energia, lumina şi căldura. Se vedea din depărtare coşul ei înalt apărând deasupra pădurii. Nu angaja decât muncitori italieni, care nu se amestecau cu vecinii din sat, ci trăiau singuratici, cheltuind cât mai puţin posibil, ca să poată să se întoarcă mai curând în prea iubita lor ţară.

În clădirea aceasta totul mergea cu electricitate şi peste tot se aflau atâtea mecanisme bizare şi complicate, că, în fapt, îşi merita cu vârf şi îndesat numele de”Casa Magică”.

Lady Constance Dex era deci o privilegiată. Numai ea nu fusese ţinută de-o parte. Iar cablul subteran care lega „Casa Magică” de casa parohială nu era singura legătură între ele, căci, dintre toţi locuitorii din Bradley, niciunul în

afară de lady Dex nu putuse intra tn locuinţa misteriosului străin. >

Rămânând în apartamentul ei, îşi schimbă rochia, ceru să i se aducă o gustare uşoară, apoi luă dintr-un sertar al măsuţei de scris un mic revolver, pe care U controlă cu grijă şi îl încărcă cu cartuşe noi. Îl strecură în buzunarul mantoului şi coborî. Maşina era tot în faţa uşii.

— Să fie dusă maşina în garaj, ordonă ea servitorului. Merg pe jos până la domnul Jackson.

— Bine, doamnă.

Capitolul VIII

„CASA MAGICĂ”

Domnul Smith se hotărâse să vină la Bradley, deşi în fundul sufletului era convins că va descoperi mai curând la Londra cauza dispariţiei lui Farrington şi mai ales identitatea misteriosului Fallock.

Autorităţile începeau să se neliniştească. Într-o singură săptămână se înlâmplaseră: crima dublă de pe stradă, împuşcătura trasă în plin teatru şi o sinucidere aşa de extraordinară că impresionase publicul peste măsură. Poliţia nu descoperise nimic despre niciunul dintre aceste fapte. În afară de aceasta, furtul de la Antrepozitele vămii, urmat de moartea probabilă a unuia dintre răufăcători, părea în legătură cu vreun alt mister, încă neştiut, pentru că era clar că nu era vorba doar de o simplă spargere.

— Aşa nu mai merge îi spusese domnului Smith prefectul poliţiei. Uite-aici ziare care ne acuză de prostie, de slăbiciune şi de nepricepere. Trebuie să mişcăm.

Cred că o să putem rezolva toate misterele astea dintr-o singură lovitură, spuse domnul Smith. Plec astăzi la Bradley, unde, după cum ştiţi, se găseşte o vilă stranie, cunoscută în împrejurimi sub numele de „Casa Magică”

— Destul de ciudat ce-mi spui, răspunse foarte interesat prefectul. Am văzut numele ăsta azi dimineaţă într-un raport recent al şefului de poliţie din districtul Bradley.

— Şi ce spune raportul?

Sir Gordon Billings ridică din umeri.

O, numai lucruri încurcate, ca tot ce scriu oamenii ăştia cumsecade de la ţară. Singurul lucru clar este că proprietarul acestei faimoase „Case Magice” e un american, atins de o boală mintală, cum dovedesc două certificate medicale.

Un nebun?

— Da şi în această calitate protejat de lege. Asta-i!

— Şi eu, care aveam vaga bănuială că avem de-a face acolo cu vreun complice sau prieten apropiat al lui Fallock!

— Aţi fi fost dezamăgit… Nu e nici o îndoială… Hârtiile sunt în regulă. Nebunia omului ăsta a fost certificată de doi specialişti eminenţi; e îngrijit la el acasă de către un doctor, care îi e şi secretar. Holnavul se numeşte Moole. Misterul „CaseiMagice” e foarte clar…

Domnul Smith rămase o clipă visător.

— În orice caz, zise el, nu-i poate face nici un rău bietului om să-i pun câteva întrebări şi să-i examinez un pic azilul ăsta ciudat.

Sosi după-amiaza devreme la Bradley şi opri maşina la oarecare distanţă de casa nebunului.

Era o clădire foarte mare, cu mai multe etaje şi cu o arhitectură lilră pretenţii. Silueta ei impozantă se ridica în mijlocul unui teren nccultivat. Timp de mai multe ore, detectivul studie atent împrejurimile, căile de acces, intrările, precum şi clădirea specială a dinamurilor, care se înălţa cam la o sută de metri distanţă, într-un pâlc de copaci.

Se întoarse a doua zi dimineaţă şi se apropie fără să se ascundă. I) c dala aceasta, se aventură pe pietrişul aleii principale, se duse până la uzina electrică şi clătină din cap văzând ce cantitate mare de maleriale mecanice păreau a fi fost folosite acolo. „Ai avea aici cu ce să faci să meargă un tramvai” îşi zise el. Îl zări de departe pe mecanic, un chior împodobit cu o cicatrice mare care îi brăzda obrazul. Tocmai voia să-şi continue investigaţiile, când auzi un dcclic

uşor la picioarele lui; instantaneu răsună un sunet de gong şi un oblon pliant se lăsă automat pe fereastra pe care încerca să se uilc.

Se retrase chiar la timp ca să vadă poarta închizându-se, fără îndoială manevrată din interior.

La cea de a treia vizită se duse direct să sune la poartă, dar postase la grilaj câţiva agenţi, căci nu era el omul care să înfrunte riscuri inutile.

Poarta era pe jumătate ascunsă de un fel de perdea, uscmănătoare cu acele reţele de mărgele sau de bambus care se pot vedea la uşi pe la ţară, sau în ţările calde.

Numai că aici, în faţa porţii atârnau bile de oţel, înşirate pe fire hubţiri de metal. Aceasta dădea impresia că poarta însăşi este mctalică, dar când se deschise, perdeaua de metal se ridică automat ca o cortină de teatru.

Domnul Smith se pomeni în faţa unui bărbat cu o faţă lată, palidă, cu ochi inexpresivi. Era îmbrăcat în negru şi avea atitudinea respectuoasă a unui valet.

— Sunt Smith, şeful poliţiei şi aş dori să-l văd pe domnul Moole, zise detectivul.

Omul în negru păru că ezită.

— Binevoiţi să intraţi, spuse el până la urmă.

Domnul Smith fu condus într-un salon mare, mobilat confortabil.

— Mă tem, se scuză omul, că nu-l veţi putea vedea pe domnul Moole; după cum ştiţi, fără îndoială, nu se simte prea bine; dar dacă aş putea eu însumi…

— Singurul lucru.pe care aţi putea să-l faceţi este să mă conduceţi la domnul Moole.

Pentru că insistaţi, reluă omul, trebuie să vă spun că sunt secretarul domnului Moole… şi doctorul său – doctor Fall – şi în > t această calitate v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi spune care este motivul vizitei dumneavoastră.

— Nu pot să-l spun decât domnului Moole.

Doctorul se înclină.

— Binevoiţi să mă urmaţi.

Îl conduse pe domnul Smith prin hol, până la uşa unui ascensor, pe care o deschise.

— După dumneavoastră, spuse detectivul.

Doctorul Fall zâmbi şi intră primul. Ascensorul se opri la etajul trei.

„Seamănă cu un hotel” se gândi Smith. Într-adevăr, spre dreapta şi stânga plecau două coridoare cu podeaua acoperită de covoare şi cu o mulţime de uşi, aşezate la intervale regulate.

O luară pe coridorul din stânga, iar la capătul lui, doctorul deschise o uşă de palisandru, dublată de încă una, care-i lăsară să treacă într-o cameră mare, aproape goală. Încăperea era înzestrată cu o lemnărie frumoasă; un covor gros, albastru, acoperea centrul podelei, iar în mijlocul lui era pus un pat mic de metal placat cu argint. Dar atenţia detectivului nu se îndreptă asupra acestor amănunte şi nici asupra măsuţei lăcuite cu o lămpiţă electrică pe ea, pentru că în pat era culcat un om, un bărbat cu pielea galbenă ca ceara, nemişcat ca un manechin şi care părea viu numai pentru că respira.

Domnul Smith socoti că ar avea cam şaptezeci de ani. Păru că se trezeşte la intrarea musafirilor şi deschise nişte ochi foarte strălucitori.

— Iată-l pe domnul Moole, zise secretarul amabil. Mă tem că n-o să vă lămuriţi prea mult stând de vorbă cu el…

Smith se apropie şi-l salută pe bolnav, dar acesta nici nu se mişcă.

»

Cum vă simţiţi, domnule Moole? Am venit tocmai de la Londra să vă văd.

Omul, care zăcea nu-şi manifestă nici cel mai mic interes.

— Cum vă numiţi? Întrebă Smith deodată.

Atunci o lucire de înţelegere îi apăru în ochi. Buzele i se Întredeschiseră şi răspunse cu o voce răguşită.

— Jim Moole… Bietul Jim Moole… Care n-a făcut nimic…

Apoi privirile lui speriate se opriră asupra doctorului şi buzele i se stiinseră.

Şmith nu-l mai putu face să vorbească.

Bupă câteva momente cei doi ieşiră din camera bolnavului.

-

— După cum vedeţi, spuse doctorul Fall, domnul Moole nu e într-adevăr în stare să susţină o conversaţie mai lungă.

— Aşa e, admise domnul Smith. E un milionar… American, nu-i asa?

— Da.

— N-are accent americănesc… Şi cu toate tulburările pe care i le poate cauza starea minţii sale, nimic nu explică un asemenea fenomen.

— Ce fenomen?

— Că acest milionar american, care tara îndoială că a primit o educaţie îngrijită, vorbeşte ca un ţăran din Somerset.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ceea ce am spus. Acest om pronunţă litera V ca în Somerset şi, în mod vizibil, n-a primit o educaţie prea grozavă. Nu-ţi dă impresia că ai în faţă un milionar american.

— Desigur că nu sunteţi familiarizat cu efectele diverse pe care le pot avea bolile mintale, domnule Smith: altfel aţi şti că pot fi observate adesea la aceşti bieţi dementi deformări mult mai importante decât cele ale accentului sau ale manierelor lor…

Se îndreptă spre lift, dar Smith refuză invitaţia.

— Prefer să cobor pe scări, zise el.

De fapt, dorea să afle care e conformaţia locuinţei.

Doctorul Fall nu făcu nici o obiecţie şi o luară pe scara acoperită cu covoare groase.

— Cunosc şi eu câte ceva despre simptomele nebuniei, continuă domnul Smith şi mai ales despre cele care consistă în masacrarea literei V.

— Glumiţi, răspunse doctorul încruntându-se, dar aduceţi-vă aminte că sunt medic.

— Ştiu, ştiu. Sunteţi american şi v-aţi luat diploma în Pennsylvania. Aţi venit în Anglia acum câţiva ani, la bordul vasului Lucania. Părăsiseţi la repezeală New-York-ul, în urma unui scandal în care eraţi amestecat. Practic, e mult mai uşor să afli ce ati făcut de-atunci • 7» încoace, decât să obţii informaţii exacte asupra personalităţii domnului Moole, care este absolut necunoscut la ambasada americană. Faţa lată a doctorului se împurpură.

— Depăşiţi măsura aducând aminte de fapte a căror victimă nefericită am fost, spuse el cu o umilinţă prefăcută.

— Poate,… Făcu detectivul.

Salută şi ieşi. La grilaj îi găsi pe cei doi poliţişti, între carf se afla şi colegul său, Ela. >

— Ce-ai aflat? Îl întrebă acesta.

— Multe lucruri care ne vor fi, desigur, de folos mai târziu, răspunse Smith urcându-se în maşină.

Apoi se întoarse spre cel de al treilea inspector.

— Ai face mai bine să rămâi aici, îi zise el şi să te uiţi cu atenţie ' tit cine intră şi cine iese. Eu o să mă întorc în câteva ore. Omul salută şi maşina porni.

— Mai am o vizită de făcut, spuse Smith şi cred că e mai bine să o fac singur. Mergem la casa parohială. '

Lady Constance Dex sq aştepta la vizita şefului poliţiei, pentru că îl văzuse trecând cu maşina în direcţia „Casei Magice”. Îl primi deci imediat. Tocmai am văzut pe cineva care este, cred, prieten cu dumneavoastră, zise el.

— Vorbiţi de domnul Moole?

— Da.

Ea păstră un moment de tăcere, întrebându-se dacă să-i facă mărturisiri mai importante lui Smith. În sfârşit se hotărî.

— Cred că e bine să ştiţi ceva mai mult. Dacă vreţi să luaţi loc o clipă, o să mai adaug câteva lămuriri celor pe care vi le-am dat ieri.

— Vă ascult, doamnă.

— Da, merg des la domnul Moole, reluă ea cu un ton decis, dar cu ochii fixaţi pe ferestrele care dădeau în grădină. V-am spus că am fost logodită cu un om pentru care aveam o iubire infinită. Se numea George Doughton. Îl cunoaşteţi pe fiul lui, desigur.

— Da, doamnă.

— A fost una din acele pasiuni neaşteptate şi de neînvins care-ţi umplu viaţa. George era văduv, amabil, generos, minunat. Şi viteaz, cum vă puteţi da seama după aventurile lui de explorator. Îl întâlnisem la Londra. Mi l-a prezentat din primele zile pe domnul Farrington, care-i era prieten, iar când Farrington a închiriat o casă la ţară aici, la Bradley, George a fost invitat şi astfel am reuşit să-l cunosc mai bine şi să-l iubesc mai mult.»

Se opri ca pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

Ne iubeam, reluă ea cu o putere nouă, era stabilit să ne căsătorim chiar în ziua în care ş-a îmbarcat pentru Africa. George Doughton era însăşi întruchiparea omului de onoare, a cavalerului care are oroare de orice scandal. Semăna cu unul din cavalerii de altă dată, care aveau o concepţie sublimă despre femeie şi despre puritatea ei, care n-ar fi acceptat niciodată compromisurile noastre moderne, ideile noastre despre divorţ, de exemplu, mai ales în cazul în care sunt bănuieli asupra fidelităţii soţiei…

Vocea lady-ei Constance se frânse; era pradă celei mai dureroase emoţii, dar se reculese o clipă şi urmă:

— Pentru ce n-aş merge până la capătul acestei spovedanii care nu are nimic înţelegeţi nimic dezonorant pentru mine? Mă căsătorisem, când eram aproape o copilă, cu un om rece, ţeapăn, fără inimă. Atunci, în lipsa mea de experienţă, am făcut o nebunie, m-am lăsat răpită de un tânăr nătăfleţ, care, de altfel, nu a însemnat niciodată nimic pentru mine. Pentru soţul ifieu n-a fost nici o greutate să obţină divorţul: din vina mea. Toate acestea… Ce mai contează! Dar când, un pic mai târziu, am început să-l iubesc pe George

Doughton, am început să tremur de frică să nu afle amănuntele acestui trecut îngrozitor, în care toate aparenţele erau împotriva mea… Şi câtă dreptate aveam să mă tem! Cu două zile înainte să ne căsătorim m-a părăsit, fără nici un cuvânt de explicaţie; de regret, de adio… Nimic!

Am aflat mai târziu că s-a îmbarcat imediat spre Africa… Nu mi-a mai dat veşti niciodată.

Termină ultimele cuvinte cu o voce care de-abia se auzea.

Domnul Smith tăcu, plin de simpatie. Bra imposibil să te îndoieşti o secundă de sinceritatea acestei mărturisiri dureroase.

După un minut, ea reluă:

— Domnul Farrington mi-a făcut cunoştinţă cu doctorul Fall.

— De ce? Întrebă curios detectivul.

— Nu i-am înţeles adevăratele motive decât în ultima vreme. Mai»

Întâi am crezut că domnul Fall, având interese în Africa, m-ar putea ajuta să-l regăsesc^pe George Doughton. Mă agăţam de ciea mai slabă speranţă, veneam des să-l văd pe doctor şi astfel am fost singura străină primită în casa asta extraordinară. Dar vizitele mele nu păreau a fi fără rezultat. Am putut să aflu pe unde se găsea logodnicul meu, am putut chiar să-i trimit mesaje care ar fi trebuit să-i ajungă cu siguranţă. Acum ştiu că domnul Farrington avea motive speciale să-mi facă cunoştinţă cu doctorul Fall: voia să-mi supravegheze încercările şi să mă împiedice să comunic direct cu George Doughton. Asta-i toată povestea relaţiilor mele cu „Casa Magică”. Nu l-am văzut pe domnul Moole decât odată.

— Şi Farrington?

— Nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Farrington în casa aceea.

— Sau Montague Fallock?

Lady Constance ridică sprâncenele.

— Montague Fallock? Zise ea încet. Ei bine şi el îmi ştia povestea; el e cel care m-a făcut să tremur atât în timpul logodnei mele cu George.

— Asta nu mi-aţi spus.

— E foarte simplu: cineva mă ameninţa tot timpul să-i dezvăluie totul lui George… Acest cineva şi-a pus, în sfârşit, ameninţarea în practică… Şi era Fallock. Îmi cerea sume imposibile… I-am dat o parte din averea mea, dar, la sfârşit, n-am mai putut să-l mulţumesc.

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră.

— Încă nu mi-am terminat socotelile cu acest Montague Fallock, trase ea concluzia cu o voce aspră.

Deşi palidă şi frântă de emoţie, în momentul acela avu o strălucire ciudată în ochi.

— Aş putea să vă spun mai multe, domnule Smith şi astfel v-aş da posibilitatea să puneţi mâna pe cel mai înspăimântător bandit care a existat vreodată…

— Şi atunci, de ce nu-l dăm gata?

— Pentru că, spuse ea cu un surâs îngheţat, am proiectele mele de cum să-l pedepsesc pe omul care mi-a asasinat logodnicul şi mi-a zdrobit viaţa… Când o să-i sune ceasul morţii lui Montague Fallock, eu voi fi cea care îl va executa.

Capitolul IX.

DESCHIDEREA TESTAMENTULUI.

Contele Poltavo devenise un om important şi foarte ocupat. În ziua aceea, întordndu-se în apartamentul elegant pe care îl ocupa într-o casă cu chirie, îşi număra succesele şi zâmbea cu satisfacţie. Avea dreptate să fie mulţumit, acest tânăr aventurier care sosise cu câteva luni înainte la Londra fără altă avere decât un costum de haine de stradă şi un altul de seară. Fusese primit fără întârziere în cercurile cele mai selecte ale societăţii înalte. Fusese prezentat unor pesoane influente şi devenise prieten apropiat al mai multor doamne de seamă. Puţin îi păsa contelui Poltavo că undeva în oraş, se afla un tânăr ziarist nevricos şi foarte supărat. Printr-un noroc nesperat, descoperise că Farrington era

într-o situaţie financiară disperată, că era de fapt un escroc, asociat, credea el, cu misteriosul Fallock. Îi mai rămânea acum să afle în ce măsură rezistase dragostea lui Farrington pentru nepoata lui, în faţa operaţiilor lui necinstite. Vârând cheia în broască se gândea că, în orice caz, are toate atu-urile în mână şi că, dacă răsplata învingătorului va fi adorabila Doris Gray, el, contele, sentimental cum era, putea deja să-şi frece mâinile de bucirie.

»

Intră, se duse în dormitor şi se contemplă îndelung în oglindă. Tare-i mai plăcea să se privească şi dnd i se reproşa aceasta ca pe un semn de vanitate, răspundea că nu putea avea încredere deplină pe lumea asta decât în imaginea lui.

Şi avea dreptate să-şi admire reflexul surâsului fericit, căci fiecare zi care trecea o făcea pe Doris să cadă din ce în ce mai mult sub influenţa lui, ba chiar sub puterea lui.

Nu avea servitor. Numai o babă venea în fiecare dimineaţă să-i facă ordine în garsonieră. Aşa încât, de data aceasta, când auzi soneria, se duse chiar el să deschidă uşa, gata să-l primească pe lăptar sau să se târguiască pentru preţul unei verze cu zarzavagiul, căci nu se dădea înapoi de la asemenea îndeletniciri, atâta vreme cât veniturile lui erau cam slăbuţe…

»

Deci deschise uşa şi se dădu un pas înapoi.

Intraţi vă rog, domnule Doughton, spuse el, stăpânindu-şi uimirea.

Frank Doughton îl urmă pe conte în salonaş.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră? Se interesă Poltavo, oferindu-i un scaun.

— Aş dori să stăm de vorbă despre un lucru care ne priveşte pe amândoi, răspunse tânărul, cu voce rece.

Contele se înclină. Îşi dădea seama că vizitatorul lui n-are intenţii prea plăcute, dar nu simţea nici teamă, nici

timiditate.

Înfruntase la viaţa lui situaţii mult mai ameninţătoare decât aceasta» > şi ieşise din ele în câştig.

— Nu pot să vă acord mai mult de un sfert de oră, spuse el, pentru că trebuie să mă duc foarte repede în Brakely Square, să asist la citirea ultimelor dorinţe ale domnului Farrington.

— Ştiu, ripostă Frank şi eu sunt invitat.

— Şi dumneavoastră, se minună contele.

El însuşi trebuia să ia parte la deschiderea testamentului în calitate de prieten şi de sfătuitor a lui Doris Gray, conform cerinţelor unei scrisori care se afla în posesia tinerei fete. Acest mesaj de trei rânduri îi ordona lui Doris să aibă încrederte în Poltavo în orice împrejurare. Şi, de altfel, tânărul Doughton venise să discute cu contele chiar despre această scrisoare. Merse direct la tintă. >

— Domnule conte, zise el, a doua zi după dispariţia domnului Farrington, o scrisoare foarte importantă i-a fost adusă domnişoarei Gray, în prezenţa mea.

— Ştiu, spuse Poltavo.

— Evident! Exclamă Doughton, ştiţi pentru că scrisoarea aceasta vă priveşte şi o sfătuieşte pe Doris să se încreadă orbeşte în dumneavoastră. Şi în afară de asta, îi dă speranţa că trupul găsit în Tamisa nu este a lui Farrington.

Poltavo clătină din cap. în privinţa asta nu mai sunt speranţe. Concluzia anchetei oficiale este că domnul Farrington s-a sinucis.

— Aşa este, dar Siguranţa are îndoieli cu privire la asta, răspunse Frank. Şi, revenind la scrisoarea despre care era vorba, ea a avut efectul de a face din dumneavoastră prietenul şi sfătuitorul lui Doris Gray. Din cauza asta, continuă el lovind uşor cu palma în masă, am venit să vă vorbesc fără ocolişuri. Ca un englez cinstit ce mă aflu, nu-mi plac şmecheriile şi subterfugiile, ci prefer să vorbesc pe faţă şi găsesc că nu e bine ca domnişoara Gray să fie tot timpul

aţâţată împotriva unui om care nu are alt scop în viaţă decât să o slujească cu cel mai mare devotament.

Contele ridită din umeri.

— Dragul meu domn, sper că n-aţi venit la mine să mă rugaţi să vă pun o vorbă bună pe lângă domnişoara Gray… Întrucât e clar că n-aş putea face mare lucru pentru dumneavoastră. Ştiţi proverbul: „In război şi în dragoste totul se permite”.

— În dragoste aţi spus? Făcu celălalt, privindu-l drept în ochi.

— Da, în dragoste, repetă contele, fiindcă vreau să cred că nimeni nu poate pune monopol pe toată dragostea din lume, după cum nimeni nu are dreptul să-i împiedice pe ceilalţi să iubească aceeaşi persoană. Şi mie îmi place ceea ce admiraţi dumneavoastră la domnişoara Gray, dragă prietene! Ceea ce nu-mi place şi aş fi vrut cu orice preţ să evit, este chiar această rivalitate între noi. Dar, din nefericire, ea există. Cu atât mai rău! Dar am motive să cred că domnul Farrington avea planuri precise în privinţa viitorului nepoatei sale şi mă mângâi la gândul că eu eram cel favorizat.

— Explicaţi-vă mai clar.

— Mă rog, spuse Poltavo ridicând din umeri, cu puţin timp înainte să dispară, domnul Farrington mi-a zis cu gura lui că dorinţa sa cea mai vie este să-i asigure fericirea lui Doris, încredinţându-mi-o,:

Frank Doughton păli.

— Asta e o minciună! Strigă el. Cunoşteam proiectele lui Farrington tot aşa de bine ca şi dumneavoastră… ba chiar mai bine, gândind după interpretarea pe care le-o daţi.

— Şi care este, mă rog, interpretarea dumneavoastră personală?

— Refuz să discut aşa ceva cu dumneavoastră, dar ţineam pur şi simplu să vă avertizez că dacă din întâmplare voi afla că vă dedaţi la manevre necinstite faţă de mine, o să vă fac să vă căiţi!

— Daţi-mi voie să vă conduc, zise contele, ridieându-se. În familia noastră nu avem obiceiul să ne lăsăm ameninţaţi fără a-l pedepsi pe îndrăzneţ.

— Nu-mi vorbiţi de familia dumneavoastră, o să vă prindă mai bine să nu o faceţi. Dacă o să am nevoie vreodată să aflu ceva despre faptele ei măreţe, ştiu dinainte cui mă pot adresa…

— Cui, domnule? Făcu contele, cu o figură plictisită.

Directorului închisorii Alexandrovski, răspunse tânărul Doughton trecând pragul.

Contele Poltavo închise uşa şi rămase un moment pe gânduri.

*

* *

Rudele şi prietenii domnului Farrington se adunaseră în tăcere în salonul mare al imobilului din Brakely Square.

Spre marea neplăcere a contelui, Frank Doughton ajunsese înaintea lui şi se aşezase lângă Doris. Fata era în doliu mare şi discuta aprins cu Frank. Poltavo gândi că n-ar fi prudent să-i despartă în momentul acesta şi se mulţumi să aştepte desfăşurarea evenimentelor.

Şi M. T. Smith era de fată. În calitate de sef al Siguranţei nu >» O t avusese decât un cuvânt de spus pentru a fi – cu discreţie – invitat la această întâlnire de familie.

Notarul principal de la biroul notarial Debenham, împreună cu secretarul său, stăteau în faţa unei mese pe care puseseră un plic mare, alb, înstelat de sigilii mari, roşii.

Conţinutul acestui plic avea o mare importanţă pentru mai mulţi dintre participanţi. Farrington nu lăsase în urma lui datorii personale. Oricare ar fi fost pierderile pe care le provocase societăţilor financiare pe care le administrase, rămânea în orice caz câte ceva din averea lui personală.

Spre uimirea lui, domnul Smith descoperise în cursul cercetărilor că averea domnişoarei Gray era neatinsă; cunoştea dinainte câteva dintre dispoziţiile testamentului,

care aveau să surprindă pe cel puţin trei dintre cei de faţă şi ţinuse să vină ca să-şi vadă confirmate bănuielile asupra unor amănunte pe care le ştia deja.

Profitând de faptul că Doris Gray se dusese să vorbească o clipă cu omul legii, T. B. Smith veni să se aşeze lângă Frank Doughton.

— Eraţi prieten cu domnul Farrington, nu? Îl întrebă el.

— Da.'

— Prieten apropiat?

— N-aş putea îndrăzni să afirm asta, dar pot spune că domnul Farrington s-a arătat întotdeauna foarte bun faţă de mine.

— În ce fel trebuie să înţeleg eu bunătatea asta din partea lui? Mă scuzaţi, nu-i aşa, că vă pun o întrebare atât de directă, dar ştiţi că am întotdeauna motivele mele să fiu curios.

— Ştiu, răspunse tânărul Doughton cu un zâmbet fugar, că nu mă priviţi cu ochi buni şi chiar mă mir că vă aflaţi aici, după ce s-a întâmplat la teatru…

— Faceţi aluzie la intenţia mea de a-l aresta în seara aceea? Ce e t > aşa de extraordinar în asta? Se întâmplă adesea ca milionarii să fie amestecaţi în operaţiuni mai mult sau mai puţin ilegale… Dar să revenim, cu voia dumneavoastră, la întrebarea mea. Aş fi foarte curios să aflu cauzele adevărate ale afecţiunii pe care v-o purta domnul Farrington şi în ce fel îşi manifesta bunătatea faţă de dumneavoastră.

Frank Doughton ezită. Dorea neapărat să rftntânfl credincios omului care, în ciuda greşelilor sale, se pui ia.se înloJcauna faţă de cl ca un adevărat prieten.

— Ei, zise el, domnul Farrington m-a însărcinat, de exemplu, să fac nişte cercetări care, în caz de reuşită, mi-ar pute; aduce o sută de mii de lire.

— Aţi putea să-mi spuneţi despre ce este vorba'1 întrebă domnul Smith, foarte interesat.

Frank îi expuse pe scurt cazul moştenitorului necunoscut al unui oarecare Tollington.

— Ca să sj) un drept, nu prea eram omul potrivit pentru treaba asta… Ar fi trebuit să vă rog pe dumneavoastră să o rezolvaţi… Nu am cap de detectiv, dar asta e una din dovezile care arată că domnul Farrington ţinea la-mine.

Domnul Smith se gândi un moment.

— Dacă-mi aduc eu aminte bine faptele, zise el, Tollington era regele a… nu ştiu ce, în America, a murit fără moştenitor direct… Şi se bănuieşte că singurele lui rubedenii locuiesc în Anglia…

Îşi încruntă fruntea sforţându-se să-şi amintească datele şi» • amănuntele acestui caz.

Da, da, oftă el în sfârşit, Farrington era unul din executorii testamentari, el, vechi prieten cu Tollington. Dar, adăugă vorbind parcă singur, n-ar fi putut pune mâna pe bani, pentru că mai există încă patru executori, care ocupă poziţii înalte în finanţele americane şi sunt cunoscuţi pentru cinstea lor perfectă. Vă mulţumesc că mi-aţi vorbit despre aceasta, o să mă mai gândesc şi dacă voi putea să vă ajut să duceţi la bun sfârşit intenţiile domnului Farrington, să fiţi sigur că o voi face cu cea mai mare plăcere.

În acest moment se produse o mică agitaţie la celălalt capăt al salonului, toată lumea se aşează şi începu să asculte cu atenţie.

Notarul se ridică, dregându-şi vocea:

— Doamnelor, domnilor, spuse el într-o tăcere adâncă, funcţia mea mă îndrituieşte să vă citesc testamentul domnului Farrington şi cum dispoziţiile sale se adresează mai multor persoane aici de faţă, v-aş fi recunoscător să-mi acordaţi atenţia dumneavoastră.

Testamentul, după formele de rigoare, începea prin câteva donaţii destinate unor instituţii de caritate… După ce le enumeră, notarul se întrerupse şi privind pe deasupra ochelarilor, declară:

— Trebuie să vă avertizez că plata acestor donaţii se poate face numai în cazul în care există un capital minim, liber de orice altă obligaţie In cadrul succesiunii. Acestea fiind zise, continuă dtirea: „Ştiind că scumpa mea nepoată şi pupilă e înzestrată cu o avere personală suficient de mare, îi las numai amintirea imensei mele afecţiuni pentru ea. Îmi exprim totuşi speranţa ca ea să se mărite cât mai curând posibil cu cel pe care doresc cu ardoare să-l ia de soţ… Adică bunul meu prieten Frank Doughton”

Doris scoase un strigăt de uimire, Poltavo păli şi se înroşi pe rând, Frank tremura de fericire, iar domnul Smith, care cunoştea aceste paragrafe din testament, se uita atent la schimbările de expresie ale ascultătorilor interesaţi. Aşa că ghici remuşcările tinerei fete, uimirea fericită a lui Doughton şi furia rece a lui Poltavo.

„Cunoscând nesiguranţa plasamentelor din ziua de azi şi temându-mă ca nu cumva capitalul nepoatei mele să nu fie înghiţit de una din catastrofele financiare atât de frecvente, am depus toată averea ei, în valoare de opt sute de mii de lire, într-un safe al Băncii de Depuneri şi Consemnaţiuni din Londra şi, fiind autorizat de împuternicirea pe care mi-a dat-o tatăl lui Doris Gray, am dea dispoziţiile necesare ca, în ziua căsătoriei sale cu Frank Doughton, să-i fie înmânată cheia acestui safe. Dacă refuză, sau dacă pentru un motiv oarecare nu-mi îndeplineşte dorinţa în această privinţă, capitalul nu-i va putea fi înmânat decât după trecerea a cinci ani de la decesul meu”

Notarul se opri un moment. Domnea tăcerea. Poltavo trecea vizibil prin tot felul de sentimente violente şi Smith, care îl observa fără încetare, ar fi dat mult să poată citi clar gândorile care îl agitau în aceste clipe.

Lectura se reluă: „Lui Frank Doughton îi las suma de 1000 de lire, pentru a-l ajuta să-l caute pe moştenitorul lui Toilington.

Lui T. B. Smith, ofiţer de poliţie, în semn de admiraţie pentru serviciile pe care le aduce societăţii, îi las moştenire

suma de o mie de lire, ce va fi dublată în ziua în care va reuşi să pună mâna pe odiosul răufăcător Montague Fauock'

Notarul ridică ochii.

— Şi această dispoziţie, spuse el, este subordonată unor anumite condiţii.

— Pe care le ştiu perfect, răspunse iute poliţistul. Puteţi trece mai departe.

Nu mai rămânea mare lucru de citit Ultimele paragrafe dispuneau de dteva mobile. La sfârşit, Farrington lăsa dteva bijuterii contelui Poltavo. Aceasta era totul.

Notarul îşi scoase ochelarii şi-i vârî în buzunar, i >

N-am decât câteva cuvinte de adăugat, zise el şi anume că depunerile în bancă ale domnului Farrington sunt încă foarte importante. De-acum, numai tribunalul poate decide dacă aceste sume sunt disponibile, sau dacă vor fi reţinute pentru a acoperi deficitele din întreprinderile de care se ocupa defunctul. Cu alte cuvinte, autorităţile competente vor hotărî dacă, în anumite afaceri, responsabilitatea domnului Farrington era limitată sau nu.

Un discret zgomot de scaune împinse şi de şuşoteli se ridică în salon. Poltavo profită ca să se repeadă să pună întrebări noAr'ului. Schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se strecură spre uşă. Dar domnul Smith ieşi după el şi îl ajunse pe scara din stradă.

— Pot să vă spun două vorbe? Îl întrebă.

Dar bineînţeles, răspunse contele, care-şi regăsise toată politeţea lui rece şi distantă.

— Dispoziţiile testamentului v-au surprins?

Mărturisesc că, într-adevăr, nu înţeleg prea bine ideile lui Farrington cu privire la…

Se opri, nehotărât.

— La căsătoria domnişoarei Gray, nu-i aşa?

Şi atunci, dintr-odată, frumosul gentilom îşi pierdu sângele rece. Răspunse cu vocea schimbată de furie: -

— Animalul ăla m-a înşelat ca un hoţ! Dar n-o să mă las, de o mie de ori nu! Fata asta e mai preţioasă pentru mine decât aţi crede! Să-mi facă mie asta!... Pot să vă vorbesc între patru ochi? Adăugă el, după ce îşi recăpătă suflarea.

— La dispoziţia dumneavoastră, răspunse domnul Smith, făcând un semn foarte discret cu mâna. Imediat, un taxi, care mergea încet după ei, se apropie şi se opri alături.

Se urcară şi fără să mai aştepte ordinul, şoferul se îndreptă repede spre Prefectura de poliţie.

Când intră în biroul domnului Smith, Poltavo îşi regăsi calmul. Făcu câţiva paşi prin încăpere, cu mâinile în buzunar, cu capul plecat, cu un aer gânditor.

— Şi acum, spuse şeful poliţiei, aşezându-se la masa sa de lucru, ce aveţi să-mi spuneţi?

Multe lucruri, afirmă Poltavo, dar mă întreb dacă este în interesul meu să le spun acum sau dacă e preferabil să păstrez tăcerea încă un timp.

— În privinţa lui Farrington, pot să vă ajut să vă uşuraţi de ceea ce ştiţi?

— Nu cred, dumneavoastră nu-l cunoşteaţi aşa cum îl cunoştean < eu. Da, aveam intenţia să vă dezvălui lucruri care v-ar fi uimit, da i mă gândesc totuşi că ar fi mai bine să mai aştept o zi două, ca să an timpul să dau unor anumite persoane ocazia să-şi repare greşelile Trebuie să plec imediat la Paris.

Domnul Smith nu răspunse nimic. Nu merita să forţez^ împrejurările. Poltavo era din nou în deplină posesie a mijloaceloi sale şi ar fi fost bine să vorbească fie şi mai târziu, aşa cuir promisese. Şeful poliţiei căută alt subiect de conversaţie.

Ty-ar place să vizitaţi serviciile Prefecturii? Spuse el cu amabilitate.

— Aş fi încântat, zise contele.

Domnul Smith îl conduse la capătul unui coridor lung şi sună ascensorul, care-i depuse la etajul al treilea. Acolo, în

marginea altui culoar lung, se găsea o încăpere mare, cu pereţii acoperiţi de rafturi.

Iată sala fişelor, îl informă domnul Smith şi cred că vă va interesa în mod special:

— De ce? Făcu celălalt surâzând.

Pentru că mi s-a spus că sunteţi interesat de metodele cercetărilor criminale.

Trecu între două rânduri de rafturi şi se opri dintr-odată.

— Iată, de exemplu, nişte documente privitoare la un om foarte periculos.

Deschise uşiţa raftului, bâjbâi după dosarul dorit, îl găsi şi îl puse pe o masă mare, cernită. Apropie două scaune.

— Să ne aşezăm, îi zise el contelui. O să vă prezint pe unul dintre maeştrii europeni ai crimei.

Deschise dosarul, scoase din el două plicuri. Trase afară din primul plic fotografia unui om îmbrăcat în uniformă militară rusească. Poltavo îi aruncă o ochire, îşi înăbuşi o exclamaţie şi păli.

— Este portretul guvernatorului militar al Donului, spuse domnul Smith. A fost asasinat acum câţiva ani, de către un individ care se dădea drept fiul lui.

Contele se ridicase şi începu să gjfâie.

— Nu l-am văzut niciodată pe guvernatorul ăsta, spuse el. Şi trebuie să vă spun că aici e o atmosferă sufocantă, sistemul de ventilaţie nu merge.

— Aşteptaţi un minut, replică Smith fără să se emoţioneze şi luând al doilea plic. Scoase din el altă fotografie, cea a unui om tânăr ţi cu multă prestanţă.

— Îl cunoaşteţi pe omul acesta?

Poltavo nu răspunse.

— Acesta este portretul asasinului. Şi nu e singura lui crimă. Iată şi altă fotografie care ne arată cum a înaintat pe calea răului. Şi iată, priveşte portretul acestei tinere femei în rochie de bal: este prinţesa Lydia Butasky, altă victimă a aceluiaşi criminal. Şi pe urmă asta: aceasta e altă femeie, asasinată la Kiev de către excelentul nostru profesionist…

Şi aici, iată un raport amănunţit despre jefuirea unei bănci, organizată acum cinci ani de nişte pretinşi anarhişti, conduşi de acelaşi om! Dar văd că asta nu vă interesează de loc.

Închise dosarul şi ridică ochii. Contele era palid ca ceara.

— Ba da, ba da, bâlbâi el, mă interesează.

Ieşi din sală împleticindu-se.

— Iată scara spre ieşire, zise domnul Smith. Şi, înainte de a vă părăsi, daţi-mi voie, domnule conte, să vă sfătuiesc să fiţi atent unde puneţi piciorul. Voi fi obligat să anunţ poliţiilor străine că vă găsiţi în Anglia Dacă vor reacţiona sau nu, asta nu mai ştiu. Compatrioţii dumneavoastră nu sunt prea porniţi să rezolve cazurile vechi. Dar trebuie să vă avertizez, trase el concluzia punându-i lui Poltavo mâna pe umăr, că dacă îmi ieşiţi în cale, aceasta ar putea avea consecinţe serioase pentru dumneavoastră.

Două minute mai târziu, contele ieşea din prefectură întrebându-se dacă visase. Opri un taxi şi se duse acasă. Ieşi după zece minute, cu o valijoară în mână. Luă altă maşină care-l duse la Gratâd Hotel din Marylebone, unde fu urmărit de un al doilea taxi, în care se afla inspectorul Ela. Acesta îl aşteptă pe conte să intre, după care intră şi el în hol. Nu-l văzu pe Poltavo, traversă vestibulul cel mare şi îşi dădu seama că hotelul avea o a doua intrare, care dădea pe Marylebone Road. Se grăbi să-l întrebe pe portar. Acesta spuse că da, l-a văzut pe gentleman-ul de care era vorba ieşind pe acolo şi luând un taxi.

Ela înţelese ce prostie făcuse. Îi raportă la telefon şefului său ce se întâmplase şi nu primi felicitări.

Nu contează, îl consolă şeful, cred că ştiu unde putem să punem mâna pe el. Vino la gara Waterloo, o să luăm împreună trenul de la ora 6.15 pentru Bradley.

Capitolul.

AMENINŢĂRILE LUI POLTAVO •

— Doriţi să-l vedeţi pe domnul Moole? Îl întrebă doctorul Fall pe vizitatorul său.

— Da, pe Moole vreau să-l văd, răspunse Poltavo.

Nu se mulţumise numai să sune la uşa „Casei Magice” ci ştiuse şi să rostească parola care făcea să fii întâmpinat cum se cuvine de către doctor.

— Şi-acum, spuneţi-mi ce vTeţi de fapt, îi ceru acesta cu jumătate de glas, după ce-i dădu voie să intre.

— Du-mă la Farrington, răspunse cu răceală contele.

— Farrington! Exclamă Fall încruntând sprâncenele.

— Ei, da, Farrington; şi nu mai face atâtea chichiţe, te rog, eu sunt Poltavo.

— Ştiu al haibii de bine cine sunteţi, replică liniştit Fall, dar ceea ce nu înţeleg este de ce veniţi aici aşa de convins că o să-l găsiţi pe răposatul domn Farrington. Aici e azil, nu cimitir.

Totuşi, îl conduse până în salonul de la etajul întâi şi, după ce închise bine usa, întrebă:

— Ce vi s-a întâmplat?

Poltavo îi povesti despre vizita la Prefectura de poliţie. Fall îl ascultă în tăcere.

— Mă îndoiesc foarte tare că te va primi Farrington, spuse el în cele din urmă; în ultima vreme nu te prea lasă uşor să te apropii de el, dar o să încerc.

Lipsi zece minute bune, apoi veni să-l cheme pe Poltavo. Se duseră chiar în camera în care şeful îl văzuse pe Moole. Toate erau aranjate la fel, dar, în afara lor se mai afla acolo Farrington în persoană, care stătea în mijlocul încăperii, arătând exact cum îl văzuse Poltavo în noaptea dispariţiei sale.

— De ce-ai venit aici? Ţipă el la Poltavo. O să cari aici, pe urmele dumitale, o haită întreagă de detectivi.

— Nu cred că aveţi de ce să vă temeţi de detectivi şi o mie de-ar fi, făcu Poltavo, care adăugă, privindu-l chiorâş pe doctorul Fall: aş vrea să vă văd singur, domnule Farrington.

Doctorul ieşi.

— Şi acum te rog să-mi spui, trădător împuţit ce eşti, ce-aveai în |p când ai scris testamentul ăla idiot? Mârâi

Poltavo, înaintând neninţător.
— Stai jos, răspunse cu răceală Farrington şi află, Poltavo, că hu-ţi dau voie să mi te adresezi pe tonul ăsta.
— Eşti în puterea mea, răcni Poltavo şi ştii bine că, numai să ridic Hegetul mic, şi-ţi fac toate planurile praf!
— Mai ştiu eu şi multe alte lucruri şi dacă ai şti despre ce e vorba, ţl-ai mai ţine gura. Stai jos. Cine te-a supărat?
— De ce ai aranjat în aşa fel testamentul încât Doris să trebuiască i se mărite cu nemernicul ăla de Doughton?
— Din motive foarte bune.
— Explică-mi-le.
— Nu fac eu prostia asta. Destul să ştii că vreau să fiu sigur că nepoata mea va fi fericită. Nu ştii că ăsta a fost ţelul vieţii mele şi i cel mai preţios lucru pe care l-am avut pe lumea asta e dragostea nea pentru ea? Vreau să fie fericită şi sunt convins că va fi fericită Doughton.
— Nebunie, mormăi Poltavo, deja începea să mă iubească.
— Pe dumneata? Absolut imposibil.
— Şi de ce imposibil, mă rog? Pentru mai multe motive: iar principalul motiv este acela că [iu eşti demn să-i fii nici măcar servitor. Scuză-mă, dar mă obligi l-ţi amintesc că eşti un falsificator, un hoţ şi un ucigaş…
Poţi să-l întrebi şi pe Fall, urmă Farrington după un moment [de tăcere. Am aici tot soiul de instrumente perfecţionate care mă [ajută să aud din depărtare ce se vorbeşte. Dar, adăugă el, văzând [gestul de uimire a lui Poltavo, n-aveam nevoie de aşa ceva ca să mă [lămuresc asupra dumitale. Am documente tot atât de complete ca şi cele ale prietenului dumitale Smith şi îţi spun clar că, dacă pe de [o parte accept să mă slujeşti şi-ţi dau voie să scoţi din asta profituri frumoase, pe partea cealaltă mi-aş da şi viaţa ca să o împiedic pe Doris să fie a dumitale. Ai înţeles? Un surâs hidos apăru pe buzele lui Poltavo.
— Ăsta-i ultimul dumitale cuvânt? Întrebă el.
— Ultimul meu cuvânt. Dacă m-ai asculta, ai lăsa lucrurile să-şi

* y furmeze cursul. Eşti pe punctul să faci avere, nu-ţi strica şansele cu isentimentalismul şi cu ambiţia asta absurdă. » •

— Atunci, orice s-ar întâmpla, o să te opui să mă căsătoresc cu | Doris?

— Exact asta gândesc şi ţi-am spus.

— Şi dacă te-aş sili? Făcu Poltavo, rânjind cu un aer răutăcios pe sub mustaţa subţire.

— Cum?

— Dacă aş profita de faptul că domnişoara Gray, fată sensibilă şi impresionabilă, simte deja pentru mine ceva mai mult decât o simplă simpatie… Şi m-aş însura cu ea, în ciuda tuturor?

— Atunci te-ai căi, zise Farrington şi s-ar putea chiar să regreţi că m-ai ameninţat cu asta. >

— Nu mă mulţumesc numai să ameninţ, ridică vocea Poltavo, dar chiar o să o şi fac şi o să vedem noi dacă o să poţi să mă împiedici!

Zicând aceasta, în culmea exasperării, îşi vântură pumnul pe sub nasul lui Farrington. Acesta, fără să se sperie, se uită lung la el, cu o privire pătrunzătoare, ca şi cum ar fi vrut să vadă până în fundul sufletului lui.

— Îmi pare rău de toată încurcătura asta, spuse mai apoi cu glas scăzut. Sperasem să pot face din dumneata un om folositor, Poltavo, dar văd că m-am înşelat! N-aş fi crezut vreodată că o să te ia valul în felul ăsta… Din… Spune-mi, îi vânezi banii, Averea?

Puţin îmi pasă de bani, zise el. Pe ea o vreau. Îţi spun, Farrington, îmi devine pe zi ce trece mai de neînlocuit…

— Şi alte femei ţi-au părut tot de neînlocuit, altădată, răspunse Farrington cu aprindere şi ai profitat de slăbiciunea lor, le-ai vestejit frumuseţea pentru o clipă de plăcere… Iar apoi, ce-ai făcut cu ele? Le-ai aruncat, ca pe un fruct căruia i-ai savurat miezul înmiresmat… Ah, îţi cunosc trecutul, prietene şi singurul lucru de care vreau să

mă conving acum este cât de sincere ţi-s ameninţările, pentru că, atunci…

— Atunci ce?

— Pentru că dacă ai cu adevărat intenţia să faci ce ai spus, atunci n-o să mai ieşi viu din casa asta.»

Vorbea atât de liniştit şi fără să ridice vocea, încât în primul moment, Poltavo nu înţelese bine ce-i spusese, dar, dintr-odată, surâsul un pic slugarnic i se şterse de pe buze şi cu o mână dibace scoase un revolver.

— Nu încerca să-mi joci cine ştie ce festă, zise el, m-am pregătit pentru orice eventualitate, domnule Farrington; rău faci că mă ameninţi.

Mă tem că mai curând dumneata faci rău că te încrezi în propriile dumitale precauţii… Ia încearcă-ţi arma… Am impresia că n-are gloanţe.

Dintr-o ochire Poltavo văzu că Farrington spunea adevărul. Se meu alb la faţă.

— Hai, hai, spuse el, să sfârşim cu cearta. Am venit să văd cu ce te pot ajuta.

— Ai venit să încerci să mă sileşti să-mi schimb vederile asupra (căsătoriei lui Doris… Şi-mi pare rău că ai avut ideea asta…

F Apăsă butonul soneriei care-i era la îndemână şi doctorul Fall I îşi făcu apariţia.

I – Serviţi-i ceva de băut contelui, ordonă el, o să plece în curând [, înapoi la Londra.

, 1 Aceste cuvinte spuse cu calm îl liniştiră pe Poltavo, care se 'ţ simţise copleşit de teamă. Casa imensă şi tăcută îl înspăimânta. I Găpătând o nouă siguranţă de sine se întoarse din prag şi zise cu ' obrăznicie:

— Nu revii asupra hotărârii dumitale?

— În nici un fel, răspunse Farrington.

— Foarte bine.

Îl urmă pe Fall în lungul coridorului, până la ascensor. Doctorul îi deschise. Poltavo intră şi uşa se închise imediat după el.

— Cum se manevrează ascensorul ăsta? Întrebă contele, prin grilajul metalic.

— Îl pornesc dinafară, răspunse doctorul Fall.

Într-adevăr, apăsă un buton şi ascensorul începu să coboare încet. Trecu prin faţa primului coridor, era etajul unu, apoi alt coridor… Dar nu se opri, ci continuă coborârea spre subterane adând După câteva secunde ajunse în faţa unei uşi – mai curând un * grilaj format din bare groase de oţel.

La sosirea ascensorului, uşa se deschise. Poltavo devenise prudent; nu ieşi imediat din lift, ci, pentru orice eventualitate, scrise repede ceva cu creionul pe unul din pereţii de lemn ai cuştii, apoi • înaintă în spaţiul puţin luminat care se deschidea în faţa lui.

Se găsea într-o cameră mare, mobilată cu un pat şi câteva scaune. Pe o masă era o lămpiţă electrică slabă, dar numeroasele întrerupătoare de pe pereţi îl făcură să spere la o luqdnă mai puternică. Se căută în grabă prin buzunare. Obişnuia să aibă asupra lui câteva cartuşe suplimentare şi, într-adevăr, găsi două într-unui din buzunarele vestei. Probabil că servitoarea, plătită, poate de Farrington, îi golise încărcătorul revolverului. După 9e îţi făcu o idee de locul în care se găsea, încercă să aprindă o lumină: întoarse un comutator la întâmplare şi trei becuri se aprinseră dintr-odată. Încă uh gest şi camera se umplu de o lumină puternică. Era evident o încăpere subterană, dar era aranjată confortabil şi înzestrată cu ventilatoare. Poltavo examină cu atenţie locurile, bănuind că s-ar putea să mai zăbovească pe-acolo, când auzi un clinchet metalic; _ întoarse şi văzu uşa ascensorului închizându-se singură şi aparatu i urcând încet spre etajele de sus. Îi fu ciudă că s-a lăsat prins prosteşte. Gândi că, în orice caz, ar trebui să proptească uşa ascen sorului cu un scaun. Dar scaunele n-or fi fixate de podea? Nu, erau libere, în afară de unul, un fotoliu maţe, greu şi adânc, care era prins cu şuruburi zdravene de parchet.

Într-un colţ, unul din panourile prinse de pereţi era mobil. Poltavo îşi închipui că era vorba de puţul unui mic ascensor pentru mâncare. Şi chiar aşa şi era, căci după câteva clipe, panoul se ridică şi apăru o mică platformă încărcată cu o tavă pe care se aflau felurile unui prânz abundent. Luă lava şi se uită prin farfurii. Pe tavă era şi o notiţă scrisă cu creionul, care spunea: „Nu te teme de mâncare. Doctorul Fall garantează că e bună şi, dacă vrei, va veni să o guste sub ochii dumilale. Dacă vrei să chemi pe cineva apasă butonul soneriei de sub masă”

Lui Poltavo îi era o foame nebună. Se hotărî să se încreadă în promisiunile biletului. În fond era în mâinile stăpânilor „Casei Magice* atât de complet, încât n-avea rost să se teamă de un lucru mâi mult decât de altul. Mâncă deci masa excelentă care îi fusese seivită şi, când o termină, sună. Nu aşteptă multă vreme. Auzi curând alunecarea uşoară a liftului ăi se apropie de el, cu revolverul în mână… Dar se auzi chemai dintr-odată; se întoarse şi îl zări pe doctorul Fall în picioare în faţa lui, în ccntrul încăperii. Tresări.

Te-am speriat? Întrebă doctorul surâzând. N-ara venit din partea în care te aşteptai. Camera asta are mai multe ieşiri.

Aş putea să ştiu de ce mă trataţi în felul acesta? Se răţoi Poltavo.

Indignarea dumitale îţi face cinste, domnule conte, răspunse» liniştit Fall scoţându-şi tabachera cu ţigări de foi din buzunar. O întinse către prizonierul lui. Fumezi? Nu? Cu atât mai rău. Nici măcar o ţigară?

— Mulţumesc, am şi eu.

> '»

Doctorul tăie calm vârful havanei şi o aprinse.

— Sunt gata, spuse el după aceeasă-ţi răsp. Und la întrebare. Mă port conform ordinelor domnului Farrington pe care l-ai iritat groaznic şi care am impresia că în momentul ăsta e dispus să te trateze tot atât de aspru pe dt

i-a tratat pe cei doi constructori ai acestei c#se, de la care primise scrisori de amenințare.

— Puțin îmi pasă de oamenii aceia, nici măcar nu știu cine sunt.

— Rău faci. Unul dintre ei era un arhitect excelent, iar celălalt un inginer electrician remarcabil. Li s-au încredințat lucrările de construcție și de amenajare ale acestei case și în loc să se mulțumească cu onorariile uriașe pe care le-au căpătat, au încercat să obțină și mai mulți bani pe căi lăturalnice, al căror principal rezultat a fost moartea lor subită, într-o noapte, în plină stradă, la Brakely Square.

— Adică vrei să zici că Farrington i-a omorât?

— N-aș merge chiar până acolo. Spun numai că au murit. Din nenorocire pentru ei, nu erau înțeleși unul cu altul și s-au luat la ceartă când și-au dat seama că au amândoi intenția să-l facă pe Farrington să-i plătească mai mult ca să-și țină gura.

— Ah, ah, acum înțeleg, se bucură Poltavo. Dat fiind că aceşti doi nobili gentlemani au fost uciși în fața casei lui Farrington, nu poate fi vorba decât despre el…

— Îți mai spun încă odată că, din partea mea, n-aș îndrăzni să trag concluzii așa iute, răspunse doctorul, păstrându-și calmul. Pot numai să remarc că aceste două persoane au avut un sfârșit prematur, datorat dorinței lor nesăbuite de a-i stoarce bani domnului Farrington și, domnule conte Poltavo, mai pot încă să adaug că riști foarte tare să împărtășești acest destin întristător.

— Am fost eu în situații mult mai groaznice decât asta, bombăni Poltavo, încercând să-și ascundă neliniștea. '»

— Nu te lăuda prea tare, dragul meu. Mă cam îndoiesc de ce spui. Suntem gata să te trimitem pe lumea cealaltă, pentru că domnul Farrington nu are obiceiul să-i lase pe dușmanii lui să-și facă de cap. Totuși, în cazul ăsta special, e dispus să-ți mai dea o șansă; crede că acum te-ai lămurit de ce este în stare; nu-ți cere nici promisiuni solemne, nici

jurăminte; ar vrea numai să fie sigur că te-ai convins că o să fii răsplătit împărăteşte dacă-l slujeşti cu credinţă, dar că o să te alegi cu o moarte sigură dacă te pui în calea planurilor lui. E clar?

Limpede, şopti Poltavo, aprinzându-şi ţigara cu mâna tremurând.

— Am să-ţi mai mărturisesc încă… Reluă doctorul, dar fu întrerupt de un ţârâit zgomotos. Se ridică şi se duse în faţa unui panou care nu părea deosebit de celelalte, dar care sigur avea moniai în spate un telefon.

— Da, strigă el, da, aud. Foarte bine.

Se întoarse şi se uită posomorit la Poltavo.

Am fost informat, îi spuse, că în momentul acesta casa este înconjurată de poliţie. Evident că ai fost urmărit.

Lui Poltavo îi sticliră ochii.

— Foarte neplăcut pentru voi.

Încă mai neplăcut pentru dumneata, zise doctorul, îndreptându-se către ascensor.

— Stai!

Doctorul se întoarse. Poltavo îl ochea cu revolverul.

— Te rog să mă crezi, rânji contele, că de data asta revolverul c încărcat. Din fericire mai aveam câteva cartuşe în buzunar. Destule, în orice caz, ca să…

Nu putu spune mai mult, căci, în acest moment, toate luminile se stinseră şi un râs batjocoritor răspunse discursului său întrerupt:

— Trage! *

Cele două cartuşe erau prea preţioase ca să le risipească în întuneric. Rămase deci nemişcat, dar pregătit pentru orice. Brusc, lumina reveni, însă doctorul Fall dispăruse. Prizonierul ridică din umeri.

Dacă domnul Smith îl urmărise până aici şi crezuse de cuviinţă să înconjure casa cu poliţişti însemna că se poate aştepta la o eliberare grabnică. Şi dacă nil, n-avea decât să-i promită marea cu sarea lui Farrington.

Auzi curând ţăcănitul ascensorului, care se opri jos. Uşile se deschiseră. Profită de ocazie, intră şi închise uşile. Imediat liftul

*»

Începu să urce. Era luminat cu două beculeţe mici; Poltavo le sparse cu mânerul revolverului şi, cu arma în mână, se pregăti să facă faţă împrejurărilor.

În timpul acesta, domnul Smith se afla în hol cu doi agenţi şi cu doctorul Fall, netulburat şi politicos ca întotdeauna.

— Aveţi permisiunea noastră să percheziţionaţi peste tot, spuse el. Cât despre contele Poltavo, este într-adevăr aici, atras, ca atâţia alţii, de minunăţiile noastre mecanice.» ' >

Ceva din aceste cuvinte ironice îl făcu pe ofiţer să ciulească urechile.

— Arâtaţi-mi-l pe conte, zise el.

— Cu plăcere.

În clipa aceasta liftul.se opri în faţa lor şi Poltavo apăru cu arma în mână.

Zărind grupul, se hotărî la iuţeală cu cine îi convenea mai bine să se înţeleagă. Ştia perfect că, în fond, nu are de aşteptat nimic bun de la poliţie, în timp ce influenţa lui Farrington putea încă să-i fie de mare folos.

— Frumoasă jucărie ai, îi zise Smith. De cine te temeai, vizitând • perele de artă din castel?

— De nimeni, răspunse Poltavo, dar e o instalaţie de tir la subsol i m-am exersat puţin. Ar trebui să o vedeţi şi dumneavoastră, lomnule Smith, merită!

Fall, care nu-l lăsase pe Poltavo din priviri, avu o lucire [probatoare în ochii lui întunecaţi.

— În vremuri obişnuite nu m-aş osteni să vizitez un salon de tir,»,» *

Ise Smith, mai ales că nici nu-mi spui adevărul, scumpul meu onte. Am impresia, pe de altă parte, că prezenţa mea aici nu-ţi lăunează în clipa asta. Pentru aceste motive foarte bune, poate că, ntr-adevăr, n-ar fi rău să merg să văd partea aceea a casei, pe care iu o ştiu încă.

Doctorul ridică din umeri.

— Nu merită să numeşti asta tir, zise el, dar, cum se găseşte în ubsol, îl folosim câte odată pentru exerciţii cu armele de foc. De iltfel nu văd nici un inconvenient să mergeţi să vedeţi cu ochii lumneavoastră ce este.

Domnul Smith intră în ascensorul care, în urma precauţiilor uate puţin înainte de Poltavo, nu mai era luminat.

— Cobor singur, declară şeful poliţiei. Doctorul Fall.se înclină, nchise usa, şi ascensorul se urni din loc.» '»

Aşteptă câtăva vreme. Fall, care putea manevra ascensorul aşa: um vroia, era stăpânul situaţiei, dar avea, fără îndoială, motive oarte puternice de prudenţă, astfel că, după câteva minute, ascen- orul reveni. Smith ieşi din el.

— Mulţumesc. Acum am aflat tot ce vroiam, spuse el arundndu-i > ochire lui Poltavo. Cu adevărat domnule doctor Fall, locuinţa lumneavoastră este amenajată extraordinar!

Este oricând deschisă cercetărilor dumneavoastră, răspunse loctorul cu politeţe.

Cu un aer distrat, Smith se jucă o clipă cu mica lanternă pe care) ţinea în mână… Apoi se îndreptă spre uşa de intrare.

Ajuns acolo se întoarse spre cei din hol:

— Eşti de o prudenţă remarcabilă, i se adresă el lui Poltavo. Când ti văzut că eşti prins în cursă, ai avut grijă să-ţi semnalezi trecerea n scris. Dar acum, când inscripţia dumitale şi-a atins scopul, ar fi barte înţelept să-i sfătuieşti pe prietenii dumitale să o şteargă.

După care, cu un mic salut, ieşi din casă urmat de cele trei ijutoare ale sale.

— Ce-a vrut să spună? Întrebă repede Fall.

— A văzut, bâlbâi Poltavo, cam speriat şi tulburat… A citit câteva cuvinte pe care le-am scris cu creionul… Când coboram… În ascensor. O, nimic grav, te asigur… Doar o frază prin care dau de ştire că sunt închis la subsol…

Trăgând o înjurătură, Fall se repezi în ascensor şi îl examină la lumina unui chibrit. Văzu ce scrisese Poltavo. Inscripţia nu dezvăluia nici pe departe secretul”Casei Magice”, dar era destul în ea ca să trezească bănuielile şefului poliţiei.

— Frumoase boacăne faci! Zise cu severitate doctorul. Încearcă să nu mai faci altă dată! De data asta ne aranjăm noi, dar dacă recidivezi o să-ţi fie fatal, dumitale întâi. Să nu zici că nu ţi-am spus!

Capitolul XI LĂMPIŢA ROŞIE.

Bătuse ora unu la orologiul bisericii din Bradley, când domnul Smith ieşi din umbra unui gard viu, paralel cu faţada de răsărit a „Casei Magice”. Doi oameni şi ei ascunşi în umbră, se ridicară şi veniră în întâmpinarea lui pe drum.

Cred că am descoperit locul potrivit, le spuse poliţistul în şoaptă. După cum bănuiam, în gardurile vii sunt montate reţele de fire electrice şi zidurile sunt pline de sonerii. Dar cred că am găsit o gaură prin care ne-am putea strecura. Îi conduse la locul unde ieşise de lângă gardul viu.

— A, uite şi aici un fir, zise el, arătând cu degetul un firicel subţire care atârna moale ca o rămurică foarte fină şi lungă. Unul dintre însoţitorii săi îl examină la lumina unei lanterne.

— Pot să-i fac o legătură, spuse.

Scoase din buzunar o bobină de fir electric şi lucră câteva secunde; după care trecură toţi trei…

— Trebuie să fie vreun om de pază pe aici, şopti domnul Smith şi îmi vine ideea că s-ar putea să fie şi fire întinse la mică înălţime deasupra pământului. Înşurubase un fel de tub mic în capătul lanternei lui, în aşa fel încât să nu lase să seră spândească lumina în jur; la lumina aceasta săracă cercetă cu grijă terenul pe care înaintau.

— Uite unul.

Cei trei oameni zăriră un fir subţire, la câliva centimetri de (ământ, sprijinit din loc în loc cu beţişoare.

Pun fire din astea în fiecare seară, de cum cade întunericul, îise domnul Smith. L-am văzut pe unul din tipi tocmai când se ndeletnicea cu asta, ieri seară. Trebuie să mai fie un fir şi pe lângă Casă. Într-adevăr, dădură curând de alt fir, peste care săriră, având» rijă să nu-l atingă.

— Jos, ordonă dintr-odată Smith.

Pentru moment, Ela nu văzu nimic anormal, dar, după câteva unde, umbra sentinelei apăru şi trecu între ei şi casă. Gardianul ergea încet şi, în lumina slabă a stelelor, zăriră o clipă ţeava puştii ui sclipind scurt în întuneric. Trebuiră să aştepte până când dădu tlţul casei. De-abia atunci traversară prudent peluza. Domnul mith deschise sacul pe care îl căra în spate şi scoase din el un epure.

— Bietul de tine, spuse el, trebuie să te sacrifici pentru o anchetă „e poliţie…

Urcă treptele de la uşa din faţă şi puse iepurele în faţa uşii. Imalul, speriat, încercă imediat să se ascundă în spaţiul care se icea între perdeaua metalică mobilă şi uşa propriu-zisă, dar, e-abia atinsese două dintre ciudatele mărgele de oţel, că o lumină lbăstruie ţâşni, iar el se rostogoli pe pământ neînsufleţit.

Smith îi ridică.

— E chiar mort, constată el. Treci la treabă Johnson!

Acesta îşi puse încălţări şi mănuşi de cauciuc. Foarte atent să u se atingă Cumva cu altă parte a corpului de perdeaua mobilă, legă firele. Într-un buchet, astfel încât să se poată ajunge la uşă trecurându-te pe lângă ele. Domnul Smith şi el înmănuşat şi căltat cu cauciucuri izolatoare, examină broasca; era de un model se poate de obişnuit şi o descuiară fără nici o greutate. Singurul ricol ar fi fost ca poarta să mai fie prevăzută în plus şi cu un drug u lanţ de siguranţă, dar locuitorii casei, încrezători în protecţia electricitate, nu mai puseseră nici un alt obstacol la intrare. Balamalele uşii nu scoaseră nici un zgomot când detectivii ' trară cu precauţie în hol.

— Să stăm un moment aici şi să vedem starea locului, zise şeful.

» '»

Sperăm că sentinela n-o să observe că perdeaua metalică e transă, atunci când o să treacă prin faţă.

Nu descoperiră nici o altă capcană electrică în hol. Domnul mith, lăsându-i jos pe cei doi subordonaţi, urcă încetişor scările.

Se oprea Ia fiecare etaj ca să ciulească urechea, dar în toată ujs. I domnea tăcerea.

La etajul trei se opri o clipă ca să se orienteze. La prima lui vizitii făcuse nişte observaţii care îl ajutară să se orienteze fără multe bâjbâieli spre camera unde îl văzuse pe bietul domn Moole. Îşi aducea aminte că era acolo o uşă dublă. O deschise pe prima de perete, fără să facă cel mai mic zgomot, apoi pipăi clanţa celei de; i doua; uşa se deschise. Dar de-abia se întredeschise un pic că-i fu suficient să-şi dea seama că nu era aceeaşi încăpere în care îl văzuse pe bolnav. Nimerise într-un cabinet de lucru bogat mobilat unde, la un birou luxos, stătea un om care scria ceva. Era întors cu spatele la el. În clipa în care Smith împinse încă un pic uşa, omul întoarse capul, se ridică şi veni în întâmpinarea vizitatorului nocturn. Dar acesta n-avu decât timpul să întrezărească fulgerător o figură acoperită în întregime cu o mască, pentru că, imediat ce necunoscutul îl văzu, făcu un gest şi încăperea fu instantaneu scufundată în întunericul cel mai adânc. În acelaşi timp, uşa, mişcată de o putere irezistibilă, se trânti, aruncându-l pe detectiv în coridor. Acolo, schimbare totală: lumină câtă vrei şi, la câţiva paşi, figura zâmbitoare a doctorului Fall.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră neaşteptate? Întrebă el, cu intonaţia slugarnică cunoscută.

Curiozităţii mele nestăvilite, răspunse Smith cu răceală. Aveam o dorinţă arzătoare să-l revăd pe bietul domn Moole.

— Şi cum vi s-a părut?

— Din păcate am greşit etajul şi în loc să-l găsesc pe bolnav, am deranjat fără să pe un gentleman care scria ceva, cu o mască pe faţă… Ceea ce probabil că nu e chiar foarte confortabil…

Doctorul încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise el, uitându-se la poliţist ai la un nebun.

— Dacă aţi merge cu mine în camera asta, zise Smith vesel, aţi înţelege mai bine.

În momentul acela răsună un zgomot surd, foarte ciudat, însoţit de o trepidaţie puternică, asemănătoare celei pe care ar produce-o un camion greu trecând prin apropiere.

— Ce e asta? Se nelinişti detectivul.

— Asta? Este una din consecinţele nefericite pe care trebuie să le suporţi când îţi construieşti casa deasupra unei mine părăsite, răspunse doctorul. Cât despre halucinaţia dumneavoastră bizară de adineauri, mă bucur să vă pot linişti: n-aţi greşit etajul, nici uşa.

— Haida-de!

Doctorul se duse drept la uşă şi o deschise: înăuntru nu era lumină, dar Fall întoarse un comutator şi domnul Smith se trezi în aceeaşi cameră>în care îl vizitase pe Moole; nu se schimbase deloc. Avea în continuare în mijloc covorul albastru pe care se găsea patul şi văzu şi faţa galbenă a bolnavului… Smith scoase un strigăt de iţluire şi se frecă la ochi.

Vedeţi, reluă doctorul, că aţi fost victima unei tulburări trecătoare… Poate din cauză că dormiţi prea puţin…?

— M-aş mira… În sfârşit. Dar pot să văd şi camerele de deasupra şi de desubtul acesteia?

— Cu toată plăcerea. Deasupra e o cămară.

Îl duse la etaj şi, într-adevăr, chiar deasupra camerei domnului Moole, se găsea o încăpere în care nu erau decât nişte pachete şi articole de băcănie.

— Nu prea vă folosiţi de ea… Observă domnul Smith.

— Nu, avem şi aşa prea mult spaţiu! Haideţi acum la etajul doi.

Pe când coborau auziră din nou acelaşi zgomot trepidant pe care îl auziseră înainte.

Ce neplăcut, nu-i aşa? Remarcă doctorul. La început mă speriam groaznic, dar acum parcă m-am mai obişnuit.

Camera situată sub cea care îl intrigase pe poliţist era un dormitor mobilat obişnuit.

— O cameră de oaspeţi, declară Fall.

Smith intră şi inspectă încăperea cu mare atenţie; nu găsi nimic anormal.

— Sper că sunteţi mulţumit, reluă doctorul şi că cei doi însoţitori ai dumneavoastră nu se plictisesc din cale afară în hol.

— I-aţi văzut şi pe ei?

— Da, câteva secunde după ce aţi intrat, răspunse sever celălalt. Trebuie să ştiţi, dragă domnule, că noi nu întrebuinţăm aici sonerii de acelea care sperie toată casa… Când uşa de intrare se învârte în balamale, un beculeţ roşu se aprinde în camera de-alături; n-am văzut beculeţul roşu decât atunci când am venit să-mi iau o hârtie de care aveam nevoie, aşa că exagerez un pic când spun că sunt la curent cu lot ce aţi f3cut chiar de când aţi intrat, dar puţin a lipsit… Dacă vă interesează, pot să vă arăt sistemul meu de avertizare.

— Aş fi încântai.

Smith era cu adevărat curios să ştie cât mai multe posibil despre organizarea acestei locuinţe ciudate. Apartamentul doctorului se afla la etajul unu, chiar sub partea dinspre intrare a holului. F.ra format dintr-un cabinet de lucru şi un dormitor luxos mobila Lingă pat era aşezată o mobilă cilindrică, asemănătoare oarecut. cu un suport din acelea pe care se aşează ghivece cu plante or namentale.

— Ia uitaţi-vă înăuntru, îl îndemnă doctorul.

> *

Obiectul era gol pe dinăuntru şi, la o mică distanţă de orificiul prin care se privea, se afla un pătrăţel de hârtie argintie, sau mai curând, care părea de hârtie argintie, pentru că pe această oglinjoară se desenau, în mişcare, două personaje în care detectivul recunoscu fără greutate pe agenţii săi Ela şi Johnson.

— Ceea ce vedeţi este una din invenţiile mele, declară doctorul Fall. E un joc de oglinzi care adună imaginile din hol şi mi le trimite aici. Are o sensibilitate aşa de mare că văd şi ce se întâmplă în semiîntuneric.

— Mulţumesc, zise Smith. Sunteţi foarte ingenios.

Nu-i rămânea decât să-şi accepte înfrângerea cu zâmbetul pe buze, pentru că, evident, nu era nimic de zis despre procedeele excentrice ale doctorului. Era, totuşi, în continuare intrigat.

Coborând, Fall îi spuse:

— O să vă fie greu să redeschideţi uşa mare.

— Cred că vă înşelaţi, măcar în cazul ăsta, răspunse Smith sigur de el.

Doctorul aprinse lămpile din hol şi cei doi agenţi se apropiară de şeful lor.

— Am lăsat uşa întredeschisă, explică Smith.

— Posibil, zâmbi doctorul, dar cu toate acestea mă tem că n-o veţi putea deschide fără ajutorul meu.

Ela trase din toate puterile dar nu putu să clintească uşa nici cu un milimetru.

Comandă electrică, explică doctorul. Chiar dacă aţi pune umărul toţi trei, tot n-aţi putea-o mişca, nici într-o parte, nici în cealaltă. Şi aici am aplicat una din ideile mele cele bune. O să trebuiască să o brevetez într-o bună zi.

Scoase o cheiţă minusculă din buzunarul vestei şi o introduse într-o gaură aproape invizibilă a uşii grele de stejar. Instantaneu, uşa se deschise de perete.

Vă urez noapte bună, zise Fall din prag. Sper să am plăcerea să vă revăd.

Fiţi sigur că plăcerea va fi şi de partea noastră, răspunse domnul Smith.

Capitolul XII.

DRAGOSTE NESIGURĂ.

Doris Gray era într-o dilemă dureroasă. Ba chiar era. Într-o situaţie oarecum tragică de când fusese deschis testamentul unchiului ei. Şi de altfel se îndoia, încă, de realitatea morţii lui. Dar, viu sau mort, îi lăsase o problemă foarte greu de rezolvat.

Desigur, nu-l detesta pe Frank Doughton, dar era poate încă prea tânără, nu era încă destul de luminată asupra lucrurilor celor mai importante ale vieţii, ale dragostei, ale căsătoriei, ca să hotărască în deplină cunoştinţă de cauză. Astfel că Poltavo, acest gentleman curtenitor şi rafinat, acest conte roman care cunoştea toată Europa, care frecventase societăţile cele mai aristocratice ale marilor capitale, acest om fin, volubil şi spiritual îi făcuse o impresie foarte vie. Veni un moment în care ea n-ar fi putut spune pe care îl prefera dintre tânărul englez şi nobilul cosmopolit.

Ba chiar, luând toate în consideraţie, dacă ar fi trebuit să se hotărască pe loc, balanţa s-ar fi înclinat în favoarea contelui. Îşi mai spunea că unchiul ei nu avea dreptul ca, de dincolo de mormânt, să-i impună un anumit soţ şi chiar simţea o oarecare nemulţumire din cauza aceasta.

De fapt, nici nu dorea încă să se mărite cu orice preţ. Prefera să lase problema nerezolvată. Avea în fiaţă cinci ani până să fie obligată să-şi întrebe inima ce simţea pentru sau împotriva lui Frank Doughton. Îi era drag, avea în el ceva plin de viaţă, ceva care te liniştea, îţi dădea încredere. Era binevoitor, bun, plin de simpatie, da… Dar nu erau oare, unele calităţi pe care nu le avea? De altfel nu s-ar fi simţit prea la largul ei dacă i s-ar fi cerut să numească acele calităţi…

Într-o dimineaţă strălucitoare de aprilie se plimba singură prin Green Park. Era veselfl, căci, în jurul ei, totul, dela coama copacilor până la cel mai mic fir de iarbă, respira

fericirea de a trăi, de a înflori în aerul vrăjit al primăverii în dimineaţa aceea îl întâlni pe Frank. Era şi el atât de fericit, atât de plin de veselie, că ea nu se putu împiedica să simtă ce influenţă binefăcătoare avea asupra ei. O văzuse primul şi grăbise pasul ca să vină în întâmpinarea ei.

— Ascultă, îi strigă el, am nişte veşti grozave!

— Să stăm jos, răspunse ea, arătându-i o bancă din apropiere. Şi acum, hai, spune, care sunt veştile acelea minunate?

Ţi-aduci aminte că domnul Farrington m-a însărcinat să-l găsesc pe moştenitorul lui Tollington?

— Da, şi?

— Ei, află că l-am găsit… Sau aproape, răspunse victorios tânărul. Asta-i nemaipomenit pentru mine, care sunt un detectiv aşa de prost. I-am spus eu domnului Farrington că sunt incapabil să< descopăr ceva interesant. Cu atât mai mult cu cât el nu putea să-mi dea nici un fel de date de la care să fi putut să pornesc. Se ştia numai că bătrânul Tollington avea un nepot, fiul unei surori decedate şi că, în mod normal, averea îi revenea acestui nepot. Dar treaba se încurca şi uite cum: soră aceasta a lui Tollington fusese logodită cu un agent de bursă foarte bogat din Chicago. Ori, în ajunul nunţii, s-a lăsat răpită de un englez, care era primit la ei în casă, dar pe care părinţii ei îl cunoşteau foarte puţin. În general era considerat a fi un om de nimic, venit în America să-şi caute norocul. S-a dovedit totuşi un aventurier de un soi mai puţin obişnuit, pentru că nu numai că a refuzat orice comunicare cu părinţii fetei – deşi ştia că sunt extrem de bogaţi – dar nici măcar nu le-a spus numele lui adevărat. A reieşit mai târziu, din cercetări, că îşi luase un nume fals când venise în America. După asta nimeni nu a mai auzit nimic despre el. Se ştia vag că s-a întors în Anglia împreună cu tânăra lui soţie şi se crede că a reuşit, prin muncă şi perseverenţă, să-şi facă a situaţie destul de bună. Tânăra femeie le scria regulat părinţilor, dar fără să le dea vreodată numele ei nou sau adresa. Trebuiau să-i răspundă

prin mijlocirea anunţurilor din „Times”. În felul acesta n-a fost niciodată posibil să se ajungă la ea direct şi, când i-au murit părinţii iar fratele ei a reluat cercetările, n-a căpătat absolut nici un rezultat. Înţelegi deci, trase Frank concluzia cu oarecare naivitate, că e imposibil să-l descoperi pe cineva căruia nimeni nu-i ştie nici măcar numele.

— Înţeleg, zise Doris. Şi atunci, dumneata ai reuşit acolo unde toată lumea a eşuat?

Încă nu pretind că am reuşit, răspunse el râzând, dar am descoperit ceva important, anume că omu! Care răpit-o pe sora bătrânului Tollington a trăit câţiva ani la Bradley.

— La Bradley! Dar ştiu orăşelul ăsta! Acolo locuieşte lady Constance Dex!

— Da, zise el. Toată lumea pare să-şi fi dat întâlnire acolo… Chiar şi personajul acela…

— Care personaj?

Poltavo. Se pare că e musafirul doctorului Fall… la „Casa Magică”… Toată lumea în Anglia a auzit vorbindu-se de locuinţa asta extraordinară…

— Eu nu sunt toată lumea, '%puse ea; dar nu contează, continuă-ţi povestirea. Cum ai descoperit că soţul ăsta al domnişoarei Tollington a locuit la Bradley?

— Printr-o curată întâmplare! Ştii că şi eu am locuit câţiva ani la Bradley. Acolo l-am cunoscut pe unchiul dumitale. Eram încă un puşti. Dar faptul că am trăit şi eu în acest remarcabil oraş nu m-a ajutat prea mult… N-ai citit de curând în ziare că, fiind demolată o clădire veche în care funcţionase multă vreme poşta din Bradley, s-au descoperit o mulţime de scrisori care alunecaseră într-o crăpătură a peretelui sub cutie şi care, astfel, nu ajunseseră niciodată la destinaţie?

— Parcă am citit ceva, răspunse Doris. Scrisorile erau vechi de patruzeci sau cincizeci de ani, nu?

— Da şi una din ele îi era adresată lui Tollington de către sora lui. În calitate de jurnalist am putut să iau cunoştinţă de scrisoare şi să o copiez. Uite!

Scoase din portofel şi-i citi lui Doris biletul următor: „Dragul meu George, Numai câteva cuvinte ca să-ţi spun că o ducem bine şi suntem fericiţi Am văzut ultimul tău răspuns în „Times” şi sunt foarte mulţumită că am căpătat astfel veşti bune de la tine. Henry îţi urează toate cele bune.

Sora ta iubitoare An»; e”

Bineînţeles, nu e prea mare lucru, reluă Frank împăturind scrisoarea, pentru că bănuiesc că au fost dintotdeauna la Bradley o mulţime de femei pe care le-a chemat Annie, dar, în sfârşit, am făcut primul pas.

— Aşa e, zise ea zâmbind.

— Fapt e, reluă el, că afacerea asta are mare importanţă pentru mine, sau' măcar avea, pentru că – prin mijlocirea unchiului dumitale – încheiasem o înţelegere foarte avantajoasă cu executorii testamentari ai lui Tollington… Da, foarte avantajoasă, repetă el, cu intenţie.

Ea îl privi cu interes.

— Din punctul de vedere al banilor? Întrebă ea.

— Da, în primul rând, dar indirect şi din alte puncte de vedere…

Ah, Doris, adăugă el scăzând vocea, încă n-am avut ocazia să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru termenii din testamentul unchiului dumitale! E groaznic să te crezi obligată să faci ceva împotriva sentimentelor dumitale!

Ea se înroşi uşor şi întoarse privirea.

— Nu pretind în nici un fel să profit de această stare de lucruri. Doresc să vii la mine pentru un singur motiv, cel mai important, singurul care contează şi nu pentru probleme nenorocite de bani…

„Ea nu răspunse. El suspină adânc.

— De aceea, reluă Frank, am sperat să pot fi într-o zi în măsură să aduc femeii pe care o iubesc luxul şi confortul pe care le poate dori…

— Asta n-ar schimba nimic, spuse ea repede.

— O, ba da! Replică tânărul cu vehemenţă, pentru că atunci n-ai mai crede că averea dumitale mă interesează şi

ai înţelege că ceea ce vreau eşti dumneata, numai dumneata!» *

De data aceasta fata întoarse spre el ochii, care erau strălucitori şi mai calzi.».

— Nu reuşesc să-mi dau seama singură ce vreau, zise ea; propria mea inimă e un mister pentru mine. Desigur, am multă simpatie pentru dumneata, dar oare acesta este sentimentul pe care îl aştepţi? Nu ştiu…

— Este… Din cauza altcuiva? Întrebă el cu greutate.

Doris îi evită privirea şi începu să se joace cu mânerul umbrelei.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, în orice caz nimic definitiv…

— Dar posibil? Insistă tânărul.

Există oricând posibilităţi de felul acesta în jurul nostru, răspunse ea parând cu îndemânare lovitura directă… Dar, cred, Frank, că dumneata ai cel puţin tot atâtea şanse ca oricine altcineva…

Înălţă din umeri…

Vorbesc, continuă ea, ca şi cum aş fi o nobilă prinţesă care trebuie cucerită. Crede-mă că nimic nu e mai departe de gândul meu. Nu cred că sunt mândră şi, cu cât trăiesc mai mult, cu atât mai mult apreciez modestia.

Se ridicară şi ieşiră din para El o întovărăşi, îi găsi un taxi şi rămase nemişcat pe trotuar până când maşina se pierdu în depărtare.

Tânăra fată era şi ea emoţionată, dar tot nehotărâtă. Ar fi avut nevoie de o împrejurare gravă, de un şoc puternic şi neaşteptat, care să-i libereze sentimentele ascunse şi să o facă să vadă limpede în inima ei.

Până una-alta, Poltavo avea o mare influenţă asupra ei; prestanţa lui, vocea plăcută, distincţia lui o impresionau din ce în ce mai mulL.

Ajungând acasă, se pregătea să urce în camera ei, când valetul o opri, dându-şi importanţă.

— Aveţi o scrisoare foarte urgentă, domnişoară. Omul care a adus-o a insistat să vă fie înmânată personal şi cât mai curând posibil.

Ea luă mesajul, care purta pe plic numele şi adresa ei, scrise la maşină. Rupse plicul şi găsi în el un al doilea, pe care citi:”Citeşte scrisoarea numai dacă eşti singură. Închide bine uşa şi ai grijă să nu fie nimeni în apropiere”

Şi aceste cuvinte erau dactilografiate. Ea se încruntă. Ce mai era şi misterul ăsta? Totuşi va îndeplini această cerere ciudată. Se încuie în cameră şi deschise cel de al doilea plic… Atunci îşi înăbuşi un strigăt de uimire şi păli, căci în rândurile care de data aceasta erau de mână, recunoscu scrisul unchiului ei. El îi spunea: „îţi ordon să te măriţi cu Frank Doughton de azi în şapte zile. Averea şi viaţa mea depind de aceasta.”»

Era semnat citeţ: „George Farrington” şi, dedesubtul semnăturii, mai era scris: „Arde cu grijă scrisoarea, dacă ţii la mine cât de puţin.”

*

* *

Domnul Smith intră în cabinetul prefectului Poliţiei, care îl chemase urgent.

— Ce vesti îmi aduci? Îl întrebă acesta.

F

— Domnule prefect, acum ştiu multe lucruri despre cazul acesta şi, bazându-mă pe ipoteze solide, deduc şi mai multe.

— Bine, să vedem întâi faptele.

— Primul, domnule prefect, este că Geojge Farrington e încă în viaţă. Cadavrul pescuit în fluviu trebuie să fie cel al spărgătorului rănit în tentativa de furt de la Antrepozitele vămii. Decurge de aici ipoteza că cel de al doilea spărgător nu era altul decât Farrington şi că nu era vorba de furat niscaiva mărfuri, ci de a pune mâna pe hârtiile doctorului Goldworthy, unde se găsesc, probabil, lucruri compromiţătoare pentru Farrington şi în special dovezi ale vinovăţiei lui fată de cineva care nu l-ar ierta.»

— Faci aluzie la lady Constance Dex?

— Da. E clar că Farrington e răspunzător pentru moartea logodnicului lady-ei Dex, el l-a informat pe George Doughton de scan dalul care a atins-o altădată pe această doamnă iar acela, suflet cavaleresc, a plecat imediat în Africa. Sunt convins că toate acestea reieşeau limpede din documentele aduse de doctorul Goldworthy şi Farrington se putea aştepta la o răzbunare imediată şi îngrozitoare a lady-ei Dex.

— Ai dovezi?

— Câteva. Iată, mai ales, o copie a unei scrisori adresată de George Doughton ex-logodnicei lui. E foarte importantă… Şi nu e nevoie să vă spun că a trebuit să recurg la un mijloc violent ca să-mi procur acest document.

Prefectul zâmbi:

— Ştiu, zise el, că presbiţeriul din Bradley a fost spart acum câteva zile şi presupun că de acest eveniment nu este străin credinciosul dumitale Sikes.

— Într-adevăr, răspunse Smith. Dar ajung la cel de al doilea fapt: acela că George Farrington şi şantajistul internaţional Montague Fallock sunt una şi aceeaşi persoană.

Prefectul făcu un gest de surpriză.

— Eşti sigur?

Cred cu tărie. Dispoziţiile testamentului lui Farrington confirmă această opinie: erau date ca să ne îndepărteze de pe urmele lui, dar perfecţiunea cu care erau gândite mi-a dat de bănuit, în plus, noi scrisori de şantaj adresate de curând de către Fallock unor persoane importante au venit să-mi întărească bănuielile.

— Unde se găseşte Fallock în momentul acesta?

— Este găzduit în „Casa Magică”.

— Unde este probabil uşor de arestat, nu?

— Nu chiar aşa uşor, domnule prefect. Casa asta are mai multe secrete decât ne închipuim noi. A fost construită de către un savant şi un om iscusit, adică de un om cum este

Farrington însuşi. Scopul lui principal se vede că a fost cel de a-şi asigura mijloace de fugă în toate împrejurările. Şi sfnl absolut sigur că orice lovitură de forţă din partea noastră n-ar avea alt rezultat decât să-l facă să fugă cine ştie unde... Trebuie să mai aşteptăm.

— Ceea ce nu pot să-mi explic, zise prefectul, este ce l-a determinat să monteze această sinucidere senzaţională şi falsă!

— Totuşi e simplu, răspunse Smith surâzând. Farrington nu se mai simţea în siguranţă; bănuia că îl identific cu Fallock, dar mai ales ştia că îl bănuiesc tare de a fi asasinat pe cei doi oameni care s-au certat în fata uşii lui. Ştim, într-adevăr, că aducea din străinătate» '» meşterii şi specialiştii de care avea nevoie pentru a termina şi perfecţiona amenajarea faimoasei case din Bradley. Începută acum treizeci de ani, construcţia nu a fost complet terminată decât în ultimii ani. Aceste amănunte din urmă sunt cele care au importanţă. Am descoperit că cei doi indivizi ucişi fuseseră chiar în slujba lui pentru lucrări de precizie electrice şi mecanice. Unul era arhitect, celălalt electrician; amândoi fuseseră foarte bine plătiţi şi, la sfârşitul lucrărilor, trimişi înapoi în ţară. Dar, din nefericire pentru ei, au descoperit ce fel de om era patronul lor şi s-au întors în acelaşi timp, deşi fără să fie înţeleşi între ei, să-l oblige să le plătească tăcerea. Farrington-Fallock a recunoscut el însuşi că a surprins cearta lor, aflându-i motivul. Era chiar în dosul uşii. Şi-a dat seama că are pe loc o ocazie excelentă ca să scape dintr-odată de cei care-l ameninţau. A crăpat uşaj-a omorât cu revolverul, a închis, s-a dus şi a pus arma într-un sertar şi a revenit la timp ca să-l primească pe primul agent care a dat fuga... Dar, intrând la el, am simţit clar mirosul de praf de puşcă, 'ce nu avesese timp să se duci din hol aşa de repede.

Lady Dex se găsea şi ea acolo; probabil că a fost martoră la tot.

— Dar de ce era la Farrington?

— Ipoteza mea este că venise ca să capete de la el confirmarea a ceea ce aflase asupra morţii lui George Doughton din documentele aduse din Africă.

— Asta nu explică ce motiv a avut Farrington să dispară în felul în care a făcut-o. Credit avea. Dispunea şi de averea nepoatei lui. Ar fi putut să-ţi încurce toate cercetările; nu e genul de om care sA se sperie uşor.

— Aici, mărturisesc, nu ştiu nici eu ce să cred, spuse domnul Smith. Comedia asta cu sinuciderea nu se potriveşte cu ce ştim noi despre caracterul lui şi se pare că dragostea lui pentru ea este foarte mare. Nu văd ce l-a putut face să acţioneze în felul acesta.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

— O să mă mulţumesc să supraveghez de aproape „Casa Magică”. Am să fac totul ca să-i adorm bănuielile şi să-l atrag afară. Odată ieşit din casa asta blestemată ar trebui să fie foarte isteţ ca să ne scape.

— Şi Poltavo?

— Poltavo s-a întors la Londra. Cred că o sA fie mult mai uşor de luat pe nepregătite. Joacă rolul de agent al lui Farrington şi e nemaipomenit de fudul!

Capitolul XIII.

SUCCESELE LUI POLTAVO.

Poltavo se întorsese, într-adevăr, în oraş şi-şi făcuse deja apariţia în cele mai strălucite saloane din capitală.

Până în clipa aceea, situaţia lui financiară şi rangul lui social dăduseră naştere la diverse bănuieli, aşa încât doamnele prudente ezitaseră mult înainte să-l invite. Se şoptea că titlul lui de conte nu făcea doi bani, că erau înscrişi o duzină de Poltavo în almanahul Gotha2 şi că ai fi putut greu să te lămureşti asupra originii lui. Cât despre el, se ferea să răspundă, sau răspundea prin monosilabe la întrebările care i se puneau discret, în timpul conversaţiilor.

Dar, după scurta lui şedere la Bradley, chiar şi cei mai bănuitori nu mai avură motive să nu-l admită pe picior de egalitate în cercurile cele mai închise ale societăţii. Chiar în

ziua întoarcerii, închirie un apartament superb la Burlington Gardens, cumpără două automobile de mare lux pe care le plăti în bani peşin, făcu numeroase cumpărături de toate felurile şi, ca să spunem aşa, începu imediat să trăiască de parcă ar fi fost dintotdeauna obişnuit cu cea mai mare opulenţă.

Profitase de lecţia severă pe care o primise la „Casa Magică”. Fiara din el fusese îmblânzită în seara aceea de groază în care crezuse că i-a sosit ceasul morţii. Fără să le spună nimic nici doctorului Fall, nici stăpânului său, se hotărâse să-şi modifice planurile şi să se supună – cel puţin în aparenţă.

„O să mă supun”, vorbea el singur, punându-şi ordine în hârtii la biroul lui în stil modern, „da, o să mă supun ţie atâta timp cât o să-mi fie mie de folos, dar, dacă pot să fiu sigur de ceva, sunt sigur că n-o să-ţi mai fac plăcerea să mă vezi la „Casa Magică”.”

Poltavo era deci, pentru moment, burduşit de bani, dar trebuia să acţioneze potrivit ordinelor primite. Cunoştea acum în amănunt organizaţia „Indiscretului”, care avea sute de colaboratori şi 2) Catalogul nobilimii internaţionale,. Anuar genealogic, diplomatic şi statistic, publicat la Gotha (Germania) între anii 1763-l944 (n.t.) corespondenţi în toate ţările, recrutaţi din toate clasele societăţii. Jurnalul însuşi nu aducea cine ştie ce câştig. Dar îşi plătea bine colaboratorii ocazionali şi oferea recompense mai mari decât celelalte ziare pentru orice articol acceptabil.

O mulţime de bărbaţi şi femei, stăpâniţi de dorinţa răutăcioasă de răzbunare asupra vreunui duşman, îi trimeteau tpt soiul de informaţii, care erau publicate – cu oarecare menajamente – dar numai când era vorba de oameni de la care nu se puteau stoarce bani.

Dar foarte adesea primeau scrisori în care era vorba de scandaluri pe care ar fi fost imposibil să le publice în ziar. Cu toate acestea, colaboratorul era plătit întotdeauna. În vreun castel îndepărtat de la ţară, un valet plin de ură sau o

cameristă invidioasă primeau un mandat poştal, dar nu găseau nicodată în coloanele jurnalului frazele lor scrise cu mare osteneală şi pline de fiere.

Din contră, nefericiţii care ajunseseră ţinta acelor dezvăluiri primeau, câteva zile mai târziu, o scrisoare de la misteriosul Fallock în care, cu groază, îşi vedeau date la iveală preţioasele lor secrete. Nu le trecea niciodată prin minte să facă o legătură între scrisoarea de şantaj şi fiţuica murdară pe care o vedeau uneori prin oficiul servitorilor.

Fallock lucra ca un maestru al crimei, îşi vindea tăcerea la preţuri atât de ridicate încât nu s-ar fi putut face o apropiere oarecare între cele două organizaţii.

Dar”Indiscretur nu era alimentat numai de proza servitorească. Adesea, oameni care pierduseră orice sentiment al decenţei şi al omeniei, îşi trădau cu cinism egalii şi chiar prietenii care avuseseră nenorocul să-i jignească într-un fel şi scriau tot felul de amănunte scandaloase despre ei. Uneori trimeteau anonime, dar, când afacerea părea interesantă, emisarii lui Fallock descopereau repede dacă era vorba de fapte reale sau nu. Astfel că sosea imediat scrisoarea obişnuită care propunea un aranjament bănesc, iar victima ieşea, în general, foarte sărăcită din această aventură. Ba încă putea să considere că are noroc dacă scăpa numai cu paguba de bani. Căci ăcest om fără inimă, acest adevărat criminal, mai avea şi altceva pe suflet decât aceste jafuri: numeroase sinucideri recente făcuseră obiectul unor anchete atente şi se descoperise că, în mai multe dintre cazuri, actul disperat fusese cu certitudine determinat de către o scrisoare primită – şi arsă – cu câteva ceasuri înainte de moarte.

Biroul jurnalului nu-şi schimbase înfăţişarea din ziua în care Poltavo intrase în el pentru prima oară. Un singur angajat prime; aici corespondenţa, o făcea pachet şi mergea să o depună la o gar? Din Londra; o oră mai târziu, un alt angajat venea să ia pachetul, pe care-l depunea în

altă parte. Numai după câteva astfel de mutări ajungea poşta în mâna editorului.

În afară de bârfelile destul de neînsemnate care umpleau coloanele ziarului, mai apărea şi un articol de două pagini de informaţii din înalta societate, în care Farrington-Fallock se străduia să dea o oarecare aparenţă de viaţă şi credibilitate periodicului său. Un anunţ inserat în fiecare număr oferea cinci lire sterline pentru orice informaţie interesantă şi, spre ruşinea omenirii, trebuie spus că, uneori, casieria jurnalului plătea la capitolul acesta în jur 'de o mie de lire pe săptămână!

Farrington ar fi trebuit să recunoască că avusese mână bună când îl angajase pe Poltavo. Era instruit, bun cunoscător de oameni şi prudent.

În splendidul lui cabinet de lucru, acesta se gândea la viitor în timp ce îşi examina corespondenţa. Vedea totul în roz şi era foarte mulţumit de situaţia lui actuală, care îi aducea mari profituri cu un minimum de riscuri. În cele câteva ore pe care le petrecuse în tovărăşia lui Farrington, şantajistul îi arătase foloasele pe care le poate trage din câştigurile mărunte.

„Dacă nu poţi scoate decât cinci şilingi de la un muncitor, îi spusese el, nu te da îndărăt, nu dispreţui sumele mici”. În consecinţă, Poltavo examina cu acelaşi interes epistolele urât scrise şi pline de greşeli de ortografie ale cameristelor roase de vicii ca şi bileţelele cu aspect aristocratic trimise de pretinse „bune prietene” ale vreunei doamne din înalta societate, care se făcuse vinovată de cine ştie ce slăbiciune de moment. Împărţea ordonat această corespondenţă îndoielnică, punând la dreapta materialul care putea fi publicat în ziar şi rezervând teancul din stânga pentru o folosinţă mai aducătoare de bani şi ilicită… Dar, dintr-o dată, se întrerupse din îndeletnicirea aceasta, căzu un moment pe gânduri: „Oare e posibil să trebuiască să se mărite de azi în opt zile cu Doughton?” se întrebă el.

Se părea că, într-adevăr, aşa trebuie să fie. Farrington ceruse imperios aceasta, iar în ceea ce-l privea pe Poltavo, nu-i mai rămânea decât să se împace cu soarta…

„Trebuie deci să renunţ la ea?” murmură el. „Nu, e prea frumoasă: o doresc… Nu, ar însemna să mi se ceară prea mult! Să mă las eu dus de nas? Ah, de azi până luni trebuie să mă descurc într-un fel!” în momentul acesta, telefonul de pe biroul lui sună.

— Da? Spuse el şi, recunoscând vocea lui Doris, £aţa îi căpătă imediat o expresie de blândeţe prefăcută.

— Ai putea să vii pe la mine mâine? Întrebă ea.

— Chiar azi… Chiar imediat, dacă vrei…

Interlocutoarea lui păru nehotărâtă o clipă.

— Ei, da, spuse ea, în cele din urmă, mi-ar face plăcere… Am o mică supărare…

— Sper că nu e nimic grav?

— Am primit o scrisoare care mă pune în încurcătură…

— Ah, cred că înţeleg despre ce e vorba: cineva vrea să faci ceva ce nu-ţi place?

— N-aş spune chiar aşa, răspunse fata cu o voce tristă, dar tot ce ştiu este că evenimentele iau o întorsătură care mă sperie. Cunoşti cumva conţinutul acestei scrisori?»

— Da, spuse Poltavo, luând tonul cel mai plin de simpatie posibil, şi am avut nefericirea să fiu tristul ei aducător.

— Şi,… Ce părere ai? Şopti ea după o scurtă tăcere.

— Ştii bine ce părere am, făcu el cu ardoare. Sper că nu te aştepţi să fiu de acord cu ea.

Căldura pe care o puse în aceste cuvinte păru să o sperie pe tânăra fată; ea făcu o sforţare să-i răspundă cu sânge rece.

Vino mâine, spuse ea; aş fi bucuroasă să discut un pic cu dumneata.

Vin imediat.

— Nu, mai bine mâine.

— Ba da, vin imediat.

În minutul acesta el uită de toate pericolele cu care fusese ameninţat la „Casa Magică”. Nu mai simţea decât bucuria vânătorului care presimte că frumoasa lui pradă e gata să-i cadă în braţe. Cinci minute mai târziu sosea la Brakely Square, în salonul lui Doris. Ea era palidă şi tristă; avea cearcăne sub ochi şi trăsăturile îi trădau oboseala.

— Chiar nu ştiu ce să fac, spuse ea; ţin mult la Frank... Dar... Să te hotărăşti aşa... Atât de repede... Pot să-ţi vorbesc cu inima deschisă, domnule conte?

— Poţi să ai încredere deplină în mine.

— Ei bine, deşi am multă stimă pentru el, trebuie totuşi să spun că nu sunt în situaţia să mă mărit imediat cu el.

— Dar cu toate acestea o vei face.

— Cum aş putea să nu mă supun acestei scrisori?

Îi întinse mesajul, pe care el îl luă şi se duse încet spre foc, în care-l aruncă foarte delicat

— Văd că deja nu te-ai supus în toate instrucţiunilor conţinute în scrisoare, spuse Poltavo, zâmbind cu înţeles.

În mod ciudat, gestul acesta, prin care el voise să arate cât de puţină importanţă trebuia dată acestei scrisori, avu un efect contrar. Doris crezu că el acţionase astfel de teama lui Farrington şi, printr-una din schimbările brusce de dispoziţie care îi stăteau în obicei, se supără pe Poltavo pentru această slăbiciune.

— Acum ascultă-mă, zise el cu un ton părintesc, să nu-ţi mai faci nici o grijă; o să faci numai ce îţi place şi să-mi dai voie să aranjez eu lucrurile cu Farrington. E adevărat că el e foarte autoritar şi poate că are motivele lui să te determine să te măriţi cu Doughton, dar în privinţa asta am de gând să mă informez mai exact despre ce e vorba. Până atunci, alungă-ţi grijile şi lasă-te în seama mea.

Ea clătină din cap.

— Nu pot, spuse. Dacă nu primesc în scris de la unchiul şi tutorele meu că renunţă la ce mi-a cerut înainte, trebuie să-i îndeplinesc dorinţele. E groaznic să fiu pusă în asemenea

situaţie! Cum ar putea căsătoria asta să-l ajute, să-l salveze… Aşa cum spune? Poţi să mă faci să înţeleg asta?

— Ai vorbit cu domnul Doughton? Zise el, în loc să răspundă la întrebarea care i se pusese.

— Nu, dar i-am scris. Vrei să vezi copia scrisorii?

El se simţi înecat de o furie surdă şi violentă, dar se stăpâni.

— Cu plăcere.

Ea îi întinse copia. El citi.

„Scumpul meu Frank, pentru un motiv pe care nu-l cunosc, trebuie, se pare, ca nunta noastră, atât de dorită de unchiul meu, să aibă loc săptămâna viitoare. Ştii ce sentimente am în privinţa aceasta: nu te iubesc şi, dacă lucrurile ar fi lăsate la alegerea mea, această căsătorie nu s-ar face. Dar, pentru motive pe care nu ţi le pot explica în acest moment, trebuie să mă supun. Îmi pare extrem de rău că îţi vorbesc astfel, dar îţi cunosc generozitatea sufletească, indulgenţa, marea dumitale putere de înţelegere şi pot fi astfel sigură că nu te vei supăra pe mine pentru că ţi-am dezvăluit tulburarea din inima mea”.

După ce citi această scrisoare, ce cuprindea atâta emoţie şi jenă, Poltavo o puse pe masă şi începu să se plimbe în lungul şi în latul salonului.

— Pe Sfânta Fecioară! Exclamă el dintr-dată cu ardoarea şi accentul meridional caracteristice lui. Dacă ar fi vorba de mine în loc de Doughton, ai mai ezita în felul acesta?

În faţa privirii alarmate a lui Doris îşi înţelese greşeala. Confundase recunoştinţa cu un sentiment mai profund. Într-o străfulgerare îşi dădu seama de sentimentele adevărate ale fetei şi văzu în ele mai limpede decât ea însăşi. Află fără putinţă de îndoială că, la urma urmei, pe Frank Doughton îl prefera. Opri cu un gest cuvintele încurcate pe care ea începuse să le spună.

— Nu e nevoie, declară el. Dar poate că într-o zi o să înţelegi măreţia şi vigoarea sentimentelor mele… Sentimente unice în viaţa mea!

Vocea îi tremura şi poate că, în momentul acela, era chiar sincer. Spusese aceleaşi lucruri deja multor femei de multă vreme uitate, dar de fiecare dată se lăsa dus de natura lui plină de pasiune.

— Acum, adăugă el repede, trebuie să aşteptăm răspunsul domnului Doughton.

— Mi-a şi răspuns, spuse ea. A dat telefon.

— Foarte englezesc lucru, făcu el zâmbind. Şi pe când ceremonia?

— Oh, te rog, strigă ea acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile, de-abia mă simt în stare să accept în principiu dorinţele unchiului meu! -

— Şi totuşi… Când?

— In trei zile. Frank face cele necesare… O să mergem, ezită un moment apoi reluă: o să ne ducem la Paris. Se opri iar, se înroşi, apoi sfârşi: Frank vrea ca… Pentru moment, căsătoria noastră să nu fie decât o formalitate legală…

— Înţeleg, spuse el. Domnul Doughton dă astfel dovadă de o delicateţe pe care o apreciez la întreaga ei valoare.

La cuvintele acestea ea se simţi din nou iritată contra lui Poltavo. Atitudinea lui, pretenţia de superioritate pe care o lăsa să se străvadă, discretul aer de stăpân pe care şi-l lua, îi displăcură. Era chiar un dram de impertinenţă în felul în care aproba, de foarte sus, atitudinea lui Frank.

Ţi-ai pus întrebarea, urmă el după o mică tăcere, ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai mărita cu Doughton, în ciuda dorinţei unchiului dumitale? Care este oare catastrofa teribilă care s-ar abate asupra lui?

— Habar n-am, zişe ea cu sinceritate. De-abia acum încep să înţeleg adevăratul caracter al domnului Farrington. Până acum am văzut în el pe cel mai bun dintre oameni, dar acum…

Se întrerupse, neîndrăznind să-şi spună tot gândul. Poltavo completă spusele ei.

— Acum, spuse el, ştii că e hoţ, rău şi chiar criminal, că se joac.1 de ani de zile – în folosul lui – cu nenorocirile şi

credulitatea»
Aproapelui său. Cred că asta a fost pentru dumneata o descoperire îngrozitoare, domnişoară Gray! Totuşi trebuie să recunoşti, că nu s-a atins de averea dumitale.
— E oribil... Făcu ea cu voce joasă... Şi fiecare zi îmi aduce câte o revelaţie nouă. Mătuşa mea, lady Dinsmore, avea dreptate...
Lady Dinsmore e înţelepciunea personificată... Dar în ce privinţă avea ea dreptate?
— Nu ştiu dacă am dreptul să-ţi repet ce mi-a spus, răspunse Doris scuturând capul; dar, desigur, n-aş face rău. Ei bine, ea l-a bănuit întotdeauna pe domnul Farrington că e amestecat în treburi necurate şi m-a făcut atentă tot timpul.
— E foarte inteligentă, făcu Poltavo. În trei zile! Reluă el cu un aer visător... Ei bine, în trei zile se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Mărturisesc că m-ar fi interesat mai ales ce consecinţe > teribile ar avea pentru Farrington refuzul dumitale.
Nu aşteptă răspunsul şi, înclinându-se, îşi luă rămas bun. „Trei zile" îşi repetă în sinea lui, întordndu-se acasă. „Dar de ce o fi Farrington aşa grăbit să o mărite pe fata asta şi de ce l-a ales pe amărâtul ăsta de jurnalist?'
Se cerea ca problema aceasta să fie examinată cu multă atenţie.
*
* *
În primele două zile Frank Doughton trăi ca într-un vis. Îi era greu să creadă într-atâta feridre, oridt ar fi fost ea de temperată de mărturisirea lui Doris. Ştia că ea se supune împotriva voinţei ei, dar îşi promitea lui însuşi să-i câştige repede dragostea. Era plin de optimism şi de încredere în sine şi în ceilalţi. Vru să-şi întrebuinţeze i» > i > ultimele zile înaintea căsătoriei pentru a clarifica, în măsura posibilului, cazul Tollington, cu ajutorul vechii scrisori găsite în fostul birou al poştei. Cercetase cu grijă registrele de

stare dvilă şi notase toate persoanele care purtau prenumele Annie. Dar erau sute şi, mai mult, unele nid nu figurau în registre, fie că nu purtaseră acest nume dedt de alint, fie că, fiind căsătorite, numai soţii lor fuseseră înscrişi…

Găsi totuşi unul sau două indidi, pe care încercă să le completeze. Dar gândurile îi fugeau în altă parte în aceste ore premergătoare nunţii şi de-abia reuşea să-şi facă treburile, obişnuite.

După ce îşi termină articolul pe care trebuia să îl compună pentru ziarul la care lucra, cu două zile înaintea datei fixate pentru căsătorie îl duse el însuşi la directorul „Monitoruhic. Acesta Q felicită.

— Cred că nu mai trebuie să ne bizuim pe articolele dumitale o bucată de vreme, îi spuse acest om cumsecade, surâzând.

— Nu mult timp, răspunse Frank. Nu văd de ce ar trebui să mă obişnuiesc cu lenea sub pretext că m-am însurat. Viitoarea mea soţie are o avere mare, e drept, dar am intenţia să nu folosesc nici un bănuţ din ea pentru nevoile mele personale.

— Bravo! Făcu directorul, bătându-l cu familiaritate pe umăr. Bine zis! Bărbatul care trăieşte din averea nevestei e un om de nimic.

— Asta e şi părerea mea, zise Doughton.

Coborând din cabinetul directorului se uită la ceas. Era ora nouă şi încă nu cinase. Se hotărî să se ducă să ia o masă uşoară într-un restaurant din Soho şi să se culce devreme. Avusese o zi grea, iar cea de mâine se anunţa încă şi mai obositoare. În faţa clădirii ziarului aştepta o maşină luxoasă cu vopseaua strălucind de nouă ce era. Şoferul îl salută.

Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi cumva domnul Frank» * *» Doughton?

— Da, răspunse surprins tânărul.

— Am primit ordinul să vin să vă iau.

— Să mă iei? Din partea cui?

— Din partea lui sir George Frederick.

Sir George Frederick era un membru influent al Parlamentului, dar Frank Doughton mi-şi aducea aminte să-i fi fost prezentat…

— Dar, zise el în cele din urmă, aş putea să ştiu ce doreşte sir George Frederick de la mine?

— Cinci minute de discuţie, mi s-a spus, îl informă şoferul. Tânărul ezită, dar n-ar fi fost politicos să nu răspundă cererii unui asemenea om. De altfel, se gândi că nu-l îndepărta prea mult din drumul lui. Deschise portiera şi se urcă. Dar, intrând în maşină, constată că era deja cineva înăuntru.

— Ce e… începu el. Nu putu să termine, o mină puternică îl apucă de gât şi fu împins violent în fundul automobilului, care luase viteză.

Capitolul XIV.

VILA DE PE COLINĂ.

După o noapte de insomnie, lady Constance Dex coborî să ia micul dejun cu fratele ei. Reverendul Jeremiah Bangley, om gras şi vesel, care-şi petrecea mai multă vreme la Londra decât pe la presbiteriu, fu foarte surprins să o vadă pe lady Constance apărând în sufragerie la o oră aşa de matinală. Nu era totuşi omul care să se uimească atât de uşor; era mai degrabă în firea lui să întâmpine evenimentele cele mai extraordinare ca pe nişte simple întâmplări ale vieţii de zi cu zi. Cu toate acestea, fu zdruncinat din apatie când văzu că sora lui i-o luase înainte la masa de dimineaţă.

— Ce ti s-a întâmplat, Constance? De ani de zile n-ai mai coborât atât de devreme!

— N-am putut închide un ochi toată noaptea, răspunse ea, servindu-se cu şuncă. Cred că o să mă duc la Moor Cottage, să scriu ceva…

Reverendul făcu o strâmibătură.

— Întotdeauna am fost de părere, spuse el, că domnul Farrington n-a fost prea inspirat când ţi-a oferit vila asta…

Aşteptă un răspuns, care nu se făcu auzit. Atunci urmă:

— E aşa de groaznic de izolat, chiar în vârful dealului, departe de locurile mai populate. Mereu mi-e frică, dragă Constance, să nu te atace într-o zi vreun vagabond…

Aceste temeri erau întemeiate. Moor Cottage, vilă frumoasă cu un etaj, fusese construită de către proprietarul”Casei Magice”. Era destinată să fie folosită în chip de casă de vară şi avea toate avantajele pe care le poate oferi un loc de pustnicie, întrucât drumul care aj ungea până acolo nu mai era călcat de nimeni de când încetase exploatarea uzinei din Bradley.

Cu mulţi ani în urmă, când pe sub câmpie şi pe sub colină treceau numeroase tuneluri, când, în jurul coşului înalt al uzinei, la mai puţin de un kilometru depărtare, un sat întreg de mineri furnica de oameni, Moor Cottage se afla chiar în mijlocul lucrărilor. Dar sub pământurile necultivate nu se mai găsea nici un gram de staniu sau plumb şi, în mijlocul părăsirii generale, numai vila îşi păstra aspectul îngrijit şi cochet.

Proprietarul „Casei Magice” o construise, o amenajase şi o mobilase cu deosebită grijă; Apoi, într-un moment în care-: dădea cele mai mari dovezi de stimă lady-ei Constance Dex, i-o oferise în dar. Acolo, în micile saloane luxoase, rămânea ea adesea faţă în faţă cu amintirile.

— E un loc destul de singuratic, recunosc, îi spuse ea fratelui ei, dar ştii bine că nu sunt o femeie fricoasă şi, de altfel, o să fie şi Brown» * ' t primprejur.

Reverendul reluă lectura din „Times”. După un timp lăsă jos ziarul.

— Dar cine o fi oare acest domn Smith? Întrebă el.

— Smith? Care Smith?

— Un detectiv, cred, care ne-a onorat de mai multe ori cu irizitele lui.

— Nu te înţeleg…

Vreau să spun că a venit aici, la Bradley. S-o fi descoperit, în sfârşit, ceva necurat în „Casa Magică”?

Dacă ar fi fost ceva la mijloc, s-ar fi aflat încă de acum zece-douăzeci de ani…

El ridică din umerii largi.

— N-am eu o părere prea grozavă despre constructorii ăştia prea pricepuţi, zise el.

Lady Constance se ridică, fluturând din mână în semn de la revedere.

— Nu prea se întâmplă des să ai tu o părere bună despre ceva ce iese din limitele obişnuitului, răspunse ea apropiindu-se de fereastră. Văzu în curte trăsurica, cu calul deja înhămat şi cu valetul Brown aşteptând netulburat pe capră.

— O să mă întorc pentru prânz, zise ea.

Reverendul o privi cum se urcă în trăsură, cu o mapă mare sub braţ. Ceea ce nu ştia, era că în această mapă se aflau scrisorile şi jurnalul personal pe care doctorul Goldworthy le adusese din Congo. Numai în singurătatea absolută de la Moor Cottage regăsea lady Constance atmosfera vrăjită pe care frazele dureroase, înscrise cu litere de foc în inima ei, o creau din nou pentru ea. Acolo ţesea ea, în voia ei, arzătoare planuri de răzbunare.

Moor Cottage era nelocuit. Îşi deschise singură uşa de la intrare, în jurul căreia atârnau ramuri înflorite de trandafiri.

— Poţi să deshami, îi spuse ea lui Brown. Rămân aici cam două ore.

Valetul făcu o plecăciune. Era obişnuit cu excursiile de felul acesta şi avea mare răbdare. Duse trăsura un pic mai la o parte, lângă barieră. Exista un mic grajd în spatele vilei, dar nu era folosit niciodată. Deshămă, legă calul de barieră şi se aşeză pe iarbă, să-şi citească în linişte ziarul preferat. Era o fiţuică plină de bârfeli şi de povestiri despre greşelile şi prostiile pe care le fac oamenii care au nefericirea de a tine servitori. Brown nu citea cu uşurinţă şi» coloanele „Indiscretului” aveau cu ce să-l ţină ocupat trei sau patru ceasuri.

După o oră, totuşi, avu impresia că este strigat, se ridică, se duse până la uşa de la intrare. Acolo stătu să asculte, dar, neauzind nimic, se întoarse să se aşeze pe iarbă. Timp de patru ceasuri nu avu alt subiect de meditaţie în afara greşelilor dezastruoase ale claselor sus-puse, dar plăcerea lui fu întunecată de lipsa din ce în ce mai neplăcută a mesei de prinz. În sfârşit, foamea îi învinse răbdarea.

Se ridică, se duse să înhame calul, după care începu să plimbe trăsura prin faţa ferestrei salonaşului în care stătea de obicei lady Dex. Dar trecu încă o jumătate de oră înainte să îndrăznească să se manifeste mai hotărât. Până la urmă, se duse şi bătu la uşă.

Nici un răspuns. Bătu din nou. Tot nimic. De-a dreptul alarmat, se duse şi se uită pe fereastră. Zări o mulţime de hârtii răspândite în toate părţile, un scaun răsturnat şi o călimară vărsată… Intră în panică şi încercă să deschidă uşa, dar era încuiată pe dinăuntru. Se duse la fereastră, dar şi ea era închisă. Se pregătea să spargă geamul ca să poată intra, când auzi un zgomot de motor. O maşină se opri în faţa porţii şi din ea coborî domnul Smiţji.

Brown îl văzuse deja pe detectiv cu ocazia vizitelor lui dinainte şi sosirea lui subită i se păru o binecuvântare cerească.

— Unde e lady Constance? Întrebă repezit Smith.

Omul arătă vila cu o mână care tremura.

În casă, zise el… Dar, degeaba am bătut, nu răspunde… Iar salonul e în mare dezordine.

Îl conduse pe poliţist la fereastră. Domnul Smith îi ordonă să se dea câţiva paşi înapoi, apoi sparse un ochi de geam lovindu-l cu bastonul lui de ebonită, băgă mâna şi răsuci mânerul, sări în casă pe fereastră. Trecu repede prin toate camerele, dar nu o găsi nicăieri pe cea pe cate o căuta.

Ridică de pe covor o bucăţică de panglică, smulsă cu siguranţa de pe rochia lady-ei Dex.

— Şi aici! Ţipă Ela, care intrase în urma lui. Arăta cu degetul urma unei mâini însângerate pe una din hârtiile

care acopereau masa.

— Pe aici a trecut Farrington, zise Smith, dar pe unde o fi ieşit?

Îl interogă pe Brown, care se arătă foarte sigur pe ce spune.

— Domnule, zise el, este absolut imposibil să fi ieşii cineva din vilă fără să-l văd eu. Nu numai că vedeam toată casa din locul în care stăteam, dar aveam sub ochi şi toată coasta dealului.

— E vreun colţişor pe care nu ni l-ai arătat?

— Numai şopronul… Unde băgăm trăsura când plouă…

Şopronul cuprindea un loc pentru trăsură şi un mic grajd.

Porţile nu erau prevăzute cu încuietori. Într-un colţ zăcea un maldăr de fân. Domnul Smith se apropie de el, apoi dintr-odată făcu un salt şi îl apucă de guler pe un om care dormea, culcat în fân.

— Poate ai bunătatea să-mi explici ce faci aici? Îl întrebă el pe cel prins astfel, apoi scoase un strigăt de uluire, pentru că omul cu ochii împăienjeniţi de somn, pe care îl ţinea, nu era altul decât Frank Doughton.

— Ciudată poveste îmi spui dumneata aici, zise domnul Smith.

— Sunt de acord cu asta, răspunse Frank Doughton şi mi-e aşa de somn că nici acum nu ştiu dacă ce v-am povestit sunt visurile mele sau realitatea.

— În rezumat spui că ai fost răpit cu o maşină noaptea trecută, la Londra, că ai fost condus afară din oraş, că ai fost dus cu maşina mai multe ore şi că azi de dimineaţă, devreme, ai reuşit să sari din» ' * > maşină într-un moment în care îşi încetinise mersul.

— Chiar aşa… Şi n-am nici cea mai mică idee de locul în care mă aflu. N-aţi putea să mă lămuriţi?

— Eşti chiar lângă Bradley… Şi mă miră foarte tare că nu recunoşti un loc în care ai locuit!

— Ce idee ciudată să mă aducă aici! Se uimi Frank.

Ar fi interesant, într-adevăr, să descoperim motivul acestei răpiri, declarăSmith.

— Ah, exclamă tânărul Doughton, oare nu voiau să mă ducă la faimoasa „Casă Mfigică”?

Poliţistul clătină din cap.

— M-aş mira, zise el. Îl bănuiesc mai curând pe simpaticul Poltavo că a dat lovitura asta de capul lui şi că a luat-o încoace ca să facă să cadă bănuielile asupra proprietarilor”Casei Magice*… Dar cum ai făcut să intri aici?

Eram la capătul puterilor, răspunse Frank. Într-o ultimă tresărire de energie am reuşit să-i las în urmă pe cei care mă fugăreau, dar, de îndată ce am ieşit din raza vederii lor, am crezut că o să cad ca un pietroi. Am văzut vila asta şi, după ce am bătut degeaba la uşă, m-am aruncat în fân aici sub şopron şi am adormit pe. Loc.

Domnul Smith nu făcu nici un comentariu la această povestire; era un nou mister care se adăuga la celelalte.

— N-ai auzit nimic în timp ce te odihneai aici? Mai întrebă el.

— Absolut nimic.

Vreau să spun, vreun zgomot de luptă, de exemplu, sau un strigăt de femeie…

Ii povesti despre dispariţia misterioasă a lady-ei Dex.

— Nu poate fi decât în casă, zise Doughton.

Reveniră la vilă şi o luară de la capăt cu cercetările. Etajul era format dintr-un dormitor şi un salonaş, în care se afla un pian. Dar examinarea cea mai atentă a locurilor nu dădu nici un rezultat. Lady Constance Dex dispăruse de parcă o înghiţise pământul. Nu se descoperi nici o trapă nicăieri, aşa că domnul Smith rămase de data aceasta, complet nedumerit.

— Este totuşi ştiut, îi spuse el colegului său Ela, că materia ocupă loc în spaţiu, lady Dex este deci pe undeva, măcar cu trupul; nu se poate să se fi evaporat, să se fi topit în aer. Nu plec de aici până când nu o găsesc.

Ela căzuse pe gânduri.

Vă aduceţi aminte, întrebă el dintr-odată, de medalionul pe care l-am găsit asupra unuia dintre cele două cadavre din Brakely Square?

— Da, zise domnul Smith, scoţând micul obiect din propriul lui buzunar.

— Vreţi să vă uitaţi la inscripţia din el?

Se apropiară de fereastră şi examinară împreună cuvintele: Mor: Cot God Sav the Keng

— Poate e aici vreo indicaţie, zise Ela. E clar că primele două cuvinte desemnează probabil Moor Cottage.

— Într-adevăr, se bucură domnul Smith, nu mă gândisem la asta. Omul acela descoperise un secret privitor la casa asta şi încerca să i-l vândă lui Farrington. Cât despre cel de al doilea rând, mărturisesc că nu-i înţeleg semnificaţia.

— Cu siguranţă că înseamnă şi asta ceva, afirmă Ela. După cum vedeţi, celui de al doilea cuvânt îi lipseşte o literă iar King este ortografiat Keng…

Cei doi poliţişti aşteptară sosirea reverendului, pe care se dusese să-l aducă vizitiul Brown. Domnul Jeremiah Bangley nu părea din cale afară de speriat.

— Am avertizat-o de multe ori pe sora mea la ce pericol se expune venind singură aici, declară el.

— Nu vă vine nici o idee despre o explicaţie posibilă? Reverendul clătină din cap. Nu prea cunoştea vila, în care de altfel nici nu pusese piciorul vreodată. Era un om prea puţin curios şi care îşi dădea rareori osteneala să-şi vâre nasul în treburile altora.» > *

Puţin după aceea îşi făcu apariţia şi poliţia locală.

— Presupun că ar fi bine să-l ţinem pe tânărul acesta la dispoziţia noastră, zise şeful de post din Bradley.

— La ce bun? Întrebă domnul Smith. Ce-am câştiga arestându-l? Nimic nu arată că ar fi amestecat în treaba aceasta şi sunt gata să garantez eu însumi că e un om de bună credinţă.

Apoi, adresându-se lui Doughton, reluă:

— Lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face, dragă prietene, ar fi să te întorci la Londra. Ai nevoie de odihnă. Toate astea nu sunt un preludiu plăcut la căsătoria dumitale… Care trebuia să aibă loc mâine, nu-i aşa?

— Da, zise Frank.

— Mă întreb dacă nu cumva capcana în care ai fost atras nu are vreo legătură cu nunta. Cunoşti pe cineva care ar avea interes să o împiedice?

Frank ezită.

— Nu-mi place să acuz cu uşurinţă, zise el, după o scurtă tăcere, dar cred că Poltavo…

— Ei, Poltavo?

— Da, am impresia că domnişoara Gray nu îi este indiferentă…

Nu amesteca numele lui Doris cu inima uşoară în afacerea > aceasta, dar trebuia să încerce să ajute eforturile simpaticului şef al Siguranţei.

— Aşa e, zise acesta din urmă, lui Poltavo i-ar fi de folos să te îndepărteze… Povesteşte-mi exact ce ai păţit în maşina aceea.

Frank îi relată pe scurt împrejurările în care fusese capturat.

— În maşină erau doi bărbaţi, spuse el în încheierea istorisirii. Când m-am văzut prins, mi-am zis că nu prea am şanse să scap. Maşina mergea cu o viteză nebună, fără să ia în seamă semnalele poliţiştilor de pe drum. De cum am ajuns în cartierele mărginaşe, cei doi paznici au tras la geamuri un fel de perdeluţe şi au aprins înăuntru o lămpiţă electrică. Erau amândoi mascaţi. Cred că erau străini. Unul din ei ţinea în mână un pistol mare, de care părea dornic să se folosească dacă aş fi îndrăznit să mă împotrivesc.

N-am putut deci să-mi dau seama încotro am luat-o, dar, după ce am mers multă vreme, au deschis un geam, fără să ridice perdeaua şi am simţit miros puternic de verdeaţă, ca la ţară. Deci ajunsesem foarte departe de Londra. Cred că la un moment dat am adormit în maşină, pentru că mi s-a

părut că s-a făcut ziuă dintr-odată; mi-a venit ideea bună să mă prefac că mai dorm. Am văzut printre gene că omul cu pistolul dormita şi celălalt sforăia de-a binelea.

Mi-am dat seama ce şanse mi se ofereau: maşina mergea acum mult mai încet. La fiecare portieră era câte un mâner, dar bineînţeles că era mai uşor să o manevrez pe cea care era mai aproape, deşi era chiar lângă omul cu pistolul, care era aşezat în faţa mea, pe strapontină.

M-am hotărât brusc, am sărit într-o parte, am deschis şi m-am aruncat afară cât ai clipi. Din fericire sunt foarte obişnuit să sar din mersul autobuzului.

M-am trezit într-un câmp deschis şi, instinctiv, m-am îndreptat spre un pâlc de copaci pe care îl vedeam la o depărtare de cam o jumătate de milă. Am avut noroc că terenul, care părea uniform, era în realitate puţin vălurit, aşa că m-am pus la adăpost înainte ca cei doi gardieni să-l poată face pe şofer să înţeleagă ce s-a întâmplat. Tot fugind, am ieşit o secundă în raza lor de vedere şi au tras în mine, dar nu au reuşit să mă atingă. Am reuşit să-i fac să-mi piardă urma şi au încetat să mă mai urmărească. Şi atunci am zărit vila» * asta. Asta e tot.

Reverendul şi Doughton se întoarseră împreună la Bradley, lăsându-l pe domnul Smith să-şi urmeze cercetările. Din păcate, ele nu aduseră nimic nou.

— Singura presupunere logică, spuse în sfârşit detectivul, este că lady Dex s-a strecurat fără zgomot afară din vilă şi s-a îndepărtat pe tăcute în timp ce Brown citea. Poate că s-a şi întors foarte liniştită la presbiteriu.

Dar domnul Smith nu se mulţumea doar cu atâta. În străfundul sufletului simţea că această speranţă e deşartă. Uşile încuiate pe dinăuntru; urma însângerată de pe masă, dezordinea din încăperea în care lucrase lady Dex, totul spunea că o scenă tragică se desfăşurase acolo.

— Orice ar fi, lady Dex este pe undeva, într-o rază de până la patru mile şi chiar dacă ar trebui să desfac”Casa Magică” piatră cu piatră, Capitolul XV.

CĂSĂTORIA LUI DORIS.

Ziua căsătoriei lui Doris Gray sosise. Cerul era strălucitor şi aerul înmiresmat. Tânăra fată, stând la fereastra deschisă care dădea spre grădina din Brakely Square, îşi simţea sufletul plin de gânduri încurcate, care se băteau cap în cap.

„într-un fel, se gândea ea, e mai bine că evenimentele mă împing din urmă, pentru că, dacă ar fi trebuit să hotărăsc eu…” în ajun primise de la logodnicul ei o telegramă, care, spre marea' ei surprindere, era trimisă din Bradley. Fără să-şi dea seama bine de ce, fusese oarecum nemulţumită să vadă că el putea să plece şi să se ocupe de treburile lui obişnuite chiar în ajunul căsătoriei. Presupuse că această călătorie era legată de cazul Tollington, dar se gândi că el ar fi trebuit să fi stat mai aproape de ea în împrejurările de faţă. Poltavo s-ar fi arătat, fără îndoială, mai drăgăstos dacă ar fi fost în locul lui Frank. Venise să o vadă în cursul zilei şi evitase cu delicateţe orice aluzie la ceremonia de a doua zi. Dar, chiar dacă nu spunea nimic, figură lui era grăitoare: avea un aer groaznic de nefericit. Încercase o mare milă pentru el, pentru sinceritatea durerii lui mute şi pentru dezinteresarea lui…

Revedea în faţa ochilor figura crispată a bietului îndrăgostit alungat, când camerista ei o trezi din visare:

— Domnul Debenham se află în salon, domnişoară.

Domnul Debenham? Făcu Doris cu un aer absent. Ah, da, notarul; spune-i că vin imediat îl găsi pe omul legii plimbându-se prin salon, cu mâihile la spate şi cu o figură preocupată. O salută respectuos.

— Aţi aflat deja, îi spuse, că am obligaţia să asist la nunta dumneavoastră. Trebuie cu ocazia aceasta, imediat după cununie, să vă înmânez cheile safe-ului unchiului dumneavoastră de la Banca de Depuneri. Am aici o listă care indică exact suma valorilor care sunt depuse acolo.

Puse hârtia pe masă.

— Veţi putea verifica totul în linişte, dar, în mare, sumele în cauză trebuie să se ridice la opt sute de mii de lire, moştenire de la tatăl dumneavoastră care a decedat când eraţi copil mic, nu-i aşa?

— Da.

— Sumele constau în acţiuni cât se poate de sigure, la care va trebui să încasaţi cu siguranţă şi o grămadă de câştiguri din trecut. Domnul Farrington a ales, cu toate sfaturile mele potrivnice, acest mod mai neobişnuit de a vă pune averea la adăpost. Mi-a împărtăşit ideea aceasta a lui încă de acum şase ani şi am tot încercat să-l fac >» să renunţe la ea. Nu am avut dreptate, pentru că, imediat după ce şi-a pus-o în aplicare, a avut pierderi enorme în afaceri şi, deşi cinstea sa era mai presus de orice bănuială, s-ar fi ivit poate teama că falimentul societăţii Canadian-Pacifics ar fi putut împinge pe căi greşite, pe cineva mai puţin tare decât domnul Farrington.

În orice caz, în momentul de fată nu-mi rămâne decât să-mi îndeplinesc misiunea şi am venit în dimineaţa aceasta să vă întreb în plus dacă unchiul dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre milionarul Tollington, căruia îi era unul dintre executorii testamentari, dar, după câte ştiu, nu îi administra moştenirea. Doris păru foarte uimită.

— E ciudat că mă întrebaţi aşa ceva, răspunse ea, pentru că tocmai logodnicul meu se osteneşte din răsputeri să-l găsească pe moştenitorul necunoscut a lui Tollington.

— Da, ştiu, răspunse domnul Debenham. Mi-am permis să discut cu dumneavoastră despre aceasta pentru că am primit de curând câteva note de la ceilalţi executori testamentari care trăiesc în >

America şi, după ultimele ştiri, ne putem teme că eforturile viitorului dumneavoastră soţ vor rămâne zadarnice, dacă nu-l f» descoperă pe moştenitorul despre care e vorba în patruzeci şi opt de ore.

— Da şi pentru ce?

— Dispoziţiile testamentare ale domnului Tollington sunt foarte originale, zise omul legii. Averea lui, după cum ştiţi…

— Nu, nu ştiu nimic, nu sunt de loc la curent.

— Atunci o să vă explic, răspunse el zâmbind. Averea trebuie să fie împărţită între moştenitor şi soţia lui.

— Şi dacă nu e însurat?

— Fn cazul acesta jumătate din avere va aştepta până la căsătoria lui. Dar o altă dispoziţie prevede că acest moştenitor trebuie să se facă cunoscut până în treizeci de ani de la moartea lui Tollington.

Ori acest termen de treizeci de ani expiră mâine.

Bietul Frank, spuse gânditoare Doris. Şi el care făcea atâtea eforturi să descopere noi indicii! Deci, dacă nu-l găseşte pe acest misterios necunoscut de azi până mâine, n-o să capete prima!

Nu cred, zise domnul Debenham, pentru că nu ar putea îndeplini condiţiile la timp. Tocmai din cauză că ştiam cât îşi dă interesul domnul Doughton pentru cazul acesta, am venit să vă previn. Mă întrebam deasemenea dacă nu cumva unchiul dumneavoastră nu v-a făcut vreo mărturisire mai importantă despre aceasta.

— Oh! Domnule Debenham! Vă puteţi închipui că unchiul meu ar fi putut să ştie şi să-mi spună cine este faimosul moştenitor, fără să facă imediat publice aceste lucruri?

Vă rog, nu mă învinuiţi de gânduri atât de negre, ripostă notarul. N-aş pretinde nici o secundă că-l bănuiesc pe domnul Farrington de aşa ceva, dar ştiu că era foarte priceput, socotit şi chiar viclean, astfel că m-am gândit că poate v-a spus unele lucruri, ce i-ar fi permis soţului dumneavoastră să câştige recompensa foarte importantă care a fost promisă…

Ea negă cu capul.

— Nu, spuse; nu mi-a vorbit niciodată de asta şi nici de vreo altă problemă secretă; de altfel nu era foarte comunicativ şi vorbea întotdeauna puţin, deşi, în fond, sunt sigură că avea multă afecţiune pentru mine.

I se umplură ochii de lacrimi la amintirea bunătăţii unchiului ei, dar, pe de altă parte, se simţea un pic umilită de obligaţia pe care i-o creaseră ultimele dorinţe ale domnului Farrington, aşa că la înduioşare se adăugă şi puţină nemulţumire.

— Ei, asta este tot, zise domnul Debenham. Vă văd după masă la iofâciul de stare civilă… Şi, până atunci, daţi-mi voie să vă fac cele mai sincere urări de fericire…

— Mulţumesc, zâmbi Doris.

„O mai fi având cineva o căsătorie atât de lipsită de poezie şi de obişnuită?” se gândea Doris câteva ore mai târziu, ducându-se cu taxiul la oficiul de stare civilă. Ca atâtea alte fete, visase şi ea ziua minunată în care va intra într-o biserică mare, în sunet de orgă, sprijinindu-se poate de braţul unchiului ei… Şi iată că lotul se mărginea la un drum plicticos, la un local întunecos, la o semnătură dată pe o masă prăfuită!

Frank Doughton o aştepta pe trotuar. Domnul Debenham, însoţit de un ajutor de notar, sosi după câteva clipe. Ceremonia fu scurtă şi neinteresantă. Doris Gray deveni doamna Doughton aproape fără să-şi dea seama de schimbare.

— Nu ne mai rămâne decât să mergem împreună Ia biroul Băncii de Depuneri, zise domnul Debenham la ieşire. O să

vă deschideţ i safe-ul şi, dacă binevoiţi să-mi daţi împuternicirea, o să mă ocup de administrarea averii dumneavoastră.

Frank rămase deosebit de tăcut pe toată durata parcursului şi Doris îi fu recunoscătoare. Sufletul îi era năpădit de frământări: se trezise soţia unui bărbat pentru care avea o simpatie, desigur, dar pentru care nu simţea dragoste. Ce o supăra poate cel mai tare, era că altcineva alesese pentru ea. Se uită la Frank cu coada ochiului: nu părea mai fericit decât ea. Cine ştie ce se va alege dintr-o căsătorie începută atât de bizar?

În faţa clădirii impunătoare a Băncii de Depuneri şi Consem naţiuni toată lumea se dădu jos din maşină. În cabinetul direc torului avu loc o scurtă discuţie cu domnul Debenham şi apoi, în timp ce traversau din nou holul, apăru de undeva contele Poltavo Se înclină adânc în faţa proaspetei căsătorite, strânse mâna lui Frank şi îi adresă un mic salut lui Debenham.

— Conform dorinţelor exprimate de domnul Farrington puţin înaintea dispariţiei sale, contele Poltavo trebuie să asiste şi el la deschiderea safe-ului, anunţă notarul.

Frank nu putea deci să se opună prezenţei contelui; încerca de altfel să fie drept faţă de el, închipuindu-şi ce trebuia să simtă dacă o iubea cu adevărat pe Doris.

Un funcţionar de bancă în livrea îi conduse la subsol, prin nenumărate coridoare, până într-un compartiment boltit în care se afla un safe de mici dimensiuni. Atât de mic, chiar, remarcă Frank, încât era greu să-ţi imaginezi că ar putea conţine o mare avere. Domnul Debenham vârî cheia în broască şi deschise; cei de faţă, rămaşi în spatele lui, nu puteau să vadă ce e înăuntru. Dintr-odată el se întoarse spre ei şi cu o voce gâtuită strigă:

— Safe-ul e gol!

— Gfil! Exclamă Doris.

— În afară de asta, zise notarul întinzându-i tinerei un plic. Ea îl deschise iute şi citi cu voce tare: – > „Scumpa mea

Doris, am fost, din nenorocire^ silit să întrebuinţe averea ta la realizarea propriilor mele afaceri încearcă să mă ierţi, dar îţi ofer mai mult decât ai pierdut, dându-ţi un soţ…”

Se întrerupse şi zise:

— Zău că nu'ânţeleg nimic!

Întoarse foaia şi urmă: „un soţ, Frank Doughton, care este-moştenitorul milioanelor Tollington, aşa cum a fost şi tatăl său înaintea Iul Toate dovezile identităţii lui şi ale legăturilor de rudenie sunt strânse într-un plic sigilat, însemnat cu litera C şi încredinţat domnului Debenham”

Scrisoarea era semnată „G. Farrington”.

Notarul fu primul. Care-şi recăpătă stăpânirea de sine.

— Într-adevăr, am în posesia mea plicul la care se referă domnul Farrington, spuse el. Este scris pe el că trebuie deschis numai la primirea unor instrucţiuni precise… Daţi-mi voie să vă felicit, domnule Doughton.

Acesta asculta ca într-un vis. El, moştenitorul fabuloaselor ' t milioane Tollington; el, fiul lui George Doughton! O fulgerare de lumină îi trecu prin creier.

Annie, aceea pe care o căutase atâta, era propria lui bunică! Între toate femeile care purtaseră acest nume, de ce nu se gândise nici o clipă la mama tatălui lui?

N-avea decât amintiri nelămurite despre doamna cu figură blândă care murise în timp ce era el la colegiu. Scoase o exclamaţie, dându-şi seama că acelaşi moment care-l făcea pe el bogat o ruina pe tânăra sa soţie. Se apropie de ea şi, în timp ce Poltavo îi privea cu un mic zâmbet hidos, Frank o apucă pe Doris de mână:

Nu-ţi face griji, zise el; unchiul tău a avut probabil nevoie momentan de o sumă mare… Îţi va fi înapoiată.

— Nu e vorba de asta, şopti ea; ceea ce mă îndurerează, este obligaţia de a mă lua de nevastă pe care ţi-a impus-o unqhiul meu. Nu sunt supărată că mi-a risipit averea; banii nu înseamnă nimic pentru mine. Dar s-a servit de tine şi de mine ca de nişte instru- r 9 y mente: te-a făcut să cazi într-o capcană folosindu-mă pe mine ca momeală… O, ce ruşine!

' îşi acoperi faţa cu mâinile… După ce-şi veni în fire, Frank o Conduse la maşină. Contele Poltavo îi privi cum se îndepărtau, clipind cu răutate din ochi.

— Ce om iscusit, Farrington ăsta! Îi spuse el notarului.

I – Da, răspunse acesta cu răceală, dar închisorile Angliei gem de persoane înzestrate cu felul acesta de iscusinţă. ' [Şi se îndepărtă fără să mai adauge nici un cuvânt.

Capitolul XVI.

DUCELE DE AMBURY.

Domnul Smith juca golf la Walton Heath, când i se comunicară printr-o telegramă rezultatele deschiderii safe-ului. Se întoarse numaidecât în oraş, merse să-l ia pe colegul lui Ela şi îl duse să ia prânzul la Fritz Hotel.

Toată afacerea e cât se poate de clară acum, îi spuse el. Dispariţia lui Farrington se explică şi îi citesc motivele de parcă ar fi scrise pe o firmă luminoasă.

— Nu pot să spun că e şi cazul meu, răspunse Ela.

Atunci o să demontez în bucăţi în fata dumitale această t • superbă maşinaţie, reluă domnul Smith, servindu-se încă o dată din aperitive. Farrington ştia de multă vreme că George Doughton, tatăl lui Frank, era moştenitorul lui Tollington. De asta s-a dus să se instaleze la Bradley, unde trăise familia Doughton. Părinţii muriseră şi familia era reprezentată numai de către George Doughton, exploratorul, logodit cu lady Constance Dex. Ştiind că averea va fi împărţită între moştenitor şi soţia lui, a făcut tot ce a putut ca „să-şi atragă bunăvoinţa lady-ei Constance Dex. Dar Doughton era văduv şi avea un băieţel care era în internat pe undeva şi e foarte posibil ca Farrington să nu-i fi cunoscut existenţa.

Când află de el, îşi schimbă, fără nici o îndoială toate planurile. Trebuia să facă în aşa fel încât să fie ruptă logodna şi să întocmească nişte planuri care să-l ajute să intre în posesia unui număr cât mai mare din milioanele care îşi aşteptau moştenitorul. Probabil acesta a fost momentul în care a fost numit tutorele lui Doris Gray şi,

cum avea multă afecţiune faţă de fată – ceea ce pare că a fost singurul sentiment frumos din viaţa lui – a văzut ce şanse nemaipomenite îi sunt date de situaţia aceasta. >

A avut ideea diabolică să-l suprime pe George Doughton şi să-l însoare pe fiul lui cu Doris. Toate acţiunile lui de atunci încoace dovedesc cu prisosinţă că aşa este.

Dar trebuie să fi aflat de curând, ca şi ceilalţi executori testamen-
Tari ai lui Tollington, de clauza care limita timpul în care moştenitorul putea să primească moştenirea.

A încercat să o convingă pe Doris, care a întâmpinat cu destulă răceală propunerile lui; pe urmă a avut neruşinarea să-l însărcineze pe Frank să se descopere pe el însuşi; ffirind aceasta, urmărea un scop dublu: păstra legătura cu tânărul şi le arăta celorlalţi executori testamentari că se ocupă de caz.

Nimic din toate acestea nu i-a fost de mare folos. Momentul în care trebuia să dea socoteală în faţa pupilei lui coincidea aproape cu epoca în care lua sfârşit timpul util pentru descoperirea moştenitorului lui Tollington. Era obligat să rişte totul ca să câştige şi desigur că mai avea el şi alte motive ca să se prefacă dispărut. Ştia că îl bănuiesc, că lady Dex îl va denunţa de îndată ce va avea dovada responsabilităţii lui în moartea logodnicului ei. Şi mai ales, moartea lui simulată îi permitea să facă acest testament excentric, care conţinea, ca o clauză obligatorie, căsătoria imediată a lui Doris Gray cu moştenitorul lui Tollington. Preătipun că ea a aflat destul de repede că el nu a murit.

Cuprins de panică la vederea întârzierii cu care se hotăra ea să-i împărtăşească dorinţele, trebuie că a încercat să facă presiuni asupra ei şi, în scopul acesta, a lăsat-o să întrezărească o parte din adevăr.

După această expunere, domnul Smith întoarse capul şi începu să se uite visător la valul omenesc care se rostogolea fără întrerupere pe trotuarele din piaţa Piccadilly.

— Aş putea să-l arestez pe Farrington şi mâine, dacă aş avea chef, reluă el, dar vreau mai întâi să am în mână toate firele organizaţiei.

Şi lady Dex? Întrebă Ela. Până una-alta e în primejdie de moarte.

Domnul Smith clătină din cap.

— Dacă nu a murit încă, atunci desigur că va fi cruţată. Farrington ar fi putut să facă să fie asasinată imediat dacă i-ar fi stat în intenţie, dar înclin să cred mai curând că o ţine prizonieră în vreo subterană a „Casei Magice”. Ca să ajungem până la ea, trebuie să aşteptăm o împrejurare favorabilă, dar poţi să fii sigur că n-o să las să-mi scape nici o ocazie şi că n-o să dorm decât iepureşte atâta timp cât nu voi fi scos din vizuină şi arestat şi pe cel mai neînsemnat complice al răufăcătorilor ăstora de mare clasă.

— Şi Poltavo? *

— Oh! Poltavo poate să mai aştepte… O să-şi primească şi el porţia!

Cei doi detectivi cerură nota de plată, apoi ieşiră. Traversară piaţa Piccadilly. În clipa aceea, un individ, care până atunci se fâţâia de ici-colo, uitându-se la vitrine, se uită la ei cu coada ochiului şi începu să-i urmărească. În spatele lui, alt bărfiat, care-şi citea liniştit ziarul, observă manevra şi îl urmă la rândul lui, lăsând între ei o distanţă de câţiva paşi.

Domnul Smith şi Ela dădură colţul după arcadele Burlington şi ajunseră pe Cork street. Strada era pustie, în afară de unul sau doi trecători. Atunci, primul individ care-i urmărea pe detectivi grăbi pasul şi scoase din buzunar un mic obiect de metal care străluci o clipă… Dar omul cu jurnalul, care era în spatele lui, îi sări în cârcă dintr-o mişcare, îl strânse de gât şi, proptindu-i genunchiul în spate, îl trânti jos şi îl dezarmă.

Domnul Smith şi Ela, auzind lupta, se întoarseră să-i dea o mână de ajutor poliţistului care oprise gestul asasinului. Acesta din urmă era un om mărunţel, brun, cu ochii negri

strălucitori, purtând o mustăcioară mică, un meridional curat… Poliţistul îl percheziţiona, îi puseră cătuşele şi îl duseră cu taxiul la postul de poliţie din Vine Street.

În afară de revolver, mai găsiră asupra lui şi un pumnal lung şi ascuţit; dar autorul tentativei de omor asupra şefului Siguranţei păstra muţenia cea mai completă.

Într-unui din buzunarele lui dibuiră o bucăţică de hârtie care conţinea informaţii, în limba italiană, asupra obiceiurilor domnului Smith, a orelor la care trecea prin diferite locuri.

— Băgaţi-l în celulă, ordonă Smith. Cred că o să facem nişte descoperiri interesante. Aş fi foarte surprins să nu-şi fi vârât Poltavo coada în treaba asta.

A doua zi dimineaţa, prizonierul fu trezit devreme şi dus cu maşina până în Dover. Acolo, doi agenţi ai Siguranţei luară pentru el un bilet până la Calais, îi dădură o sută de franci şi îi explicară că, întrucât cineva foarte sus-pus intervenise pentru el, autorităţile engleze se mulţumeau să-l expulzeze de pe teritoriul Angliei.

Omul păru foarte încântat de această rezolvare a cazului şi imediat ce ajunse la Calais, întrebuinţă cea mai mare parte din cei o sută de franci ca să-i expedieze o telegramă lungă lui Poltavo.

Telegrama îi fu mai întâi dată spre citire domnului Smith, care dăduse ordine în acest sens. O citi cu atenţie, apoi o trimise înapoi la Direcţia Poştei, cu o notă care înştiinţa că mesajul poate li înmânat destinatarului; aflase tot ce avea nevoie să ştie.

Poltavo îşi primi telegrama şi îl trecură fiorii văzând cu câtă imprudenţă acţionase agentul lui. Toată ziua îşi pregăti apărarea şi explicaţiile pentru cazul în care poliţia ar fi luat cunoştinţă de textul trimis în limbaj clar de imbecilul de care se folosise. Era gata de ripostă, când, spre seară, domnul Smith se prezentă la el, dar, spre marea lui uşurare, şeful detectivilor venise să discute cu el despre cu

totul altceva: era vorba de tânăra doamnă Doughton şi de averea ei dispărută în chip atât de ciudat.

Mă bucuram de încrederea domnului Farrington, răspunse Poltavo, fericit să constate că vizita aceasta n-are nici o legătură cu nefericita telegramă, totuşi am fost foarte surprins când am văzut că safe-ul era gol. Cred că a fost îngrozitor pentru biata fată… Acum se află la Paris, cu soţul ei, adăugă el.

— Da, zise domnul Smith, şi-aş fi bucuros să am adresa lor. Aţi putea să mi-o daţi?

— Desigur, cu plăcere, răspunse contele căutându-şi carnetul cu adrese.

— S-ar putea să merg eu însumi la Paris mâine, reluă detectivul şi o să mă duc să-i văd. Poate că nu-i tocmai potrivit să mergi în vizită la nişte tineri căsătoriţi, dar membrii poliţiei au unele privilegii…

Schimbară zâmbete politicoase, pline de înţeles.

Poltavo nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Îi era o frică amarnică de şeful siguranţei, ştia cât este de perspicace şi priceput în ale meseriei, dar nu-l credea din cale-afară de şiret. Nu bănui nici un moment că această vizită nu avea alt rost decât să-l liniştească, >» să-i adoarmă bănuielile, pentru ca detectivul să-şi poată arunca mai bine plasa şi să adune cât mai mulţi peşti în ea.

După încă două-trei vorbe, domnul Smith îşi luă rămas-bun.

De la fereastră Poltavo pândi plecarea taxi-ului lui Smith, apoi, frecându-şi mâinile, se întoarse lângă birou. Trase un sertar în fundul căruia, sub o scândurică cu arc, se deschidea o ascunzătoare foarte bine camuflată. Scoase de acolo câteva documente, între care câteva purtau blazonul ducelui de Ambury. Altele, mai ales scrisori, erau acoperite cu un scris feminin, cu o ortografie îndoielnică şi împestriţate de pete de cerneală. Dar, luate împreună, aceste hârtii nu mai lăsau nici o îndoială asupra trecutului romantic al ducelui: în zilele veselei lui tinereţi, fiind în

garnizoană la Gibraltar, încheiase o căsătorie, sub un nume de împrumut, cu o frumoasă spaniolă de neam prost. Certificatul de căsătorie se afla printre actele din dosarul lui Poltavo.

Desigur că ducele, ajungând la o vârstă mai coaptă şi imrând în stăpânirea titlului şi averii sale, regretase această nebunie a tinereţii, căci, câţiva ani mai târziu, se însurase cu cea de a treia fiică a contelui Westchester, fără să-şi mai dea osteneala să desfacă prima căsătorie.

Poltavo avea aici materialul pentru o operaţiune splendidă. Ducele de Ambury era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia: poseda cartiere întregi din Londra şi avea moşii peste tot. Dacă exista pe lumea asta cineva care putea plăti o răscumpărare mare, acesta era desigur ducele.

Soţia spaniolă era moartă la ora actuală, dar ea dăruise ducelui un fiu a cărei existenţă ameninţa să compromită nu numai onoarea numelui Ambury, ci şi tot sistemul de succesiune al familiei. Toate faptele erau în posesia lui Poltavo şi operaţiunea de şantaj era foarte înaintată; răspunsul ducelui apăruse deja în micile anunţuri din ziarul „Times”. '

Răspunsul era favorabil, vezi bine: nu propunea nici mijlocirea oamenilor de afaceri, nu ameninţa cu denunţul la poliţie, ci consimţea să plătească, făcând un sacrificiu important pentru a salva familia de la dezonoare.

Nu mai rămânea deci decât să se fixeze cifra. Poltavo hotărâse să ceară cincizeci de mii de lire. Cu suma aceasta putea să părăsească Anglia, să-şi lase periculoasa meserie şi să trăiască după voia inimii. Fără îndoială, potrivit înţelegerii cu Farrington, trebuia să-i dea două treimi din orice sumă primea, dar n-avea de gând de loc să îndeplinească această promisiune. Farrington, obligat să se ascundă, era practic la mâna lui Poltavo. Acesta încasase deja aproape zece mii de lire pentru diferite afaceri de acelaşi gen şi răspunsese numai printr-o strâmbătură de dispreţ la scrisorile ameninţătoare ale doctorului Fall, care

îi cereau partea „firmei”. Se simţea stăpân pe situaţie; îşi plasase capitalul pe numele lui la o bancă din Paris şi se pregătea să-şi rotunjească definitiv averea cu aurul stors de la ducele de Ambury.

Sună să vină servitorul. Omul care răspunse la chemare era un italian cu o figură sinistră, pe care Poltavo îl întrebuinţa un pic ca servitor şi mai mult ca agent în diferite operaţii necurate.

— Carlo, îi spuse, Antonio a fost arestat, pe urmă dus la frontieră şi trimis la Calais.

— Ştiu, signor, răspunse omul. A avut mare noroc. Am tras o spaimă grozavă.

Poltavo zâmbi.

— Poliţia engleză, zise el, acţionează într-un fel ciudat. Antonio este arestat în momentul în care încerca să ne scape de şeful Siguranţei şi ei se mărginesc la expulzarea lui! Nu-i asta o prostie? În orice caz, Antonio nu trebuie să încerce să vină înapoi, pentru că atunci, oricât de naivă ar fi poliţia, o să-l aresteze de-a binelea. I-am telegrafiat să se ducă să mă aştepte la Paris… Şi, în legătură cu asta, Carlo, dacă o să te găseşti vreodată în aceeaşi situaţie ca Antonio, fă-mi plăcerea şi nu-mi telegrafia!

Bineînţeles, signor, n-o să fac aşa ceva pentru că nu ştiu să scriu.

— Excelent defect! Se bucură Poltavo. Luând o scrisoare de pe masă adăugă: iată un mesaj pe care-l vei da unei persoane ce te va aştepta la colţ în Branson Square, aşa cum ţi-am spus mai înainte. Această persoană îţi va da în schimb o altă scrisoare. După asta nu te întorci aici, ci te duci la fratele tău, în Great Saffron Street şi, în faţa casei lui o să vezi un om îmbrăcat cu un pardesiu lung. Treci cât mai aproape de el, atingându-l şi îi strecori scrisoarea în buzunarul pardesiului. Ai înţeles bine totul?

— Perfect, signor.

— Bine, mergi şi Dumnezeu să te ajute! Zise ironicul Poltavo, dându-i acolitului său mesajul care, spera el, urma

să aducă groaza şi consternarea în sufletul ducelui de Ambury.

Se făcuse târziu, seara, când Carlo Fregetti coborî pe Great Saffron Street, pustie la ora aceea. Fratele lui, care locuia acolo, era un muncitor respectabil, lucrător la o fabrică de asfalt. Lângă intrare se ţinea, într-adevăr, un necunoscut, care părea să aştepte pe cineva. Carlo trecu atât de aproape de el că-flovi cu cotul; se scuză şi, în timpul acesta, vârî scrisoarea în buzunarul trecătorului; dar, ridicând capul, încercă să distingă trăsăturile străinului: era însuşi Poltavo. Strada nu prea era luminată, nu era nimeni prin apropiere şi, chiar dacă ar fi fost, i-ar fi trebuit ochi foarte buni ca să-şi dea seama de transferul scrisorii pe care o adusese Carlo.

Poltavo se duse la coltul străzii, se urcă într-un taxi care-l. Aştepta şi, după ce sări de câteva ori dintr-un taxi în altul, ajunse în sfârşit acasă.

Se închise în cabinetul lui de lucru şi deschise cu febrilitate scrisoarea. Va consimţi oare ducele să plătească suma enormă care îi fusese cerută? Şi, dacă nu, cât va trebui să reducă din ea? Dar primele cuvinte îi liniştiră temerile.

„Accept să-ţi dau ceea ce ceri în schimbul documentelor pe care le ai în posesia ta, dar te consider un tâlhar şi un nemernic. Pentru că te temi atât de mult de poliţie şi ai. Atâta grijă ca secretul să fie păstrat, am ales un om sigur să-ţi aducă banii. Este uif bătrân muncitor de la moşia mea din Lancashire, pe care te poţi baza şi care nu ştie, de altfel, despre ce este vorba. O să-ţi dea banii în schimbul hârtiilor, în special a certificatului de căsătorie. Alege locul de întâlnire care îţi convine şi îl voi trimite pe omul meu”

Poltavo avu un zâmbet de triumf citind scrisoarea.

„De-acum, îşi spuse el cu jumătate de voce, dragul meu Farrington, nu mai am nevoie de dumneata! Te părăsesc. Adio şi multă sănătate! Cincizeci de mii de lire! Ah, Poltavo prietene, nu eşti prost de loc! Cincizeci de mii de lire! Ce

viaţă veselă o să duc cu banii ăştia! Felicitări!” în delirul veseliei nu uită câtuşi de puţin să se gândească serios la alegerea unui loc pentru întâlnirea finală. Acest lucru avea mare importanţă şi, deşi victima se arăta dornică să termine treaba cât mai repede şi fără scandal, era nevoie de prudenţă până la capăt. Bătrânul muncitor agricol, pe care ducele avea intenţia să-l trimită, era, cu siguranţă, un om de bună credinţă, dar oare unde să-i ceară să vină?

Când îl răpise pe Frank Doughton, Poltavo intenţiona să-l închidă într-o căsuţă pe care o închiriase în cartierul East-End Călătoria până lângă „Casa Magică” avusese numai scopul de a atrage bănuielile asupra lui Farrington; dar maşina trebuia apoi să se întoarcă la Londra. Odată ce Frank ar fi fost închis şi adormit cu ajutorul unui somnifer puternic, trebuia să fie lăsat acolo până la expirarea termenului pe care Farrington îl dăduse pentru căsătorie.

Dar alta era problema cu încasarea celor cincizeci de mii de lire. Nu trebuia ca aceasta să se petreacă într-un loc care să fie uşor de înconjurat de poliţie, ci în teren descoperit, unde se putea vedea până departe.

Şi de ce nu Bradley? Nu era o idee rea. Dacă se vor ivi bănuieli, cercetările se vor îndrepta obligatoriu spre misterioasa „Casă Magică” şi, în caz de alarmă, Poltavo putea să se refugieze înăuntru. N-avea decât să-l facă pe Farrington să creadă că lucrează pentru el.

Da, Bradley era foarte potrivit, iar câmpurile necultivate din partea de miază-zi a satului îi conveneau de minune. Poltavo luă deci măsurile necesare.

Capitolul XVII.

TRIMISUL DUCELUI.

Trei zile după schimbul de scrisori cu ducele de Ambury, contele Poltavo, îmbrăcat într-un costum gros de lână, ieşi cu un pas de plimbare din orăşelul Bradley şi se îndreptă nepăsător spre punctul cel mai ridicat al colinelor care se înălţau în partea de miază-zi a aşezării. De acolo, privirea

cuprindea o rază de cel puţin douăsprezece mile în toate direcţiile.

Cerul era acoperit şi sufla un vânticel rece. Nu era o zi prea grozavă pentru excursii şi plimbări. La stânga plimbăreţului singuratic, sub un strat de ceaţă albăstrie, se ascundeau coşurile uzinei din Bradley. La dreapta, la o oarecare depărtare, se zărea, între copaci, faţada albă şi pătrăţoasă a”Casei Magice” şi alături de ea se ridica înaltul coş al uzinei ei electrice particulare. Mai încolo, clădirile minei părăsite lângă care străjuia vila cochetă din care dispăruse atât de misterios lady Constance Dex, acum nouă zile.

Toate explicaţiile posibile şi imposibile ale acestui eveniment fuseseră cercetate fără rezultat, iar poliţia locală îşi continua metodic ancheta.

Odată ajuns în punctul cel mai de sus al dealurilor, Poltavo luă un binoclu şi scrută cu atenţie împrejurimile, urmând mai ales cu ochii drumurile felurite care parcurgeau ţinutul. Un automobil, minuscul de la distanţă, apăru la orizont şi contele îl păstră în câmpul binoclului până când dispăru într-un nor de praf pe drumul spre Londra. Puţin mai târziu zări ce căuta: cam la o milă depărtare, un om, un pic adus de spate, care mergea încet în direcţia lui. Poltavo se culcă la pământ şi continuă să-l observe prin binoclu pe noul venit.

Omul care se apropia avea aspectul unui ţăran bătrân, cu barba albă, haine grosolane şi un fular de lână în jurul gjtului.

Prima examinare îl mulţumi pe observator; omul nu avea un aer viclean şi desigur că toate precauţiile pe care le luase împotriva lui aveau să rămână zadarnice. Dar Poltavo nu voise să lase nimic la voia întâmplării: pe fiecare din cele trei drumuri care treceau prin apropiere postase automobile gata de pornire şi, dacă ar fi fost nevoie să fugă, în orice direcţie ar fi luat-o, ar fi găsit mijlocul de a dispare rapid.

Bătrânul ajunse lângă el. Poltavo îl măsură o clipă din cap până în picioare… „E în regulă” îşi spuse şi, ridicându-se, se arătă privirii mesagerului.

— Aveţi ceva pentru mine? Îl întrebă el.

Celălalt îi aruncă o privire bănuitoare.

— Cum vă numiţi?

— Poltavo, răspunse contele cu un zâmbet.

Cu gesturi încete şi măsurate, ţăranul scoase din buzunar un pachet voluminos, legat şi sigilat.

— Trebuie să-mi daţi ceva în schimb, zise el.

Poltavo îi întinse documentele spaniole şi primi pachetul. Făcând aceasta, privi Încă odată figura cinstită a acestui om cumsecade: ochii îi erau limpezi şi vii şi, dacă n-ar fi fost albeaţa bărbii şi a părului, ai fi zis că e un tânăr fermier din împrejurimi.

— Uite o treabă bine făcută! Exclamă vesel Poltavo. Spune-mi cum te cheamă, prietene, ca să pot să beau într-o zi în sănătatea dumitale!

— Mă cheamă Smith, zise bătrânul îndreptându-şi spinarea şi te arestez sub învinuirea de şantaj calificat.

Poltavo sări în lături, căutându-şi revolverul în buzunar, dar domnul Smith îl apucase deja de gât şi îl trânti jos. Sub violenţa loviturii rămase o clipă ameţit. Îşi reveni foarte repede, dar era prea târziu: deja mâinile îi era prinse în cătuşe şi fu ajutat, fără prea multă gingăşie, să se ridice în picioare. Domnul Smith, căruia i se strâmbase barba falsă, avea un aspect caraghios, dar Poltavo nu avea nici un chef de râs în momentul acela.

— În sfârşit am pus mâna pe dumneata, scumpul meu conte, zise şeful siguranţei, ştergându-se pe faţă ca să-şi ia fardul.

— N-o să vă fie uşor să găsiţi acuzaţii serioase contra mea, făcu Poltavo cu un aer provocator. Până una-alta n-aveţi nici un martor, cuvântul meu face cât al dumneavoastră până la proba contrarie. Cât despre ducele de Ambury…

Auzind numele, Smith izbucni în râs.

— Bietul meu prieten, zise el, ducele dumitale de Ambury nici măcar nu există! Din fericire, m-am bazat pe faptul că habar n-ai de nobilimea engleză… Şi nu m-am înşelat. Familia aceasta s-a stins de două sute de ani. Castelul Ambury, de unde ai primit scrisorile, este un sătuleţ, lângă Bolton, care are un blazon ca majoritatea vechilor orăşele şi cetăţi. Ce zici de asta, domnule conte? Avem şi > >» '» noi un pic de imaginaţie, aici, în Anglia!

Îşi apucă prizonierul de braţ şi coborî cu el coasta dealului.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine? Întrebă Poltavo.

— Să te duc la postul de poliţie din Bradley şi de acolo la Londra. Am trei mandate de arestare contra dumitale şi o cerere de extrădare din partea guvernului polonez. Cred că o să ai o pedeapsă destul de lungă de îndeplinit în Anglia înainte să te poţi întoarce în frumoasa dumitale ţară.

Trecând prin faţă pe la Moor Cottage, domnul Smith hotărî să-i aştepte acolo pe agenţii cărora le dăduse întâlnire puţin mai târziu. Trebuiau să vină cam într-un sfert de oră. Deschise uşa vilei şi îl pofti pe Poltavo.

— Să ne odihnim puţin aici, spuse el, dar nu în încăperea din care a dispărut de curând lady Dex în împrejurări atât de extraordinare. Dacă vrei, putem să discutăm prieteneşte câteva momente în salonaş.»

După ce luară loc, detectivul îi adresă contelui cel mai amabil zâmbet şi zise:

Să vorbim cu inima deschisă, eşti pasibil de mulţi ani de închisoare, pentru că în cazul de astăzi acţionai pe contul dumitale, nu pentru altcineva. Ai luat măsuri să părăseşti Anglia imediat ce ai fi dat lovitura.

— Aşa e, spuse Poltavo sincer.

— N-avea rost să negi. Ţi-am văzut frumoasele valize noi, pline de etichete şi am cotrobăit în ele. >

Poltavo căzu pe gânduri.

— N-ar fi vreo posibilitate pentru mine să scap de data asta? Zise el în cele din urmă.

— Nu poţi decât să-ţi uşurezi vina.
— Cum?'
— Mărturisindu-mi tot ce ştii despre Farrington şi despre”Casa Magică”, spunându-mi de exemplu, unde se găseşte în clipa asta lady Constance Dex.
— De omorât nu a fost omorâtă, de asta vă garantez, replică Poltavo. Fall mi-a dat de înţeles într-una din ultimele scrisori. Nu
*
Ştiu cum au pus mâna pe ea, nici nu cunosc vreun amănunt în legătură cu asta. Dar sunt sigur că trăieşte. Farrington, bine înţeles, avea tot interesul să o anihileze. Ştiţi că a tras deja odată asupra lui şi el ştia că are de gând să o ia de la capăt. Cât despre misterele de la „Casa Magică”, nu ştiu mare lucru, aproape nimic. Farrington, cum cred că aţi ghicit deja, nu e altul decât.
— Decât Montague Fallock! Da, asta ştiam, îl întrerupse domnul Smith.
— Atunci ce vreţi să vă mai spun? Sunt gata să răspund pe dt de bine pot la întrebări… Persoana cunoscută sub numele de Moole este un biet ţăran bătrân şi idiot, adunat de nu stiu unde de către > * ' >
Farrington. L-a transformat într-un fals milionar, a cărui avere dă de înţeles că o administrează. După cum vedeţi, aceasta are ca scop să îndepărteze bănuielile de casa aceea în care nu e primit nimeni, nidodată.
— Foarte bine, spuse Smith; asta e foarte ingenios. Şi doctorul Fall?
— Nu-l cunosc nid eu mai bine dedt dumneavoastră. Dar sunt alte informaţii pe care sunt în măsură să vi le dau şi pentru care aţi da mult ca să le căpătaţi. De exemplu Farrington: n-o să puteţi pune mâna nidodată pe el.
— Aş putea să ştiu de ce?
— Asta-i secretul meu şi adaug că sunt gata să vi-l vând.
— Pentru ce preţ?

Pentru libertate, răspunse cu răceală Poltavo. Sunteţi şeful Siguranţei şi ştiţi, pe de o parte, că nu reprezint un caz destul de grav: simplă tentativă de escrocherie, dacă vreţi şi încă nu vă va fi uşor să o demonstraţi… Evident că-dumneavoastră susţineţi con-» • » trariul, dar eu cunosc dt de dt legile engleze şi ştiu ce spun. Nu de legea engleză mă tem, d de extrădarea de care va fi urmată. Vă vorbesc sincer, domnule Smith, îl trecu un fior şi adăugă:

— Vă fac oferte ca să nu ajung să fiu dat pe mâna autorităţilor din tara mea. Scoteţi-mă din cauză şi o să vă aduc la cunoştinţa pe ce» > > > r mijloace secrete contează Farrington să se folosească pentru a fugi, precum şi lista complicilor care lucrează pentru el. Lista aceasta nu există nicăieri, căd mi-am întrebuinţat şederea la”Casa Magică” ca să o învăţ pe dinafară.

Domnul Smith îl privi pe prizonier cu ochi visători.

— Propunerile dumitale mă interesează, răspunse el. Dă-mi voie să mă mai gândesc.

În acest moment se auzi o maşină apropiindu-se în faţa vilei şi îşi zări prin fereastră oamenii coborând din automobil. Printre ei se afla colegul lui, Ela.

— O să-mi permit să te închid o clipă în acest salon, îi spuse Smith lui Poltavo.

Ieşi, puse cheia în buzunar şi se duse să vorbească cu Ela.

— L-aţi prins pe Poltavo? Îl întrebă acesta.

— Da şi chiar mai mult, cred că am de pe acum în mână toate cheile afacerii…

— Adevărat?

— Da, dar totul depinde de ce o să obţinem de la Poltavo. Dacă putem evita să apară în faţa judecătorului de instrucţie, vom fi în măsură să punem capăt la toate. Ştiu că lucrul acesta este ilegal, dar am mare poftă să-mi asum responsabilitatea aceasta, în interesul legii… De câţi oameni putem dispune?

Am o sută cincizeci de agenţi la Bradley, răspunse Ela. Jumătate din ei au venit cu mine de la Londra, ceilalţi fac

parte din poliţia locală.

— Bine. Trimite pe cineva să ie transmită ordinul să înconjoare faimoasa „Casă Magică” pe cât se poate de complet. Oricine iese să fie oprit şi mai ales nici un automobil să nu intre sau să nu iasă Oră să fie bine percheziţionat… Dar asta ce e?

Un strigăt înăbuşit ţâşnise dintr-odată din interiorul vilei.

— Repede! Strigă domnul Smith.

Se repeziră în salonaşul în care îl închisese pe Poltavo: încăperea era goală.

Capitolul XVIII.

EXECUŢIA.

Farrington şi Fall ţineau sfat, cu uşile închise, în cabinetul doctorului. Judecând după figura îngrijorată a doctorului şi după gesturile mânioase ale lui Farrington, planurile lor fuseseră împiedicate de vreun eveniment neaşteptat.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut sigur, răspunse Fall. A făcut toate pregătirile să plece din Londra. Cuferele i-au fost deja expediate la Paris. A reziliat contractul de închiriere şi l-a însărcinat pe un negustor să-i vândă mobilele. Ne-a trădat.

— N-ar îndrăzni niciodată… Strigă Farrington, cu venele de pe frunte umflate, mai să plesnească. Era în prada unei furii pe care aproape nu şi-o putea stăpâni. L-am cules pe omul ăsta din şanţ, Fall; era un câine râios şi l-am salvat. L-am iertat o dată. Ştie cu ce preţ şi cu ce condiţii. Nu, n-a îndrăznit.

— Mă tem că da, zise doctorul, cred, din contra, că e capabil de orice. Depinde de rasă şi de temperament. Pe de o parte numai miere, dar cu inima plină de ură. Nici vorbă. Zici că n-ar fi în stare să te trădeze, dar omul ăsta e gata să-şi vândă pentru bani fratele, sora şi mama… Te-am avertizat de la început, Farrington. Dacă m-ai fi ascultat, n-ar mai fi ieşit viu de aici.

Farrington clătină din cap.

— ^-am lăsat să plece în interesul lui Doris. Da, da, repetă el văzând o sclipire de surpriză în ochii lui Fall. Îmi trebuia cineva care să-mi ştie de frică pentru ca planurile mele să ajungă la un rezultat… Căsătoria lui Doris trebuia să se facă.

— Să mă ierţi, dar cred că în cazul ăsta ai dat dovadă de sentimentalism…

Farrington trase o înjurătură.

— Puţin îmi pasă de părerea ta, n-ai decât să ţi-o ţii, mârâi el; n-o să înţelegi niciodată afecţiunea mea pentru copila asta. Tatăl ei era prietenul meu cel mai bun şi când a murit mi-a încredinţat-o mie. Mărturisesc că, la început, am avut tentaţia să pun mâna pur şi simplu pe averea ei, dar, cu trecerea anilor, am încercat un sentiment cu totul nou pentru mine, un soi de dragoste pentru mititica asta şi am ajuns să ţin la ea chiar mai mult decât la bani, ceea ce nu e puţin lucru. Am vrut să mă port corect faţă de ea; chiar şi atunci când, din cauza ghinionului meu în afaceri, am fost silit să-i iau împrumut averea, aveam intenţia foarte serioasă să i-o dau înapoi… Dar când, dimpotrivă, am rămas cu buzunarele goale, urmă el cu glasul frânt, pe şoptite, când am văzut că am adus la ruină singura fiinţă din lume pe care am iubit-o vreodată, atunci am comis crima pentru care am cele mai mari remuşcări, l-am înlăturat pe George Doughton ca să o mărit pe Doris cu fiul lui… Adică, cu singurul moştenitor al milioanelor Tollington. Ştiam că el era. Am omorât un om ca să o salvez pe Doris… Ah, ce ironie! Exclamă el cu un râs lugubru. Ce comedie…!

Cât despre Poltavo, reluă el, l-am lăsat să-şi ia tălpăşiţa pentru că aveam încă nevoie de el. Nici nu-mi pasă de nemernicul ăsta! Doris e măritată şi, chiar dacă nu-l iubeşte încă pe bărbatul ei, tot o să înceapă să-l iubească într-o bună zi. El este demn de ea. O cunosc eu pe Doris, ştiu câtă frumuseţe şi măreţie poartă în suflet… Pe mine o să mă uite şi o să fie feriţjtă… Oh, de m-ar uita cât de curând!

Întoarse capul şi schimbă vorba.

— Ai primit veşti despre Poltavo în dimineaţa asta?

Nu, răspunse Fall. Agentul nostru m-a informat numai că pregăteşte probabil o lovitură importantă… de care nu a binevoit să ne spună şi nouă.

— Dacă face joc dublu…

— Şi ce crezi că face? Nu avem cum să ne atingem de el…

În momentul acesta răsună târâitul telefonului.

— Paznicul din turn! Se miră Fall. Ce s-o fi întâmplat?

Clădirea pătrată a casei era străjuită de un turn, în vârful căruia veghea zi şi noapte un paznic. Fall se duse, ridică receptorul şi ascultă. Răspunse monosilabic, apoi puse receptorul în furcă şi reveni să se aşeze în faţa lui Farrington.

— Poltavo e la Bradley, zise el. L-a văzut unul din oamenii noştri şi a anunţat aici. • >

— La Bradley! Ce-o fi venit să facă?

— Probabil aceeaşi glumă ca şi acum câteva zile, când a încercat să-l răpească pe Doughton; vrea să abată bănuielile asupra noastră.

Soneria răsună din nou. Fall vorbi din nou cu glas încet timp de câteva secunde cu pândarul din tum.

— Se pare, îl anunţă el apoi pe Farrington, că Poltavo a ieşit din sat şi că se plimbă pe deal, de parcă n-ar avea nimic de făcut… Pândarul a văzut cu ocheanul şi un alt individ, care se îndreaptă cu prudenţă spre el…

— Hai să vedem şi noi, spuse Farrington.

Trecură în încăperea alăturată, deschiseră acolo o uşă care părea să fie a unui simplu dulap, dar care, în realitate, dădea într-unui dintre numeroasele ascensoare electrice cu care această casă ciudată era înzestrată atât de generos.

În câteva secunde liftul îi purtă în vârful turnului, într-un fel de cuşcă de sticlă în care un telescop puternic, montat pe un trepied mare, ajuta privirea să scotocească regiunea până departe, spre orizont.

— Uitaţi-vă în direcţia asta, zise pândarul. Farrington îl recunoscu fără putinţă de îndoială pe Poltavo; dar, oare cine

era străinul cu barbă albă care îi venea încet în întâmpinare?

Doctorul Fall, cu ochiul în obiectivul unui al doilea telescop, avu impresia că a ghicit.

— E mijlocitorul, zise el.

Asistară de departe la toafe amănuntele întâlnirii, văzură schim bul de pachete şi atitudinea victorioasă a lui Poltavo, dar dintr-odată Farrington trase un strigăt: îl văzuse pe necunoscut sărind asupra lui Poltavo şi aruncându-l la pământ... Şi fulgerarea scurtă a oţelului cătuşelor...

— L-a prins! O să ne trădeze oare?

— Poţi să fii sigur că o să ne vândă, spuse Fall. Să vedem ce se mai întâmplă. Dacă îl duce la închisoare, ne putem teme de ce poate fi mai rău.

— Nu văd nici un poliţist, zise Farrington. Să mai aşteptăm.

Urmăriră cu ochii mersul lui Smith şi al prizonierului său, apoi Fall exclamă:

— S-ar spune că se duc la vilă!

— Ce farsă!

Privirile li se întâlniră.

— Imposibil! Făcu Farrington, dar o rază de speranţă îi strălucea în ochi.

— Ba da, ba da, intră în vilă, strigă Fall după un moment. Haidem iute!

Într-o secundă, cei doi săriră în lift, care îi coborî cu toată viteza în subteran. De acolo, urmară un coridor lung, boltit, în care sclipeau din loc în loc becuri electrice. Trecură prin faţa unei uşi, pe stânga lor.

— O să trebuiască să scăpăm de ea până la urmă, spuse Farrington privind chiorâş.

Vedem noi, răspunse laconic Fall.

La capătul coridorului se găsea o uşă grea de fier care dădea într-o sală întunecată. Fall apăsă pe un comutator şi încăperea se umplu de lumină. Într-un colţ se deschidea uşa unui alt lift. Îl luară şi coborâră multă, multă vreme, ca şi

cum ar fi mers până în centrul pământului. În sfârşit ascensorul se opri şi cei doi ieşiră. Din el, pătrunzând într-o galerie săpată în stâncă.

Şi această fostă galerie de mină era luminată cu electricitate. Pe jos erau puse şine. Lângă lift aştepta un vagonet cu troleu. Se urcară în el şi motorul se puse în mişcare, făcând un zgomot supărător. Calea ferată minusculă urma parcursul galeriei care urca, apoi cobora, se întorcea la dreapta şi la stânga, după forma straturilor stâncoase în care era săpată. Vagonetul se opri în cele din urmă într-un fel de rotondă, în fundul căreia se afla obişnuitul ascensor.

— Să urcăm încet, zise doctorul cu jumătate de glas. Trebuie să nu facem nici un zgomot, adu-ţi aminte că avem de-a face cu Smith!

Când se opri liftul, cei doi ocupanţi nu făcură nici o mişcare.

Puteau auzi voci, dintre care una era, fără putinţă de îndoială, a lui Poltavo… Poltavo, care, chiar în clipa aceea, se oferea să-i trădeze… În curând zgomotul automobilului care aducea agenţii de politie le ajunse la urechi, în cuşca ascensorului. Cu urechea lipită de uşă, cei doi îşi dădură seama că Smith iese afară pentru un moment. Atunci, Fall apăsă un buton şi un panou de lemn se deschise direct în salonul în care aştepta Poltavo.

Acesta nu-i zări pe vizitatorii neaşteptaţi decât când ajunseră chiar lângă el; citi, în privirile lor sinistre, nici mai mult nici mai puţin decât condamnarea lui la moarte.

— Ce vreţi de la mine? Făcu el, dintr-o răsuflare.

— Taci, răspunse Farrington, proptindu-i în gât vârful unui pumnal.

— Unde vreţi să mă duceţi? Întrebă iar prizonierul, iar paloarea i se preschimbă în lividitate.

— O să te vârâm într-un loc din care n-o să mai poţi să ne faci nici un rău, zise Fall.

Văzându-i rânjetul oribil, Poltavo înţelese ce îl aşteaptă şi, uitând lama ascuţită care îi cresta deja gâtul, trase un strigăt... -

Dar mâini puternice înăbuşiră ultima lui chemare, primi o lovitură violentă în cap şi, pentru moment, îşi pierdu cunoştinţa. Când deschise ochii din nou, se regăsi culcat la picioarele lui Farrington, în vagonetul care alerga cu toată viteza pe linia subterană. Nu schiţă nici o mişcare, nu pronunţă nici un cuvânt, se lăsă târât la sosire, în ascensor şi apoi închis într-una din camerele care dădeau în coridorul lung al pivniţelor „Casei Magice”.

Rămas singur, recunoscu încăperea în care mai fusese închis o dată; da, era aceeaşi masă, acelaşi pat, acelaşi fotoliu înşurubat în podea. În orice caz, scăpase din ghearele poliţiei. Dar ceyoiau oare să-i facă Farrington şi acolitul lui? Ce şmecherie să mai întrebuinţeze ca să-i păcălească? Ce scuză să le prezinte? Probabil auziseră cum se oferise să-i trădeze. Îşi blestemă propria imprudenţă: ar fi trebuit să aştepte să ajungă la Bradley şi de-abia acolo să vorbească; doar ştia foarte bine că Moor Cottage avea un secret...

Aceste gânduri şi altele o mie îl asediară în timp ce se plimba încoace şi încolo prin apartamentul subteran.

Uitase cât e ceasul, nu mai ştia nici măcar dacă afară e zi sau noapte; mai avea încă la mâini cătuşele pe care i le pusese Smith.

Cuprins de groază şi cu inima bătând nebuneşte făcea înconjurul încăperii ca o fiară în cuşcă. Nici o posibilitate de evadare. Trebuia să stea la bunul plac al temnicerilor lui, care se puteau transforma în orice moment în călăi. E adevărat că îi înşelase, dar, dacă nu i se întâmpla nimic mai rău decât să fie închis, mai putea, păstra ceva speranţe. Doar mai fusese închis aici o dată şi scăpase. Cu toate acestea, ceva îi spunea că, de această dată, forţele drăceşti şi întunecate ale „Casei Magice” se uniseră toate împotriva lui.

N-avea decât o speranţă şi asta foarte palidă ca şeful Siguranţei să fi descoperit pe unde fusese răpit şi să fi urmat acelaşi drum până în subsolul „Casei Magice”. Ar fi simţit o uşurare nemaipomenită să treacă din mâinile lui Farrington în cele ale poliţiei. După cât îşi dădea seama, locuitorii „CaseiMagice* nu erau liniştiţi: Poltavo auzea din când în când un uruit surd, scârţâituri de > i *» maşinării, clinchete metalice – ca şi cum o armată de lucrători ar fi > ' i invadat încăperile învecinate.

Nu avu mult de aşteptat. Liftul luminat se opri brusc în faţa uşii cu grilaj şi doctorul Fall ieşi din el.

— Şeful poliţiei percheziţionează în casă, îi spuse el; o să coboare aici într-un moment. Mă văd deci obligat să-ţi fac cunoştinţă cu unul din secretele noastre.

Îl apucă cu asprime pe Poltavo de braţ şi îl duse într-un colţ care nu dădea la iveală nimic special; dar doctorul atinse cu piciorul sau cu mâna vreun buton electric ascuns şi o bucată întreagă de perete se dădu la o parte.

Îl împinse pe Poltavo într-un coridor strimt, boltit, la capătul căruia se afla o mică celulă, în care îl zvârli pe prizonier.

Câteva momente mai târziu domnul Smith, intrând în camera pe care o vizitase cu ocazia primei capturări a lui Poltavo, nu văzu nimic anormal, în orice caz nimic care să trădeze prezenţa recentă a celui pe care îl căuta, astfel încât se retrase.

Şederea lui Poltavo în mica celulă dură multă vreme. Cu toată strâîntâmea locului, putea să respire uşor, căci un ventilator îndepărtat trimitea până la el aer proaspăt prin tuburi ascunse vederii.

În cele din urmă uşa se deschise. Fu luat şi dus înapoi în încăperea cea mare de la subsol. De astă dată doctorul Fall era însoţit de Farrington şi de muncitorul italian chior pe care Poltavo îl întrezărise deja în cursul vizitei lui precedente.

Când intră înapoi în cameră, Poltavo constată că se făcuseră câteva schimbări; masa şi scaunele fuseseră împinse de lângă fotoliul cel mare, înşurubat în podea.

Şi chiar în clipa când remarca acest lucru, Fall şi chiorul, care, după toate aparenţele, terminaseră de controlat şuruburile fotoliului, îl înhăţară şi îl siliră să se aşeze pe el.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Întrebă Poltavo, cu faţa de culoarea cenuşii.

— O să vezi imediat.

Fu legat de scaun, cu antebraţele şi încheieturile mâinilor solid fixate de braţele fotoliului şi cu gleznele la fel de bine lipite de picioarele masive, metalice ale mobilei.

Poltavo încerca să ghicească ce gânduri îi treceau prin minte lui Farrington care, în picioare, cu braţele încrucişate, cu figura ca piatra, supraveghea operaţiile. Fall se aplecă şi începu să sfâşie manşetele pantalonilor lui Poltavo, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să simtă mai bine răceala metalului.

— Ce te-a apucat? Întrebă prizonierul.

Nimeni nu-i dădu răspuns. Oare ce vroiau să-i facă? Cei doi traseră covorul şi aduseră până la picioarele lui Poltavo nişte instrumente ciudate. Îi strânseră încheieturile mâinilor şi pulpele picioarelor într-un soi de cleşti rotunjiţi care se prindeau pe sub armătura metalică a fotoliului.

Nici măcar în clipa aceasta Poltavo nu înţelese ce se pregătea.

— Domnule Farrington, zise el, ascultaţi-mă… Ştiu că am pierdut partida…

— Da, spuse laconic Farrington.

— Lăsaţi-mă să plec din ţară, numai cu ce am pe mine şi vă promit că n-o să mai auziţi nici odată vorbindu-se de mine.»

— Prietene, răspunse rece ca gheaţa Farrington, am avut prea multă vreme încredere în dumneata, nu se mai prinde. Mi te-ai băgat pe gât într-un moment în care nu aveam nici o nevoie de dumneata, după care m-ai trădat şi înşelat la

fiecare pas şi am luat hotărârea fermă să te împiedic să o iei de la capăt.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce ai de gjnd să faci? Strigă Poltavo, în culmea spaimei. Tocmai zărise firele care legau piesele metalice ale fotoliului de nişte prize din perete.

Scoase urlete de furie turbată şi de groază nebună, pricepând în sfârşit, planurile duşmanilor săi.

— Doamne, vreţi să mă omorâţi!

— Da şi fără durere, răspunse încet Farrington. Existenţa dumitale ne deranjează. N-o să te facem să înduri suferinţe inutile, dar iată-te ajuns la capătul carierei dumitale pe pământ, Poltavo!

— Mă electrocutaţi! Farrington! Eşti nebun! Nu se poate! Nu, nu, vă implor! Daţi-mi un pistol, o armă, să ne batem faţă în faţă!

Doar n-o să mă asasinezi! Milă! Îndurare! Faceţi-mi ce vreţi, daţi-mă pe mâna poliţiei! Farrington! Te rog! Te implor!

Dar doctorul Fall aduse de pe masă o cască, pe care o puse pe capul condamnatului.

— Nu, asta nu! Farrington! Continuă să geamă Poltavo cu voce înfundată pe sub mască. Nu! Nu! Îţi jur că o să te ascult ca un sclav!

Farrington ridică mâna şi doctorul Fall se îndreptă spre un comutator mare, negru…

— O să-ţi fiu credincios… Cere-mi orice… Nu… Nu…

Fall întoarse comutatorul şi moartea întrerupse rugăminţile…

Cadavrul avu o ultimă contractare a mâinilor. Farrington făcu un semn şi doctorul întrerupse curentul.

Cu mare repeziciune, dezlegară trupul şi, ceea ce fusese o făptură creată pentru a acţiona, gândi, iubi, căzu la pământ ca o grămadă nemişcată.

Farrington contemplă cu ochi întunecaţi cadavrul fostului său complice şi ridică din umeri. Tocmai căsca gura să-i

spună ceva lui Fall, care scotea firele din prize, când o voce poruncitoare îi făcu pe toţi să tresară.

— Sus mâinile!

Uşa care dădea spre galeriile minei părăsite se deschisese fără zgomot şi în pragul ei apăru domnul Smith, urmat de Ela, cu pistolul în mână…

Capitolul XIX.

VITEJIA UNUI ŞEF DE POLIŢIE.

Percheziţia făcută în timp ce Poltavo îşi aştepta condamnarea în celulă nu dăduse nici un rezultat. Domnul Smith înţelesese că a > ajuns prea târziu şi că.

— Odată mai mult, rămâne păcălit.

— Acum unde mergem? Întrebă Ela, ieşind din”Casa Magică

— Ne întoarcem la Moor Cottage. Acum sunt sigur că există o trecere subterană între vilă şi”Casa MagicăEste singurul mod în care poate fi explicată răpirea lady-ei Dex şi dispariţia lui Poltavo. Chiar dacă voi fi nevoit să dărâm vila până în temelii, tot o să descopăr trecerea.

Timp de o jumătate de oră, cei doi poliţişti cercetară atent salonul în care fusese închis Poltavo. Pipăiră podeaua centimetru cu centimetru, dar nu găsiră nimic. Cât despre pereţi, văzură că, de jur împrejurul lor, lemnăria de stejar era dublată de plăci de metal.

— Degeaba! Exclamă în cele din urmă domnul Smith. Aşa n-o să ajungem la nimic, trebuie aduşi tehnicieni…

Scoase iar din buzunar medalionul care fusese găsit asupra unuia din cei pe care Farrington îi ucisese în faţa uşii şi spuse:

— Când te gândeşti că, poate, inscripţia aţta simplă conţine cheia enigmei! „God save the Kingfl oare ce legătură o avea asta cu deschiderea unui pasaj subteran?

Avu un râs înecat; se simţea că n-are mare încredere în ajutorul pe care l-ar fi putut da inscripţia.

— Nu ne mai rămâne decât să cântăm în cor imnul nostru national; zise el în glumă.

Dar la cuvintele astea, Smith fu străbătut de o inspiraţie bizară şi neaşteptată: se duse la pian, se aşează şi începu să cânte imnul patriotic. Instrumentul nu era prea grozav şi nu mai fusese acordat de mult, dar, de bine – de rău, Smith scoase din el notele dorite.

— Speram să se producă 'o minune, spuse el după ultimul acord… Hai totuşi să încerc să-l cânt cu o octavă mai sus decât de obicei.

Începu iar să cânte şi, la ultimele măsuri, un panou întreg din lemnăria salonului alunecă în lături, dând la iveală o deschidere căscată.

Câteva clipe, cei doi detectivi nu fură în stare să facă altceva decât să se uite unul la altul, fără o vorbă. Erau numai ei în vilă, lăsaseră doi agenţi să facă de pază în curte şi pe toţi ceilalţi în jurul *Casei Magice”

În sfârşit, domnul Smith.

— Înarmat cu lanterna, îşi vârî capul în deschizătura întunecată.

— Eu intru primul, zise el.

— Vă urmez, zisţ Ela.

— Uite un întrerupător, exclamă Smith.

Întoarse butonul şi o lămpiţă se aprinse în cuşca ascensorului.

— Uite şi comenzile, reluă şeful detectiv. Haidem!

Reuşiră fără greutate să pună în mişcare liftul, care se opri după o lungă coborâre.

Ajunseră curând în vechea galerie a minei şi descoperiră uşor contactul electric care o lumină dintr-un capăt în celălalt.

Ce ingeniozitate! Ce prevedere! Se minună Smith. Uite şi tramvaiul care ne aşteaptă!

Se urcară cu hotărâre în vagonet şi, după o scurtă dibuială, reuşiră să-l pornească. La capătul cursei săriră jos, luară ascensorul şi ajunseră, în fine, în coridorul boltit care trecea prin faţa tuturor încăperilor din subsolul „Casei Magice”.

Încercară să deschidă prima uşă de care dădură, dar părea că nu are nici un sistem de închidere vizibil. Ela pipăi cu degetul de jur împrejurul cadrului uşii şi exclamă:

— Are aici o găurică în care s-ar putea vârî un ac. Ia să vedem!

Scoase briceagul, care avea între altele şi un ac lung, ascuţit şi îl potrivi în adâncitură. Instantaneu, uşa se deschise de perete.

Smith intră mai întâi, cu pistolul în mână.

— Dacă asta e o închisoare, atunci e închisoare de lux!

Într-adevăr, peste tot se vedeau covoare, mobile preţioase, obiecte de artă. O doamnă citea tolănită într-un fotoliu, lângă o măsuţă de acaju.

— Lady Dex, exclamă Smith.

Ea se întoarse, scoase un strigăt şi se repezi spre el.

— Oh, domnule Smith, mulţumesc lui Dumnezeu, iată-vă în sfârşit!

Îl apucă de braţ, spunând cuvinte încurcate şi fără şir, pradă unei emoţii violente. >

Liniştiţi-vă, doamnă! Îi spuse şeful poliţiei. Luaţi loc şi încercaţi să vă adunaţi gândurile. L-aţi văzut pe Poltavo?

— Nu, zise ea, recăpătându-şi încet-încet sângele rece. E şi el aici?

— Nu poate fi departe; suntem în căutarea lui. Vreţi să veniţi cu noi sau rămâneţi aici?

Vin cu dumneavoastră!

Ieşiră împreună în coridor.

— Toate uşile care se văd dau în camere ca ale dumneavoastră? O întrebă Smith pe lady Dex.

Cred că mai sunt câteva celule asemănătoare, dar camera principală e aici, zise ea, arătând o uşă vopsită cu roşu, la o depărtare de vreo douăzeci de paşi.

Se apropiară de ea. Ela începu iar să o pipăie cu vârful degetelor. Probabil că toate închizătorile din casă erau de acelaşi fel, căci şi aici, vârful metalic înfipt într-o adâncitură

situată în cu totul altă parte decât un zăvor obişnuit, declanşă un resorţ şi uşa se deschise singură.

Domnul Smith făcu un pas înainte şi rămase o clipă trăsnit în faţa spectacolului care i se arăta: un cadavru zăcea pe jos, Farrington, cu braţele încrucişate, privea trupul duşmanului său, Fall desfăcea legăturile electrice…

Revolverul detectivului ţâşni şi răsună tare ordinul:

— Sus mâinile!

Dar de-abia pronunţă aceste cuvinlc, că întunericul cel mai complet îi învălui pe toţi. În acelaşi timp Ela, care era în prag, se simţi împins violent în spate şi uşa i se trânli în nas. Încercă zadarnic să o deschidă, sistemul de deschidere pe care îl cunoştea era blocat.

Ela păli.

— Doamne! Ţipă el, l-au prins pe şef!

Rămase o secundă nehotărât.

— Să ne întoarcem! Să ne întoarcem repede, spuse el, după ce se gândi un pic. Luând-o pe lady Dex de mână, o conduse la lift, coborâră în galerie, se urcară în vagonet şi se întoarseră iute la Moor Cottage. Automobilul şefului aştepta.

Veniţi cu mine! Îi zise el lui lady Dex. La „Casa Magică”îi strigă şoferului… O să vă duc acasă pe urmă, îi explică el doamnei, în timp ce maşina cobora dealul cu toată viteza. Pentru moment, nu vreau să pierd nici o secundă; risc viaţa şefului.

— Dar ce pot să-i facă? *

— Ştiu prea bine ce pot îndrăzni, doamnă!

Farrington îşi joacă ultima carte şi domnul Smith va fi ultima lui victimă!

* * *

În întunericul absolut al camerei subterane, Smith aşteptă, cu degetul pe trăgaci.

— Nu mişcă nimeni, zise el. Trag fără nici o şovăire.

Degeaba vă osteniţi, răspunse vocea mieroasă a doctorului Fall. Lumina s-a stins doar din întâmplare. Vă asigur că nici

dumneavoastră nici prietenii dumneavoastră nu aveţi de ce să vă temeţi.

Smith înaintă cu prudenţă ţinându-se de perete. La un moment dat ghici în faţa sa statura înaltă a doctorului şi întinse mâna, dar în aceeaşi clipă, primi o lovitură violentă în cap, care îl ameţi, în timp ce adversarul lui i se repezea la picioare şi îl trântea la pământ.

— La fotoliu, repede! Îl auzi el pe Farrington comandând.

— Dă-mi o bucată de fir, răspunse liniştit Fall.

Într-o clipire, Smith se trezi legat de scaun. Lumina reveni. Cei doi bandiţi se apucară în toată liniştea să pregătească în amănunt o nouă exe'puţie. Contactele metalice fură puse din nou la încheieturile mâinilor şi pulpelor pacientului, firele puse în prize.

— Ei, domnule Smith, spuse Farrington cu un aer vesel şi cumsecade, iată că, din păcate, mi-aţi picat în mână! A! Apropo? Unde e poliţistul celălalt? Întrebă el, întorcându-se către Fall.

— Ia te uită, răspunse acesta, uitasem de el! Mă duc să văd ce i s-a întâmplat!

Se duse la uşa invizibilă, care se deschise ca prin farmec şi ieşi. După câteva minute veni înapoi, întunecat la faţă, cu o expresie de îngrijorare.

— A scăpat! Zise el. Şi cu el şi doamna.

— N-are importanţă! Mormăi Farrington. Oricum au aflat prea mult. Puneţi sistemul de siguranţă la uşi.

Reveni spre Smith.

— Îţi dai seama ce te aşteaptă, zise el şi te pot informa cât se poate de exact asupra singurului mod de a scăpa cu viaţă.

— O să te ascult cu plăcere, replică domnul Smith, dar trebuie să te previn chiar acum că, dacă salvarea mea depinde în vreo măsură de a dumitale, poţi să nu te majjleranjezi.

— Ai ghicit, reluă Farrington. N-o să-mi scapi decât dacă mă laşi să plec liber, pe mine şi pe prietenii mei. Prima mea

condiţie este să mă laşi să părăsesc Anglia nestânjenit. Ştiu că o să-mi răspunzi că nu ai nici dreptul nici puterea să-mi promiţi asta; dar mai ştiu şi de ce privilegii se bucură poliţia. Ştiu că poţi să mă conduci dumneata însuţi mâine dimineaţă la Calais, fără ca cineva să bănuiască ceva. În schimb îţi ofer viaţa.

— Şi dacă refuz?

— Atunci te electrocutez, cum am făcut-o şi cu Poltavo adineaori. Eşti adversarul meu cel mai primejdios. De mult mă tem de manevrele dumitale din cale-afară de abile şi o să-mi facă o plăcere nebună să te omor, pentru că dumneata m-ai silit să duc viaţa asta de fiară urmărită pe care o duc de când m-am închis aici. Ştii că erai gata-gata să mă prinzi în ziua în care ai deschis uşa în timp ce scriam? M-a salvat sistemul nostru electric. Acum pot să-ţi spun că aici, în”Casa Magică”, etajele nu sunt decât nişte ascensoare imense. Pot să intru în camera mea pe la etajul întâi şi să mă duc, cu cameră cu tot, la etajul al treilea, tot atât de uşor pe cât se transportă o sticlă cu vin din bucătărie în sufragerie.

— Admirabil, răspunse Smith. Te-ai gândit vreodată că ai fi putut face o carieră splendidă de inginer electrician?

Bănuiesc că da, surise Farrington, dar alegerea carierei mele şi ocaziile pe care le-am pierdut mă interesează mai puţin, pentru moment, decât viitorul meu şi al dumitale. Ce ai de gând să faci?

— Păi, nimic, domnule, răspunse marele detectiv. Pentru că pot să-ţi ^pun că numai moartea mă poate sili să las liber să circule prin lume un monstru ca dumneata. Ţi se apropie ceasul şi chiar dacă mor eu însuihi un pic măi devreme sau un pic mai târziu, asta nu va schimba nimic din destinul dumitale: o să mori în mai puţin de o lună, fie că m-ai asasinat înainte de asta, fie că nu!

— Ai curaj, zise Farrington.

Văzându-le feţele crispate, Smith îşi dădu seama că cei doi bandiţi nu erau atât de liniştiţi pe cât voiau să pară.

Nu vă închipuiţi nici o clipă că o să scăpaţi de pedeapsă, continuă Smith cu o voce care nu tremura, iar dacă vreţi un sfat bun, nu mai risipiţi bucăţica de timp care vă desparte de ocnă…

— Îţi SGurtezi singur ultimele clipe de viaţă, zise Fall.

— Cât despre asta, ridică din umeri detectivul, nici eu şi nici voi nu putem prevedea viitorul şi dacă Pronia a hotărât să mor la postul meu, consider că voi merita aceeaşi onoare ca şi soldatul căzut pe câmpul de bătaie, ba poate chiar mai mult, pentru că duşmanii societăţii sunt o primejdie mai mare decât armatele unui invadator. Contra acestora din urmă nu lupţi tot timpul, ci doar la vremea acelei perioade de nebunie colectivă care poartă numele de război, pe când contra voastră nu este răgaz, precum nu e nici îndurare.

Drept răspuns, Fall aruncă o privire întrebătoare lui Farrington, care făcu un semn afirmativ. Doctorul aduse casca pe care o folosise la execuţia lui Poltavo şi o puse pe capul lui Smith.

Îţi dau trei minute să te gândeşti la propunerea mea, spuse Farrington.

— Pierzi trei minute, spuse detectivul.

Cu toate acestea, Farrington scoase ceasul şi îl ţinu în palma deschisă. În timpul acestor o sută optzeci de secunde nu se auzi alt zgomot în încăpere decât tic-tac-ul regulat al ceasornicului lui Farrington. După trecerea timpului îl vârî în buzunarul vestei.

Accepţi? Îl întrebă el.

Nu, strigă cu putere Smith, de sub cască.

Dă i drumul! Făcu aspru Farrington.

Fall iluse mâna la întrerupător, dar în aceeaşi secundă strălucirea becurilor care luminau încăperea slăbi.

— Repede! Ţipă Farrington.

Doctorul apăsă maneta comutatorului chiar în momentul în care luminile se stinseră.

Domnul Smith avu o senzaţie de arsură pe tot corpul şi leşină.

Capitolul XX.
OPRIREA DINAMURILOR.

Un grup de agenţi de poliţie stăteau la gardul „Casei Magice” când sosi automobilul în care erau Ela şi lady Dex.

Detectivul sări din maşină.

T

— Bandiţii au pus mâna pe şefi îi strigă el ofiţerului care comanda detaşamentul. Dă ordin să se închidă cordonul de agenţi împrejurul casei şi să vină după mine câţiva oameni înarmaţi!

Se repezi, nu spre casă, ci spre uzina electrică apropiată. Îl apucă de gât şi îl trânti pe un muncitor care încerca să-i stea în cale şi să coboare oblonul metalic de la uşă. Într-o secundă Ela pătrunse înăuntru în ciuda rezistenţei pe care i-o opuneau ceilalţi muncitori şi se trezi faţă în faţă cu contramaistrul, un om cu figura deschisă şi inteligentă, care se pregătea să se apere de el cu un vătrai. Dar revolverul lui Ela îi domoli pofta.

— Înapoi! Îi strigă el. Dumneata comanzi aici?

— Da; şi nu înţeleg…

— Ai trei minute ca să opreşti dinamul!

— Imposibil, domnule! Am ordin să-l ţin în mişcare orice s-ar întâmpla.

— Opreşte-l! Opreşte-l imediat sau eşti un om mort!

Electricianul şovăi, apoi se îndreptă spre comenzi. În acest moment, un beculeţ roşu se aprinse pe tabloul de distribuţie.

— Ce înseamnă asta? Întrebă el.

— E semnalul din subterană, răspunse omul, înseamnă că au acolo nevoie de tot curentul.

Ela îşi ridică pistolul şi-l ţinti pe om drept în ochi, cu un aer atât de hotărât, încât acesta din urmă făcu imediat gestul care oprea producerea electricităţii. Aproape instantaneu luminile slăbiră, în timp ce volantele grele de oţel îşi încetineau mişcarea şi uruitul surd al maşinilor făcea loc liniştii. Lumina cenuşie a zilei o înlocui» > pe cea

strălucitoare a becurilor. Ela îşi şterse fruntea cu o mână care tremura.

— Să dea Dumnezeu să fi ajuns la timp, murmură el.

Uzina era acum invadată de agenţi de poliţie.

— Arestaţi pe toată lumea, ordonă Ela şi aveţi mare grijă să nu se atingă nimeni de nici un fel de maşini, comutatoare sau întrerupătoare! Iar dumneata, se întoarse el spre tânărul inginer electrician, nu pari să fii complicele stăpânilor dumitale; îţi ofer nu numai libertatea, ci şi o răsplată bună dacă mă conduci cum trebuie la cercetări. Ai zis ceva de subterane; poţi să mă duci acolo?

Omul şovăi.

— Ascensoarele nu mai merg, domnule, fiindcă nu mai avem electricitate.

— Nu mai e şi o altă posibilitate?

— Sunt scările, răspunse omul, după o nouă ezitare. Dar domnule, de orice crimă ar putea fi acuzat bietul domn Moole, stăpânul meu, vă jur că eu nu sunt amestecat şi m-am mărginit întotdeauna să conduc uzina asta cât am putut de bine.

Înţelegând că omul spune adevărul, Ela îi explică în două vorbe că Moole era un nimeni şi că, în realitate, casa era ascunzătoarea a doi bandiţi extrem de periculoşi.

Fără să se lase mai mult rugat, electricianul îl conduse pe poliţist afară; traversară peluza, o luară de-a lungul casei şi găsiră în spate o uşiţă mică de fier, cu o broască complicată. Inginerul scoase o legătură de chei şi o deschise. După câţiva paşi, într-un coridor, aflară altă uşă, care fu deschisă în acelaşi fel. O scară în spirală cobora de acolo spre adâncimile misterioase ale subsolurilor. Spre uimirea lui, Ela văzu strălucind lumini electrice, dar ghidul său îl linişti:

— Au acumulatori, explică el, dar numai pentru iluminare, în caz că se întâmplă vreun accident la dinamuri.

Părea că scara nu se va sfârşi niciodată. Ela numără optzeci şi şapte de trepte înainte să ajungă, în sfârşit, la o uşă de oţel. Observă că electricianul nu o mai deschide cu

cheia, ci cu un vârf de oţel, la fel cum făcuse şi el cu puţin timp înainte.

Dar poliţistul uită de toate, la vederea şefului lui, legat fedeleş şi leşinat în scaunul morţii… Sări ca un tigru. Farrington îl auzi primul şi se întoarse cu pistolul în mână. Răsună o împuşcătură, apoi a doua, apoi a treia. Ela se trântise la pământ şi se ridică fără nici o rană, dar Farrington, care încercase să se strecoare prin spatele mesei, primise un glonţ în inimă.

— Puneţi-i cătuşele ăstuia, le spuse Ela agenţilor care dăduseră buzna după el. Şi într-o clipire, doctorul Fall fu pus în situaţia de a nu mai putea face rău nimănui, niciodată.

SFÂRŞIT